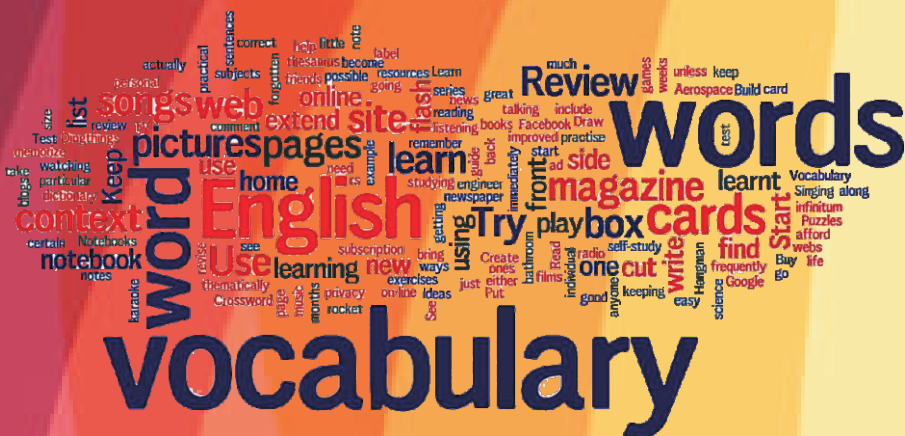

Mykola Luchak

BRIDGING THE LANGUAGE GAP

The logo for "Bridging the Gap" features the text "Bridging the Gap" in a blue, sans-serif font. The word "Gap" is significantly larger and bolder than "Bridging the". A stylized, colorful arch composed of small, overlapping squares in shades of green, yellow, and orange curves over the text, resembling a bridge or a rainbow.

Міністерство освіти і науки
України

Чернівецький національний
університет імені Юрія Федьковича

Микола Лучак

**МІСТ
МІЖ МОВАМИ**

**Посібник
з практики перекладу**

Переклад суспільно-
політичних текстів

Чернівці
Чернівецький національний
університет імені Юрія Федьковича
2024

Ministry of Education and
Science of Ukraine

Yuriy Fedkovych Chernivtsi
National University

Mykola Luchak

**BRIDGING THE
LANGUAGE GAP**

**Manual on Practice of
Translation**

English ↔
Ukrainian

Chernivtsi
Yuriy Fedkovych Chernivtsi
National University
2024

УДК 811.111+811.161.2]’25’42:32

Л 870

Друкується за рішенням вченої ради
факультету історії, політології та міжнародних відносин
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича
(протокол №7 від 24.04.2024 року)

Лучак М.М.

Л 870 Bridging the Language Gap : Manual on Practice of Translation =
Міст між мовами : посібник з практики перекладу / М.М. Лучак. –
Чернівці : Чернівецьк. нац. ун-т ім. Ю. Федьковича, 2024. – 184 с.
ISBN 978-966-423-853-0

Посібник складається з десяти частин, п’ять з яких присвячено перекладу текстів з англійської мови на українську, і п’ять – переклад текстів з української мови на англійську з відповідними вправами. подано довідковий граматичний матеріал для поліпшення якості перекладу.

Для студентів вищих навчальних закладів спеціальності «Переклад», «Міжнародні відносини», «Міжнародна інформація» та всіх, хто займається перекладом суспільно-політичної літератури як з англійської мови на українську, так і у зворотному напрямі.

УДК 811.111+811.161.2]’25’42:32

ISBN 978-966-423-853-0

© Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича, 2024
© Лучак М.М., 2024

ЗМІСТ

Передмова	4
Unit 1. Ukraine's Army Is Struggling to Find Good Recruits	5
Unit 2. Could China, Russia's "No-Limits" Friend, Help Rebuild Ukraine?	13
Unit 3. When the New York Times Lost Its Way (Part 1)	23
Unit 4. When the New York Times Lost Its Way (Part 2)	33
Unit 5. Russian Invasion of Ukraine Revolutionizes NATO Military Strategy	42
Unit 6. Україна – лакмус чи розмінна монета у внутрішній американській політиці	54
Unit 7. Як Україну чують в іспанськомовному світі	68
Unit 8. Два протиборчі наративи республіканців про Україну ..	83
Unit 9. Вашингтонські записки про російські голоси	99
Unit 10. Культурні війни та консерватизм: неочевидні зв'язки	113
Some aspects of social and political articles translation	130
Texts for individual work	146

ПЕРЕДМОВА

На сьогодні виникає гостра необхідність у навчальних посібниках із практики перекладу для студентів-міжнародників у підборі відповідних фахових текстів, а також циклу вправ, спрямованих на перекладознавчий аспект, щоб виробити навички перекладу серед студентів факультетів та кафедр міжнародних відносин та міжнародної інформації і, власне, перекладу.

Запропонований посібник містить автентичні тексти для перекладу з американських (*The Economist*, *The New York Times*) та українських джерел (*Tyzhden.ua*), а також систему вправ, що сприяє як формуванню перекладацьких умінь, так і фахової компетенції студентів, що вивчають дисципліну «Теорія і практика перекладу». Вправи посібника спрямовані на засвоєння і застосування на практиці основ перекладу, а також розвиток перекладацької компетенції студентів шляхом закріплення практичних навичок перекладу. Метою вправ є розвиток у студентів уміння робити аналіз тексту для перекладу, виокремлювати основну інформацію тексту, стисло викладати матеріал мовою перекладу, а також грамотний переклад тексту. Посібник складається з 10 основних розділів (5 розділів містять статті для перекладу з англійської мови на українську, а 5 – з української на англійську). У посібнику є теоретичний розділ, який висвітлює деякі аспекти перекладу суспільно-політичних текстів, а також допоможе студентам під час виконання перекладу. Останній розділ посібника містить тексти англійською та українською мовами для індивідуальної роботи.

Посібник розраховано для студентів вищих навчальних закладів (спеціальності «Переклад», «Міжнародні відносини», «Міжнародна інформація» тощо), а також для всіх, хто займається викладанням та вивченням дисципліни «Теорія і практика перекладу».

UNIT 1

Read and translate the following text from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

**Ukraine's Army Is Struggling to Find Good Recruits
Russia is suffering immense casualties—but it has the edge in
manpower**

The new recruits came from a variety of backgrounds, but they shared one thing: after rudimentary training in western Europe, none of them expected to be deployed to an assault unit at the hottest section of the Ukrainian front line. Some had signed up voluntarily, expecting to be given places in units that suited their profiles: as drone operators or artillery men. Others were plucked from their villages with little warning. One older recruit didn't even have the chance to pick up his false teeth. After less than a week in the trenches of the Donbas, in eastern Ukraine, the platoon of 20 had been reduced by six. Three had been killed in action, three seriously wounded.

This is one of the worst recruitment stories, but it is far from isolated. Ukraine is desperately looking to plug its front lines against new Russian attacks. No army offers new recruits guarantees about where they will be deployed, let alone in wartime, and the assault brigades are among the most desperate units.

But what lawyers describe as a “deployment lottery” is straining the recruitment process. Army chiefs are struggling to fill places with the willing; some are resorting to conscription raids on gyms and shopping centres. Few of those who are signed up this way make good soldiers. “We’re seeing 45- to 47-year-olds,” complains one senior officer. “They are out of breath by the time they reach the front line.”

Recognising the problem, in September Ukraine's defence ministry began work on a new mobilisation strategy. Illarion Pavliuk, a spokesman for the ministry, says part of the problem lies in the army's success: many citizens no longer view the war in the existential terms they did immediately after Russia's invasion in February 2022. "Some mistakenly think there is someone else who can do the job for them," he says.

The reforms aim to give those who are wavering more choice: new recruits can, more or less, sign up for a specific position. A new digital register will improve the ministry's understanding of Ukraine's manpower resources. There will be a clearer system of rest and rotations. Eventually, volunteers will be mobilised for a finite period, not indefinitely as is the case now.

There are several examples of successful recruitment campaigns into individual units. The 3rd Assault Brigade, created nine months into the war as a branch of Ukraine's special forces, is perhaps the most visible. Skyscraper-sized adverts in Ukraine's cities glamorise life as one of the brigade's stormtroopers, slaying goblin-like caricatures of evil. But no less important is the brigade's reputation for competent command, good equipment and low attrition rates. New recruits typically undergo months of training, unlike the one-month standard. Khrystyna Bondarenko, a spokesperson for the brigade, says it has no shortage of volunteers. By the start of next year the brigade will be Ukraine's largest, she says, at around the size of a nato division. (Ukraine's army does not have divisions.) The majority of its new recruits are under 25, and she turns down 150 applications a month from minors. "No one is saying there are millions of people waiting to fight in Avdiivka [a town in the Donbas that has recently seen fierce fighting]," she says. "But there are people you can work with." Russia, too, is having difficulty mobilising the numbers it needs. Its tactic of hurling vast numbers of men at defended positions, often without proper equipment, can mean daily losses as high as 1,000.

But the fundamentals point to a gargantuan challenge for Ukraine. With a pool of potential soldiers about four times greater, Russia looks favoured in the long run. In its prisons and poorest areas, joining the army looks rational.

Elsewhere, the Kremlin has been able to meet its minimum needs with secret recruitment for a full-scale war that it still pretends is not happening. If it did need to ramp up its mobilisation the Kremlin would need to admit that Russia is at war. That would not be without political consequences.

Ukrainian critics of the government in Kyiv, meanwhile, charge that the country is only “pretending to mobilise.” Viktor Kevlyuk, a retired colonel who oversaw the implementation of mobilisation policy for the western half of the country from 2014—when Russia first invaded—to 2021, says Ukraine risks falling into a trap. Russia will step up its mobilisation after its presidential election in March is over, he thinks. (here, Ukraine’s military-intelligence agency, agrees.)

Vladimir Putin has already signed an edict increasing the size of Russia’s armed forces by 170,000. Colonel Kevlyuk argues that Ukraine must respond with a nationwide mobilisation of industry, government, and resources. The often-decadent lifestyles of those enjoying safety in Kyiv need to change, he thinks. “This is not a time for imported smoked salmon.”

Throughout the war Volodymyr Zelensky has resisted the maximalist urgings of his soldiers, much to their chagrin. His top generals have, for example, pushed to lower the age at which non-reservists can be mobilised, which currently stands at 27. Others have proposed a stricter implementation of mobilisation laws.

The president has pushed back partly for political reasons: he does not want to irritate the population unnecessarily. But Mr Zelensky is also driven by more noble concerns. “Zelensky wants to do the right thing by Ukrainians,” says a high-level government source. “He doesn’t want to be a dictator”.

Tough decisions lie ahead. For Colonel Kevlyuk, the army is a beast that must be fed: “We have no choice other than to be bloodthirsty,” he says. But some officials prefer a more consensual approach. The high-level source predicts media campaigns promoting national sacrifice and warning that Russia continues to pose an existential threat. “If we lose, it will be bad for all of us,” he says.

The task is to convince potential recruits. “Conductor”, one of the men deployed to the ill-fated unit in the Donbas, says he is committed to serving his country, “but only in a way that can be useful”. In the meantime he is occupied “24/7” in securing a transfer away from the assault forces. “You can’t just write people’s lives off like this,” he says.

<https://www.economist.com/europe/2023/12/17/ukraines-army-is-struggling-to-find-good-recruits>

NOTES

[illegible]

TASKS

Task 1. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- immense casualties;
- a variety of backgrounds;
- assault unit;
- killed in action;
- assault brigades;
- Ukraine's defence ministry;
- those who are wavering;
- glamorise life;
- goblin-like caricatures of evil;
- tactic of hurling vast numbers of men;
- it still pretends is not happening;
- pretending to mobilise;
- imported smoked salmon;
- to irritate the population unnecessarily;
- securing a transfer away from the assault forces.

Task 2. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- перевага в трудових ресурсах;
- елементарна підготовка;
- підібрати вставні зуби;
- історії набору персоналу;
- лотерея щодо розташування;
- рейди щодо призову на військову службу;
- речник (прес-секретар) міністерства;
- успішні кампанії з підбору персоналу;
- низькі показники вибуття;
- брак добровольців;
- у довгостроковій перспективі виглядає сприятливо;

- попасти в пастку;
- депресивний спосіб життя;
- спонукуваний благороднішими турботами;
- представляти загрозу існуванню.

Task 3. Translate the given sentences from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. “Conductor”, one of the men deployed to the ill-fated unit in the Donbas, says he is committed to serving his country, “but only in a way that can be useful”.
2. The new recruits came from a variety of backgrounds, but they shared one thing: after rudimentary training in western Europe, none of them expected to be deployed to an assault unit at the hottest section of the Ukrainian front line.
3. After less than a week in the trenches of the Donbas, in eastern Ukraine, the platoon of 20 had been reduced by six.
4. Army chiefs are struggling to fill places with the willing; some are resorting to conscription raids on gyms and shopping centres.
5. A spokesman for the ministry, says part of the problem lies in the army’s success: many citizens no longer view the war in the existential terms they did immediately after Russia’s invasion in February 2022.
6. There will be a clearer system of rest and rotations. Eventually, volunteers will be mobilised for a finite period, not indefinitely as is the case now.
7. Skyscraper-sized adverts in Ukraine’s cities glamorise life as one of the brigade’s stormtroopers, slaying goblin-like caricatures of evil.
8. By the start of next year the brigade will be Ukraine’s largest, she says, at around the size of a NATO division. (Ukraine’s army does not have divisions.)

9. With a pool of potential soldiers about four times greater, Russia looks favoured in the long run.
10. The high-level source predicts media campaigns promoting national sacrifice and warning that Russia continues to pose an existential threat.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. The new recruits came from a variety of backgrounds, but they shared one thing: after rudimentary training in western Europe, none of them expected to be deployed to an assault unit at the hottest section of the Ukrainian front line. Some had signed up voluntarily, expecting to be given places in units that suited their profiles: as drone operators or artillery men. Others were plucked from their villages with little warning. One older recruit didn't even have the chance to pick up his false teeth. After less than a week in the trenches of the Donbas, in eastern Ukraine, the platoon of 20 had been reduced by six. Three had been killed in action, three seriously wounded.
2. The reforms aim to give those who are wavering more choice: new recruits can, more or less, sign up for a specific position. A new digital register will improve the ministry's understanding of Ukraine's manpower resources. There will be a clearer system of rest and rotations. Eventually, volunteers will be mobilised for a finite period, not indefinitely as is the case now. There are several examples of successful recruitment campaigns into individual units. The 3rd Assault Brigade, created nine months into the war as a branch of Ukraine's special forces, is perhaps the most visible. Skyscraper-sized adverts in Ukraine's cities

glamorise life as one of the brigade's stormtroopers, slaying goblin-like caricatures of evil. But no less important is the brigade's reputation for competent command, good equipment and low attrition rates. New recruits typically undergo months of training, unlike the one-month standard.

3. Ukrainian critics of the government in Kyiv, meanwhile, charge that the country is only "pretending to mobilise." Viktor Kevlyuk, a retired colonel who oversaw the implementation of mobilisation policy for the western half of the country from 2014—when Russia first invaded—to 2021, says Ukraine risks falling into a trap. Russia will step up its mobilisation after its presidential election in March is over, he thinks. (hur, Ukraine's military-intelligence agency, agrees.) Vladimir Putin has already signed an edict increasing the size of Russia's armed forces by 170,000. Colonel Kevlyuk argues that Ukraine must respond with a nationwide mobilisation of industry, government and resources. The often-decadent lifestyles of those enjoying safety in Kyiv need to change, he thinks. "This is not a time for imported smoked salmon."

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary mean and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

UNIT 2

Read and translate the following text from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

Could China, Russia's "No-Limits" Friend, Help Rebuild Ukraine?

How big a role might it play in post-war reconstruction?

Many residents of Kyiv, the Ukrainian capital, have grown so used to air-raid warnings that they pay little heed. They prefer to think, or pray, that the common pattern will prevail: that the city's air-defence systems will work, more or less, or that the alerts will prove merely precautionary. But for those who do take shelter, the tunnels of the underground railway network are an obvious choice. Thanks to Chinese equipment, there is some relief to be found there during what can be a long and tedious wait for the all-clear.

Less than a year before Russia mounted its invasion of Ukraine in February 2022, work was completed on kitting out the metro with a high-speed 4g mobile network. It uses hardware from Huawei, a Chinese telecoms firm of which Western countries are suspicious—several now ban the use of Huawei's (even faster) 5g technology because of fears that it may enable China to harvest users' secrets. As they sit on foldable stools or snooze on mats, while commuters rush by, the bomb-wary may well be using the 4g system on Chinese-branded handsets. Phones made by Xiaomi are among the most popular in Ukraine.

China, while professing to be neutral, supports Russia, such as by helping it dodge Western sanctions. But China's business and political ties with Ukraine are not broken. Under a un-brokered deal that allowed safe passage of ships carrying Ukrainian grain through the Black Sea, China was the biggest recipient of their cargo. Russia withdrew from the pact in July, but China remains an important

buyer as traffic picks up along a new shipping corridor. When the fighting eventually halts—no matter to which side’s satisfaction—many wonder whether China’s firms might see golden opportunities as Ukraine looks for help with the task of rebuilding.

China has interests in Ukraine that stretch beyond its clear desire for the war to weaken Western alliances and leave Russia much as it is, in tune with China’s worldview. Before the invasion, both China and Ukraine hoped to reap economic benefits from their relationship. China had overtaken Russia as Ukraine’s largest single trading partner (though as a bloc, the European Union was still the biggest). Chinese firms were already doing deals for the building or financing of infrastructure (a new line for the metro is one that may eventually materialise). In 2021 Ukraine’s president, Volodymyr Zelensky, told his Chinese counterpart, Xi Jinping, that Ukraine should be China’s “bridge to Europe”. For all Mr Xi’s sympathies with Russia’s president, Vladimir Putin, that would have been music to the Chinese leader’s ears.

The eu hints at the possibility of post-war business deals for China in Ukraine as a way of swinging it more to Ukraine’s side. “We do consider it essential that China makes a major effort to convince the people of Ukraine that China is not Russia’s ally in this war,” said the eu’s foreign-policy chief, Josep Borrell, in a speech in October at Peking University. He suggested that China step up humanitarian aid and propose an initiative to protect Ukraine’s cultural heritage from destruction by Russia. Such gestures, he said, would “dramatically” improve China’s image in Ukraine and put it in a “good position to contribute” to the country’s reconstruction.

China is trying to buff up its image by presenting itself as a peacemaker. In February it issued a 12-point proposal to settle the conflict. The plan aroused little enthusiasm, especially in Ukraine and among its Western supporters, as it did not call for Russia to withdraw from Ukrainian territory. Ukraine has suggested that China act as a guarantor of a peace deal. China has been non-committal,

perhaps worried about having to show its hand should Russia violate the terms. But China's proposal did say that the country was "ready to provide assistance and play a constructive role" in post-war rebuilding. To many observers, that looked as if China was interested in mobilising its huge capacity for the rapid roll-out of high-quality infrastructure.

But will China play much of a role in what could become the biggest frenzy of construction in Europe since the one that followed the second world war? This will depend in part on how the shooting ends. In the unlikely event Russia winds up in control of Ukraine, China would have a stark choice to make: siding with Russia in such a scenario would risk a meltdown of relations between itself and the West. Assuming the government in Kyiv remains in control of most of Ukraine—and has an appetite for Chinese help—China would have to calculate how much its contribution would risk annoying Russia, whose friendship it sees as vital to its own security.

No Belt No Road

China's involvement in Ukraine leading up to the latest invasion may offer clues to the way its thinking will work. On the face of it, Ukraine would appear an obvious target for Chinese investment. It joined the Belt and Road Initiative, China's global infrastructure-building scheme, in 2017. And it is well placed as a potential conduit for Chinese goods destined for European markets and has resources that China wants, ranging from wheat and maize to iron ore. But observers in Kyiv see a long-standing pattern of caution in China's business dealings. Its share of foreign direct investment in Ukraine has been "very tiny", says Yurii Poita of the Kyiv-based New Geopolitics Research Network. A Ukrainian foreign-ministry official says that "not a single project has been done" in Ukraine under the belt-and-road banner.

It once looked very different. In 2013 Ukraine's then pro-Russian president, Viktor Yanukovich, visited China and secured what he said were deals involving \$8bn of Chinese investment in an array of

projects from airlines and shipbuilding to agriculture. Those plans were thrown into disarray by a popular uprising against Mr Yanukovych that resulted in his flight to Russia in 2014 and a decisive political shift by Ukraine away from Moscow. Russia swiftly responded by seizing Crimea, in the south of the country, and instigating a separatist war in Donbas, an eastern region.

The turmoil and violence discouraged Chinese investors. But some analysts in Kyiv believe there may have been another reason for their hesitancy: that China did not want to upset Russia by forging too close a relationship with a government that Russia despised, in a country that was once part of the Soviet Union. “I think the Russians did a lot to persuade China that it’s their sphere of influence,” says Maksym Skrypchenko of the Transatlantic Dialogue Centre, a think-tank in Kyiv.

It did not encourage China that Ukraine looked to the West for security. When a private Chinese aerospace firm, Beijing Skyrizon, began attempting a takeover of Motor Sich, a Ukrainian maker of aircraft engines, America complained that Skyrizon was linked to the Chinese army. Ukraine duly blocked the sale in 2021. Skyrizon then filed a case against the government, demanding billions of dollars in compensation. In 2022 Ukraine used wartime powers to nationalise the firm. Skyrizon accused the authorities of “unjustified plundering of the legitimate rights and interests of Chinese investors”. Ukraine has not yet followed Western countries by banning the use of Chinese technology in 5g networks. But Huawei must be wondering whether that day is far off.

Public attitudes in Ukraine may not help Chinese businesses either. In 2019 opinions of China in Ukraine were among the most favourable in Europe, with 57% expressing positive views, according to the Pew Research Centre, a think-tank in Washington. The invasion in 2022 has soured the mood. Rating, a polling agency in Kyiv, reported in June that 34% of Ukrainians it surveyed saw China as hostile, compared with 12% at the end of 2021. There may be

good economic reasons for seeking Chinese help with reconstruction, says Oleksandr Merezhko, chairman of the foreign-affairs committee in Ukraine’s parliament. But, he adds, the country should bear in mind the “political price and moral price” of accepting it.

Ukraine and its supporters are already planning for the reconstruction phase. They have held two conferences—in Lugano, Switzerland, in 2022 and this year in London—to discuss Ukraine’s post-war recovery. China did not take part in either. The Ukrainian foreign-ministry official says he hopes it will join subsequent meetings. “If they want to be part of this, they should start engaging with international efforts,” he says. In Beijing, however, that may seem like abandoning a beloved friend. Providing Russia with moral support is still China’s priority—not figuring out how a country that China’s state-controlled media portray as a Western puppet can win a distant-seeming peace.

<https://www.economist.com/china/2023/12/07/china-ponders-its-economic-and-political-interests-in-ukraine>

NOTES:

TASKS

Task 1. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- “no-limits” friend;
- air-raid warnings;
- air-defence systems;
- harvest users’ secrets
- dodge Western sanctions;
- to reap economic benefits;
- to buff up its image;
- meltdown of relations between itself and the West;
- global infrastructure-building scheme;
- Kyiv-based New Geopolitics Research Network;
- were thrown into disarray;
- unjustified plundering of smth;
- a think-tank;
- bear in mind;
- distant-seeming peace.

Task 2. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- післявоєнна відбудова;
- буде переважати загальна закономірність;
- втомливе очікування ясності;
- водночас сповідуючи нейтралітет;
- врешті-решт бойові дії припиняються;
- натякає на можливість укладання післявоєнних ділових угод;
- якщо росія порушить умови;
- швидке створення високоякісної інфраструктури;
- очевидна мета для китайських інвестицій;
- Ініціатива «Один пояс, один шлях»;
- потенційний канал для китайських товарів;

- безліч проєктів;
- народне повстання;
- післявоєнне відновлення;
- вторгнення зіпсувало настрої;
- виробник авіаційних двигунів.

Task 3. Translate the given sentences from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. But for those who do take shelter, the tunnels of the underground railway network are an obvious choice.
2. Less than a year before Russia mounted its invasion of Ukraine in February 2022, work was completed on kitting out the metro with a high-speed 4g mobile network.
3. Under a un-brokered deal that allowed safe passage of ships carrying Ukrainian grain through the Black Sea, China was the biggest recipient of their cargo.
4. China has interests in Ukraine that stretch beyond its clear desire for the war to weaken Western alliances and leave Russia much as it is, in tune with China's worldview.
5. Chinese firms were already doing deals for the building or financing of infrastructure (a new line for the metro is one that may eventually materialise).
6. "We do consider it essential that China makes a major effort to convince the people of Ukraine that China is not Russia's ally in this war," said the EU's foreign-policy chief, Josep Borrell, in a speech in October at Peking University.
7. He suggested that China step up humanitarian aid and propose an initiative to protect Ukraine's cultural heritage from destruction by Russia.
8. The plan aroused little enthusiasm, especially in Ukraine and among its Western supporters, as it did not call for Russia to withdraw from Ukrainian territory.

9. But will China play much of a role in what could become the biggest frenzy of construction in Europe since the one that followed the second world war?
10. And it is well placed as a potential conduit for Chinese goods destined for European markets and has resources that China wants, ranging from wheat and maize to iron ore.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. Many residents of Kyiv, the Ukrainian capital, have grown so used to air-raid warnings that they pay little heed. They prefer to think, or pray, that the common pattern will prevail: that the city's air-defence systems will work, more or less, or that the alerts will prove merely precautionary. But for those who do take shelter, the tunnels of the underground railway network are an obvious choice. Thanks to Chinese equipment, there is some relief to be found there during what can be a long and tedious wait for the all-clear. Less than a year before Russia mounted its invasion of Ukraine in February 2022, work was completed on kitting out the metro with a high-speed 4g mobile network. It uses hardware from Huawei, a Chinese telecoms firm of which Western countries are suspicious—several now ban the use of Huawei's (even faster) 5g technology because of fears that it may enable China to harvest users' secrets. As they sit on foldable stools or snooze on mats, while commuters rush by, the bomb-wary may well be using the 4g system on Chinese-branded handsets. Phones made by Xiaomi are among the most popular in Ukraine.
2. The EU hints at the possibility of post-war business deals for China in Ukraine as a way of swinging it more to Ukraine's

side. “We do consider it essential that China makes a major effort to convince the people of Ukraine that China is not Russia’s ally in this war,” said the EU’s foreign-policy chief, Josep Borrell, in a speech in October at Peking University. He suggested that China step up humanitarian aid and propose an initiative to protect Ukraine’s cultural heritage from destruction by Russia. Such gestures, he said, would “dramatically” improve China’s image in Ukraine and put it in a “good position to contribute” to the country’s reconstruction. China is trying to buff up its image by presenting itself as a peacemaker. In February it issued a 12-point proposal to settle the conflict. The plan aroused little enthusiasm, especially in Ukraine and among its Western supporters, as it did not call for Russia to withdraw from Ukrainian territory. Ukraine has suggested that China act as a guarantor of a peace deal. China has been non-committal, perhaps worried about having to show its hand should Russia violate the terms. But China’s proposal did say that the country was “ready to provide assistance and play a constructive role” in post-war rebuilding. To many observers, that looked as if China was interested in mobilising its huge capacity for the rapid roll-out of high-quality infrastructure.

3. The turmoil and violence discouraged Chinese investors. But some analysts in Kyiv believe there may have been another reason for their hesitancy: that China did not want to upset Russia by forging too close a relationship with a government that Russia despised, in a country that was once part of the Soviet Union. “I think the Russians did a lot to persuade China that it’s their sphere of influence,” says Maksym Skrypchenko of the Transatlantic Dialogue Centre, a think-

UNIT 3

Read and translate the following text from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

When the New York Times Lost Its Way (Part 1)

Americas media should do more to equip readers to think for themselves.

Are we truly so precious?” Dean Baquet, the executive editor of the *New York Times*, asked me one Wednesday evening in June 2020. I was the editorial-page editor of the *Times*, and we had just published an op-ed by Tom Cotton, a senator from Arkansas, that was outraging many members of the *Times* staff. America’s conscience had been shocked days before by images of a white police officer kneeling on the neck of a black man, George Floyd, until he died. It was a frenzied time in America, assaulted by covid-19, scalded by police barbarism. Throughout the country protesters were on the march. Substantive reform of the police, so long delayed, suddenly seemed like a real possibility, but so did violence and political backlash. In some cities rioting and looting had broken out.

It was the kind of crisis in which journalism could fulfil its highest ambitions of helping readers understand the world, in order to fix it, and in the *Times*’s Opinion section, which I oversaw, we were pursuing our role of presenting debate from all sides. We had published pieces arguing against the idea of relying on troops to stop the violence, and one urging abolition of the police altogether. But Cotton, an army veteran, was calling for the use of troops to protect lives and businesses from rioters. Some *Times* reporters and other staff were taking to what was then called Twitter, now called X, to attack the decision to publish his argument, for fear he would persuade *Times* readers to support his proposal and it would be enacted. The next day the *Times*’s union—its unit of the NewsGuild-cwa—would issue a statement calling the op-ed

“a clear threat to the health and safety of the journalists we represent”.

The *Times* had endured many cycles of Twitter outrage for one story or opinion piece or another. It was never fun; it felt like sticking your head in a metal bucket while people were banging it with hammers. The publisher, A.G. Sulzberger, who was about two years into the job, understood why we’d published the op-ed. He had some criticisms about packaging; he said the editors should add links to other op-eds we’d published with a different view. But he’d emailed me that afternoon, saying: “I get and support the reason for including the piece,” because, he thought, Cotton’s view had the support of the White House as well as a majority of the Senate. As the clamour grew, he asked me to call Baquet, the paper’s most senior editor.

Whether or not American democracy endures, a central question historians are sure to ask about this era is why America came to elect Donald Trump, promoting him from a symptom of the country’s institutional, political and social degradation to its agent-in-chief

Like me, Baquet seemed taken aback by the criticism that *Times* readers shouldn’t hear what Cotton had to say. Cotton had a lot of influence with the White House, Baquet noted, and he could well be making his argument directly to the president, Donald Trump. Readers should know about it. Cotton was also a possible future contender for the White House himself, Baquet added. And, besides, Cotton was far from alone: lots of Americans agreed with him—most of them, according to some polls. “Are we truly so precious?” Baquet asked again, with a note of wonder and frustration.

The answer, it turned out, was yes. Less than three days later, on Saturday morning, Sulzberger called me at home and, with an icy anger that still puzzles and saddens me, demanded my resignation. I got mad, too, and said he’d have to fire me. I thought better of that later. I called him back and agreed to resign, flattering myself that I was being noble.

Whether or not American democracy endures, a central question historians are sure to ask about this era is why America came to elect Donald Trump, promoting him from a symptom of the country's institutional, political and social degradation to its agent-in-chief. There are many reasons for Trump's ascent, but changes in the American news media played a critical role. Trump's manipulation and every one of his political lies became more powerful because journalists had forfeited what had always been most valuable about their work: their credibility as arbiters of truth and brokers of ideas, which for more than a century, despite all of journalism's flaws and failures, had been a bulwark of how Americans govern themselves.

I hope those historians will also be able to tell the story of how journalism found its footing again – how editors, reporters and readers, too, came to recognise that journalism needed to change to fulfil its potential in restoring the health of American politics. As Trump's nomination and possible re-election loom, that work could not be more urgent.

I think Sulzberger shares this analysis. In interviews and his own writings, including an essay earlier this year for the *Columbia Journalism Review*, he has defended “independent journalism”, or, as I understand him, fair-minded, truth-seeking journalism that aspires to be open and objective. It's good to hear the publisher speak up in defence of such values, some of which have fallen out of fashion not just with journalists at the *Times* and other mainstream publications but at some of the most prestigious schools of journalism. Until that miserable Saturday morning I thought I was standing shoulder-to-shoulder with him in a struggle to revive them. I thought, and still think, that no American institution could have a better chance than the *Times*, by virtue of its principles, its history, its people and its hold on the attention of influential Americans, to lead the resistance to the corruption of political and intellectual life, to overcome the encroaching dogmatism and intolerance.

But Sulzberger seems to underestimate the struggle he is in, that all journalism and indeed America itself is in. In describing the essential qualities of independent journalism in his essay, he unspooled a list of admirable traits – empathy, humility, curiosity and so forth. These qualities have for generations been helpful in contending with the *Times*’s familiar problem, which is liberal bias. I have no doubt Sulzberger believes in them. Years ago he demonstrated them himself as a reporter, covering the American Midwest as a real place full of three-dimensional people, and it would be nice if they were enough to deal with the challenge of this era, too. But, on their own, these qualities have no chance against the *Times*’s new, more dangerous problem, which is in crucial respects the opposite of the old one.

The *Times*’s problem has metastasised from liberal bias to illiberal bias, from an inclination to favour one side of the national debate to an impulse to shut debate down altogether. All the empathy and humility in the world will not mean much against the pressures of intolerance and tribalism without an invaluable quality that Sulzberger did not emphasise: courage.

Don’t get me wrong. Most journalism obviously doesn’t require anything like the bravery expected of a soldier, police officer or protester. But far more than when I set out to become a journalist, doing the work right today demands a particular kind of courage: not just the devil-may-care courage to choose a profession on the brink of the abyss; not just the bulldog courage to endlessly pick yourself up and embrace the ever-evolving technology; but also, in an era when polarisation and social media viciously enforce rigid orthodoxies, the moral and intellectual courage to take the other side seriously and to report truths and ideas that your own side demonises for fear they will harm its cause. One of the glories of embracing illiberalism is that, like Trump, you are always right about everything, and so you are justified in shouting disagreement down. In the face of this, leaders of many

workplaces and boardrooms across America find that it is so much easier to compromise than to confront – to give a little ground today in the belief you can ultimately bring people around. This is how reasonable Republican leaders lost control of their party to Trump and how liberal-minded college presidents lost control of their campuses. And it is why the leadership of the *New York Times* is losing control of its principles.

<https://www.economist.com/1843/2023/12/14/when-the-new-york-times-lost-its-way>

NOTES:

TASKS

Task 1. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- to equip readers to think for themselves;
- kneeling on the neck;
- substantive reform of the police;
- persuade *Times* readers;
- sticking your head in a metal bucket;
- American democracy endures;
- a possible future contender;
- a note of wonder and frustration;
- their credibility as arbiters of truth;
- as Trump's nomination and possible re-election loom;
- fair-minded, truth-seeking journalism;
- mainstream publications;
- by virtue of its principles;
- he unspooled a list of admirable traits;
- pressures of intolerance and tribalism.

Task 2. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- насильство та політична негативна реакція;
- ідея покладатися на війська для припинення насильства;
- використання військ для захисту життя та бізнесу від учасників заворушень;
- пережив багато циклів обурення у Твіттері через одну історію;
- редактори мають додати посилання на інші незалежні коментарі;
- утішив себе, що я був шляхетним;
- американська демократія продовжує існувати;

- журналісти позбулися того, що завжди було найціннішим у їхній роботі;
- як журналістика знову знайшла своє підґрунтя;
- до того жалюгідного/нешасного ранку суботи;
- в силу своїх принципів;
- подолати посягання догматизму і нетерпимості;
- проблема Таймс перейшла з ліберальної упередженості до неліберальної упередженості;
- не лише нахабна сміливість обрати професію на краю прірви;
- набагато легше піти на компроміс, ніж сперечатися.

Task 3. Translate the given sentences from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. America's conscience had been shocked days before by images of a white police officer kneeling on the neck of a black man, George Floyd, until he died.
2. It was the kind of crisis in which journalism could fulfil its highest ambitions of helping readers understand the world, in order to fix it, and in the *Times's* Opinion section, which I oversaw, we were pursuing our role of presenting debate from all sides.
3. Whether or not American democracy endures, a central question historians are sure to ask about this era is why America came to elect Donald Trump, promoting him from a symptom of the country's institutional, political and social degradation to its agent-in-chief.
4. There are many reasons for Trump's ascent, but changes in the American news media played a critical role.
5. I hope those historians will also be able to tell the story of how journalism found its footing again – how editors, reporters and readers, too, came to recognise that journalism

needed to change to fulfil its potential in restoring the health of American politics.

6. Until that miserable Saturday morning I thought I was standing shoulder-to-shoulder with him in a struggle to revive them.
7. In describing the essential qualities of independent journalism in his essay, he unspooled a list of admirable traits – empathy, humility, curiosity and so forth.
8. Years ago he demonstrated them himself as a reporter, covering the American Midwest as a real place full of three-dimensional people, and it would be nice if they were enough to deal with the challenge of this era, too.
9. All the empathy and humility in the world will not mean much against the pressures of intolerance and tribalism without an invaluable quality that Sulzberger did not emphasise: courage.
10. One of the glories of embracing illiberalism is that, like Trump, you are always right about everything, and so you are justified in shouting disagreement down.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. It was the kind of crisis in which journalism could fulfil its highest ambitions of helping readers understand the world, in order to fix it, and in the *Times*'s Opinion section, which I oversaw, we were pursuing our role of presenting debate from all sides. We had published pieces arguing against the idea of relying on troops to stop the violence, and one urging abolition of the police altogether. But Cotton, an army veteran, was calling for the use of troops to protect lives and businesses from rioters. Some *Times* reporters and other staff were taking to what was then called Twitter, now called X, to attack the decision to

publish his argument, for fear he would persuade *Times* readers to support his proposal and it would be enacted. The next day the *Times*'s union—its unit of the NewsGuild-cwa—would issue a statement calling the op-ed “a clear threat to the health and safety of the journalists we represent”.

2. Whether or not American democracy endures, a central question historians are sure to ask about this era is why America came to elect Donald Trump, promoting him from a symptom of the country's institutional, political and social degradation to its agent-in-chief. There are many reasons for Trump's ascent, but changes in the American news media played a critical role. Trump's manipulation and every one of his political lies became more powerful because journalists had forfeited what had always been most valuable about their work: their credibility as arbiters of truth and brokers of ideas, which for more than a century, despite all of journalism's flaws and failures, had been a bulwark of how Americans govern themselves. I hope those historians will also be able to tell the story of how journalism found its footing again – how editors, reporters and readers, too, came to recognise that journalism needed to change to fulfil its potential in restoring the health of American politics. As Trump's nomination and possible re-election loom, that work could not be more urgent.
3. But Sulzberger seems to underestimate the struggle he is in, that all journalism and indeed America itself is in. In describing the essential qualities of independent journalism in his essay, he unspooled a list of admirable traits – empathy, humility, curiosity and so forth. These qualities have for generations been helpful in contending with the *Times*'s familiar problem, which is liberal bias. I have no doubt Sulzberger believes in them. Years ago he demonstrated them himself as a reporter, covering the American Midwest as a real place full of three-dimensional people, and it would be nice if they were enough to deal with the

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary means and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

UNIT 4

Read and translate the following text from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

When the New York Times Lost Its Way (Part 2)

It is hard to imagine a path back to saner American politics that does not traverse a common ground of shared fact.

Over the decades the *Times* and other mainstream news organisations failed plenty of times to live up to their commitments to integrity and open-mindedness. The relentless struggle against biases and preconceptions, rather than the achievement of a superhuman objective omniscience, is what mattered. As everyone knows, the internet knocked the industry off its foundations. Local newspapers were the proving ground between college campuses and national newsrooms. As they disintegrated, the national news media lost a source of seasoned reporters and many Americans lost a journalism whose truth they could verify with their own eyes. As the country became more polarised, the national media followed the money by serving partisan audiences the versions of reality they preferred. This relationship proved self-reinforcing. As Americans became freer to choose among alternative versions of reality, their polarisation intensified. When I was at the *Times*, the newsroom editors worked hardest to keep Washington coverage open and unbiased, no easy task in the Trump era. And there are still people, in the Washington bureau and across the *Times*, doing work as fine as can be found in American journalism. But as the top editors let bias creep into certain areas of coverage, such as culture, lifestyle and business, that made the core harder to defend and undermined the authority of even the best reporters.

There have been signs the *Times* is trying to recover the courage of its convictions. The paper was slow to display much curiosity about the hard question of the proper medical protocols for trans children; but once it did, the editors defended their coverage against the inevitable criticism. For any counter-revolution to succeed, the leadership will need

to show courage worthy of the paper's bravest reporters and opinion columnists, the ones who work in war zones or explore ideas that make illiberal staff members shudder. As Sulzberger told me in the past, returning to the old standards will require agonising change. He saw that as the gradual work of many years, but I think he is mistaken. To overcome the cultural and commercial pressures the *Times* faces, particularly given the severe test posed by another Trump candidacy and possible presidency, its publisher and senior editors will have to be bolder than that.

Since Adolph Ochs bought the paper in 1896, one of the most inspiring things the *Times* has said about itself is that it does its work “without fear or favour”. That is not true of the institution today – it cannot be, not when its journalists are afraid to trust readers with a mainstream conservative argument such as Cotton's, and its leaders are afraid to say otherwise. As preoccupied as it is with the question of why so many Americans have lost trust in it, the *Times* is failing to face up to one crucial reason: that it has lost faith in Americans, too.

For now, to assert that the *Times* plays by the same rules it always has is to commit a hypocrisy that is transparent to conservatives, dangerous to liberals and bad for the country as a whole. It makes the *Times* too easy for conservatives to dismiss and too easy for progressives to believe. The reality is that the *Times* is becoming the publication through which America's progressive elite talks to itself about an America that does not really exist.

It is hard to imagine a path back to saner American politics that does not traverse a common ground of shared fact. It is equally hard to imagine how America's diversity can continue to be a source of strength, rather than become a fatal flaw, if Americans are afraid or unwilling to listen to each other. I suppose it is also pretty grandiose to think you might help fix all that. But that hope, to me, is what makes journalism worth doing.

The *New York Times* taught me how to do daily journalism. I joined the paper, for my first stint, in the pre-internet days, in an era of American journalism so different that it was almost another profession. Back in

1991 the *Times* was anxious not about a print business that was collapsing but about an industry so robust that Long Island *Newsday* was making a push into New York City. A newspaper war was under way, and the *Times* was fighting back by expanding its Metro desk, hiring reporters and opening bureaus in Brooklyn, Queens and the Bronx.

Metro was the biggest news desk. New reporters had to do rotations of up to a year there to learn the culture and folkways of the paper. Baquet, surely among the greatest investigative journalists America has produced, was then in Metro. I was brought on as a probationary reporter, with a year to prove myself, and like other new hires was put through a series of assignments at the low end of the hierarchy.

After about six months the Metro editor, Gerald Boyd, asked me to take a walk with him, as it turned out, to deliver a harsh lesson in *Timesian* ambition and discipline. Chain-smoking, speaking in his whispery, peculiarly high-pitched voice, he kicked my ass from one end of Times Square to the other. He had taken a chance hiring me, and he was disappointed. There was nothing special about my stories. At the rate I was going, I had no chance of making it onto the paper.

The next day was a Saturday, and I reached Boyd at home through the Metro desk to rattle off the speech I'd endlessly rehearsed while staring at the ceiling all night. The gist was that the desk had kept me chasing small-bore stories, blah blah blah. Boyd sounded less surprised than amused to hear from me, and soon gave me a new assignment, asking me to spend three months covering the elderly, one of several new "mini-beats" on subjects the desk had overlooked.

I was worried there were good reasons this particular beat had been ignored. At 26, as one of the youngest reporters on the desk, I was also not an obvious candidate for the role of house expert on the wise and grey. But Boyd assigned me to an excellent editor, Suzanne Daley, and as I began studying the city's elderly and interviewing experts and actual old people, I began to discover the rewards granted any serious reporter: that when you acknowledge how little you know, looking in at a world from the outside brings a special clarity.

The Times is becoming the publication through which America’s progressive elite talks to itself about an America that does not really exist

The subject was more complicated and richer than I imagined, and every person had stories to tell. I wrote about hunger, aids and romance among the elderly, about old comedians telling old jokes to old people in senior centres. As I reported on Jews who had fled Germany to settle in Washington Heights or black Americans who had left the Jim Crow south to settle in Bushwick, Brooklyn, it dawned on me that, thanks to Boyd, I was covering the history of the world in the 20th century through the eyes of those who had lived it.

After joining the permanent staff, I went, again in humbling ignorance, to Detroit, to cover the auto companies’ – and the city’s – struggle to recapture their former glory. And again I had a chance to learn, in this case, everything from how the largest companies in the world were run, to what it was like to work the line or the sales floor, to the struggle and dignity of life in one of America’s most captivating cities. “We still have a long way to go,” Rosa Parks told me, when I interviewed her after she had been robbed and beaten in her home on Detroit’s west side one August night in 1994. “And so many of our children are going astray.”

<https://www.economist.com/1843/2023/12/14/when-the-new-york-times-lost-its-way>

NOTES:

TASKS

Task 1. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- mainstream news organisations;
- the national media followed the money by serving partisan audiences;
- to keep coverage open and unbiased;
- to recover the courage of its convictions;
- ideas that make illiberal staff members shudder;
- to commit a hypocrisy that is transparent to conservatives;
- how to do daily journalism;
- to learn the culture and folkways of the paper;
- chain-smoking, speaking in his whispery, peculiarly high-pitched voice;
- to rattle off the speech;
- less surprised than amused to hear from me;
- obvious candidate for the role of house expert on the wise and grey;
- telling old jokes to old people in senior centres;
- it dawned on me;
- humbling ignorance.

Task 2. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- відданість чесності та відкритості;
- досягнення надлюдського об'єктивного всевідання;
- джерело досвідчених журналістів;
- виконувати роботу настільки добре, наскільки це можливо в американській журналістиці;
- редактори захищали своє висвітлення від неминучої критики;

- подолання культурного тиску, а також тиску ділових кіл;
- надто легким для консерваторів, щоб їх ігнорувати, і надто легким для прогресистів, щоб у них вірити;
- розумніша американська політика;
- точилася війна між газетами;
- газетні традиції, властиві певній групі людей;
- журналіст, який займається незалежними розслідуваннями;
- дивлячись у стелю цілу ніч;
- голод, СНІД і романтика серед людей похилого віку;
- висвітлювати в ЗМІ роботу автомобільних компаній;
- так багато наших дітей збилися з дороги.

Task 3. Translate the given sentences from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. Over the decades the *Times* and other mainstream news organisations failed plenty of times to live up to their commitments to integrity and open-mindedness.
2. As they disintegrated, the national news media lost a source of seasoned reporters and many Americans lost a journalism whose truth they could verify with their own eyes.
3. But as the top editors let bias creep into certain areas of coverage, such as culture, lifestyle and business, that made the core harder to defend and undermined the authority of even the best reporters.
4. To overcome the cultural and commercial pressures the *Times* faces, particularly given the severe test posed by another Trump candidacy and possible presidency, its publisher and senior editors will have to be bolder than that.
5. As preoccupied as it is with the question of why so many Americans have lost trust in it, the *Times* is failing to face up to one crucial reason: that it has lost faith in Americans, too.

6. The reality is that the *Times* is becoming the publication through which America's progressive elite talks to itself about an America that does not really exist.
7. It is equally hard to imagine how America's diversity can continue to be a source of strength, rather than become a fatal flaw, if Americans are afraid or unwilling to listen to each other.
8. I joined the paper, for my first stint, in the pre-internet days, in an era of American journalism so different that it was almost another profession.
9. I was brought on as a probationary reporter, with a year to prove myself, and like other new hires was put through a series of assignments at the low end of the hierarchy.
10. I began to discover the rewards granted any serious reporter: that when you acknowledge how little you know, looking in at a world from the outside brings a special clarity.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. Over the decades the *Times* and other mainstream news organisations failed plenty of times to live up to their commitments to integrity and open-mindedness. The relentless struggle against biases and preconceptions, rather than the achievement of a superhuman objective omniscience, is what mattered. As everyone knows, the internet knocked the industry off its foundations. Local newspapers were the proving ground between college campuses and national newsrooms. As they disintegrated, the national news media lost a source of seasoned reporters and many Americans lost a journalism whose truth they could verify with their own eyes. As the country became more polarised, the national media followed the money by

serving partisan audiences the versions of reality they preferred. This relationship proved self-reinforcing. As Americans became freer to choose among alternative versions of reality, their polarisation intensified. When I was at the *Times*, the newsroom editors worked hardest to keep Washington coverage open and unbiased, no easy task in the Trump era. And there are still people, in the Washington bureau and across the *Times*, doing work as fine as can be found in American journalism. But as the top editors let bias creep into certain areas of coverage, such as culture, lifestyle and business, that made the core harder to defend and undermined the authority of even the best reporters.

2. Since Adolph Ochs bought the paper in 1896, one of the most inspiring things the *Times* has said about itself is that it does its work “without fear or favour”. That is not true of the institution today – it cannot be, not when its journalists are afraid to trust readers with a mainstream conservative argument such as Cotton’s, and its leaders are afraid to say otherwise. As preoccupied as it is with the question of why so many Americans have lost trust in it, the *Times* is failing to face up to one crucial reason: that it has lost faith in Americans, too. For now, to assert that the *Times* plays by the same rules it always has is to commit a hypocrisy that is transparent to conservatives, dangerous to liberals and bad for the country as a whole. It makes the *Times* too easy for conservatives to dismiss and too easy for progressives to believe. The reality is that the *Times* is becoming the publication through which America’s progressive elite talks to itself about an America that does not really exist.
3. The *New York Times* taught me how to do daily journalism. I joined the paper, for my first stint, in the pre-internet days, in an era of American journalism so different that it was almost another profession. Back in 1991 the *Times* was anxious not about a print business that was collapsing but about an industry so robust that Long Island *Newsday* was making a push into

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary mean and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

UNIT 5

Read and translate the following text from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

Russian Invasion of Ukraine Revolutionizes NATO Military Strategy

Shocked by Russian atrocities, NATO is becoming the war-fighting alliance it was during the Cold War, committed to defending “every inch” of its territory from Day 1.

Russia’s invasion of Ukraine, the costliest conflict in Europe since World War II, has propelled the North Atlantic Treaty Organization into a full-throttled effort to make itself again into the capable, war-fighting alliance it had been during the Cold War.

The shift is transformative for an alliance characterized for decades by hibernation and self-doubt. After the recent embrace of long-neutral Finland by the alliance, it also amounts to another significant unintended consequence for Russia’s president, Vladimir V. Putin, of his war.

NATO is rapidly moving from what the military calls deterrence by retaliation to deterrence by denial. In the past, the theory was that if the Russians invaded, member states would try to hold on until allied forces, mainly American and based at home, could come to their aid and retaliate against the Russians to try to push them back.

But after the Russian atrocities in areas it occupied in Ukraine, from Bucha and Irpin to Mariupol and Kherson, frontier states like Poland and the Baltic countries no longer want to risk any period of Russian occupation. They note that in the first days of the Ukrainian invasion, Russian troops took land larger than some Baltic nations.

To prevent that, to deter by denial, means a revolution in practical terms: more troops based permanently along the Russian border, more integration of American and allied war plans, more military spending and more detailed requirements for allies to have specific kinds of forces and equipment to fight, if necessary, in pre-assigned

places.

Mr. Putin has long complained about NATO encirclement and encroachment. But his invasion of Ukraine provoked the alliance to shed remaining inhibitions about increased numbers of Western troops all along NATO's border with Russia.

The intention is to make NATO's forces not only more robust and more capable but also more visible to Russia, a key element of deterrence.

"The debate is no longer about how much is too much," for fear of upsetting Moscow, "but how much is enough," said Camille Grand, until recently NATO's assistant secretary general for defense investment, and now with the European Council on Foreign Relations.

The countries of Central and Eastern Europe insist that it is "no longer enough to say we're ready to deter by promising to reconquer, but that we need to defend every inch of NATO territory from day one," said Mr. Grand. "It's not okay to be under Russian control for a few months until the cavalry arrives."

NATO now has deployed a battalion of multinational troops to eight countries along the eastern border with Russia. It is detailing how to enlarge those forces to brigade strength in those frontline states to enhance deterrence and be able to push back invading forces from the start. And it is also tasking thousands more forces, in case of war, to move quickly in support, with newly detailed plans for mobility and logistics and stiffer requirements for readiness.

"NATO is an organization that took a holiday from history," said Ivo H. Daalder, a former American ambassador to NATO. Mr. Putin, he said, "reminded us that we have to think about defense and think about it collectively."

The alliance will put more troops under the direct control of NATO's top military officer, the supreme allied commander Europe, Gen. Christopher G. Cavoli, who also commands American forces in Europe.

Under a new rubric of “deter and defend,” General Cavoli is for the first time since the Cold War integrating American and allied war-fighting plans, a senior NATO official said, speaking anonymously because of the topic’s sensitivity. Americans are back at the heart of Europe’s defense, he said, deciding with NATO precisely how America will defend Europe.

For the first time since the Cold War, the official said, East European countries will know exactly what NATO intends to do to defend them — what each country should be able to do for itself and how other countries will be tasked to help. And Western countries in the alliance will know where their forces need to go, with what and how to get there.

NATO is also aligning its longer-term demands from allies with its current operational needs. If in the past NATO countries might be asked to send some lightly armed expeditionary forces with helicopters to Afghanistan, for instance, now they will be tasked to defend particular parts of NATO territory itself.

For Britain, just one example, that will mean that it provides more heavy armor to defend NATO’s eastern flank, even if the British government would prefer to continue to field a lighter, more expeditionary army, requiring less money, fewer people and less expensive heavy equipment.

The planning in NATO is already intrusive but will become more demanding and specific. Countries answer questionnaires about their capacities and equipment; NATO planners tell them what’s missing or could be cut or thinned.

In one case, said Robert G. Bell, defense adviser to the American mission at NATO until 2017, Denmark was told to stop wasting money building submarines. Canada was told it must provide air-refueling planes.

Countries can push back — for years some nations with frigates refused to put air-defense missiles on them for fear of seeming escalatory — but they must defend their plans before all NATO

members. If the other allies all agree that a country's plan is inadequate, they can vote to force adaptation in what is known as "consensus minus one." Such a demand is rare, but happened with Canada, Mr. Bell said.

Now the demands will be tougher and more rigorous to bring the alliance back to a war-fighting capacity in Europe and make deterrence credible — to ensure that NATO can fight a high-intensity war against a rival, Russia, from the first day of conflict.

The change at NATO began slowly in 2014 after Russia annexed Crimea, igniting insurrection in the eastern Donbas. At their summit that year in Wales, NATO allies agreed on a goal for military spending of 2 percent of gross domestic product by 2024. At the moment, only eight of 31 countries, including new member Finland, met that goal, but military spending has increased significantly, up \$350 billion since 2014.

At the next NATO summit this July, a new spending plan will be agreed upon, with 2 percent of G.D.P. regarded as a minimum. Given Russia's difficulties in Ukraine, if major countries spend between 2.5 percent and 3 percent of G.D.P. on the military over the next decade, that should be sufficient, the senior NATO official said.

After 2014, NATO also agreed to put four small battalion-sized forces in the Baltic States and Poland. The idea was to engage invaders and hope to get reinforcements in place a week or two after an invasion.

After Russia's invasion last year, NATO added four more forward-based battalions, to make eight such forces along NATO's eastern edge, now including Romania, Slovakia, Hungary and Bulgaria. But the total troop number for all eight battle groups is only 10,232, NATO says.

NATO now is planning how to scale up to brigade-sized forces, meaning putting about 4,000 to 5,000 troops in each country to make NATO's enhanced deterrence "a more robust tripwire," Mr. Bell said. That will also mean improving NATO's air defenses — a major

shortcoming from the shrinking militaries of the last 30 years, when few imagined Russian missiles raining down on Europe — and more numerous and elaborate troop exercises, visible to Moscow.

Previously, the annual exercises of NATO's nuclear forces, known as Steadfast Noon, were kept quiet. But last year, after Russia's invasion, the exercise went ahead openly. It was important, a NATO official said, to show Moscow that the alliance wasn't deterred by nuclear threats.

NATO's military headquarters, the Supreme Headquarters Allied Powers Europe, is also being strengthened.

The thousands of allied soldiers working there are being transformed into a major strategic and war-fighting command, charged with drawing up the alliance's plans to integrate and deploy allied troops — including cyber, space and maritime forces — in various contingencies. Those can range from planning a hybrid war to a regional war that spirals out of control to an all-out conflict involving nuclear weapons.

The NATO command needs to figure out how to incorporate Finland and likely Sweden, and decide where their forces must commit to collective defense. For instance, should Finland be part of the headquarters that covers the Baltics or the one that covers the Arctic routes and the High North, or both?

In principle, NATO's leadership can call on 13 corps of 40,000 to 50,000 troops each to fight if necessary. But NATO's actual, deployable strength is nowhere near that, senior NATO officials concede. So General Cavoli and his team must figure out how best and where to deploy what is really available in a crisis, while trying to ensure that countries continue to improve their readiness.

One of the least glamorous challenges is, simply speaking, mobility and logistics: getting troops and tanks and guns where they need to be as quickly as they need to be there and sustaining them.

Right now, there are major post-Cold War roadblocks that include lack of storage, lack of suitable rail cars, lack of emergency rights of

way to cross borders and use of roadways, issues that involve decisions by civilian authorities.

But even supplying Ukraine from a peaceful Poland is proving a major logistical headache, said another NATO official, who also spoke on the topic under condition of anonymity. Trucks are backed up with supplies, there's a shortage of railway cars that can carry heavy equipment like tanks, and permissions must be obtained at every European border. Doing it in a shooting war, he said, with missiles flying, bombs dropping, the internet crashing and refugees racing in the other direction, is another challenge entirely.

"NATO didn't think seriously about defending its own territory and now it must," said Mr. Daalder, president of the Chicago Council on Global Affairs. It did that for 40 years, and even if the muscles have atrophied, the muscle memory is there, he said. "The key is to have people and governments who never lived through this, learning how to do it."

<https://www.nytimes.com/2023/04/17/world/europe/nato-russia-ukraine-war.html?action=click&module=RelatedLinks&pgtype=Article>

NOTES:

TASKS

Task 1. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- costliest conflict in Europe;
- a full-throttled effort;
- recent embrace of long-neutral Finland;
- deterrence by retaliation to deterrence by denial;
- to shed remaining inhibitions;
- a key element of deterrence;
- we're ready to deter by promising to reconquer;
- until the cavalry arrives;
- allied war-fighting plans;
- longer-term demands from allies;
- to field a lighter, more expeditionary army;
- planning is already intrusive;
- provide air-refueling planes;
- a war-fighting capacity in Europe;
- igniting insurrection in the eastern Donbas;
- the total troop number;
- to scale up to brigade-sized forces;
- a major shortcoming from the shrinking militaries;
- alliance wasn't deterred by nuclear threats;
- major post-Cold War roadblocks.

Task 2. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- відданість чесності та відкритості;
- бойовий альянс;
- значні непередбачені наслідки;
- наносити удар у відповідь;
- прикордонні держави;
- визначати шляхом заперечення;

- військові витрати;
- оточення і зазіхання;
- ми готові стримувати ворога, пообіцявши відвоювати;
- жорсткіші вимоги до готовності;
- стримати (противника) та захистити;
- легкоозброєні експедиційні війська;
- вимоги будуть жорсткішими та суворішими;
- зробити стримування переконливим;
- мета військових витрат;
- батальйони передового базування;
- більш численні та ретельно продумані військові навчання;
- об'єднувати та розгортати війська союзників;
- відсутність відповідних залізничних вагонів;
- серйозний логістичний головний біль.

Task 3. Translate the given sentences from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. The shift is transformative for an alliance characterized for decades by hibernation and self-doubt.
2. NATO is rapidly moving from what the military calls deterrence by retaliation to deterrence by denial.
3. They note that in the first days of the Ukrainian invasion, Russian troops took land larger than some Baltic nations.
4. But his invasion of Ukraine provoked the alliance to shed remaining inhibitions about increased numbers of Western troops all along NATO's border with Russia.
5. "The debate is no longer about how much is too much," for fear of upsetting Moscow, "but how much is enough," said Camille Grand, until recently NATO's assistant secretary general for defense investment, and now with the European Council on Foreign Relations.

6. It is detailing how to enlarge those forces to brigade strength in those frontline states to enhance deterrence and be able to push back invading forces from the start.
7. The alliance will put more troops under the direct control of NATO's top military officer, the supreme allied commander Europe, Gen. Christopher G. Cavoli, who also commands American forces in Europe.
8. For the first time since the Cold War, the official said, East European countries will know exactly what NATO intends to do to defend them — what each country should be able to do for itself and how other countries will be tasked to help.
9. If in the past NATO countries might be asked to send some lightly armed expeditionary forces with helicopters to Afghanistan, for instance, now they will be tasked to defend particular parts of NATO territory itself.
10. Countries answer questionnaires about their capacities and equipment; NATO planners tell them what's missing or could be cut or thinned.
11. If the other allies all agree that a country's plan is inadequate, they can vote to force adaptation in what is known as "consensus minus one." Such a demand is rare, but happened with Canada.
12. At the next NATO summit this July, a new spending plan will be agreed upon, with 2 percent of G.D.P. regarded as a minimum.
13. The idea was to engage invaders and hope to get reinforcements in place a week or two after an invasion.
14. Previously, the annual exercises of NATO's nuclear forces, known as Steadfast Noon, were kept quiet.
15. The NATO command needs to figure out how to incorporate Finland and likely Sweden, and decide where their forces must commit to collective defense.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from English into Ukrainian using both dictionary and non-dictionary means.

1. The thousands of allied soldiers working there are being transformed into a major strategic and war-fighting command, charged with drawing up the alliance's plans to integrate and deploy allied troops — including cyber, space and maritime forces — in various contingencies. Those can range from planning a hybrid war to a regional war that spirals out of control to an all-out conflict involving nuclear weapons. The NATO command needs to figure out how to incorporate Finland and likely Sweden, and decide where their forces must commit to collective defense. For instance, should Finland be part of the headquarters that covers the Baltics or the one that covers the Arctic routes and the High North, or both? In principle, NATO's leadership can call on 13 corps of 40,000 to 50,000 troops each to fight if necessary. But NATO's actual, deployable strength is nowhere near that, senior NATO officials concede. So General Cavoli and his team must figure out how best and where to deploy what is really available in a crisis, while trying to ensure that countries continue to improve their readiness.
2. The planning in NATO is already intrusive but will become more demanding and specific. Countries answer questionnaires about their capacities and equipment; NATO planners tell them what's missing or could be cut or thinned. In one case, said Robert G. Bell, defense adviser to the American mission at NATO until 2017, Denmark was told to stop wasting money building submarines. Canada was told it must provide air-refueling planes. Countries can push back — for years some nations with frigates refused to put air-defense missiles on them for fear of seeming escalatory —

but they must defend their plans before all NATO members. If the other allies all agree that a country's plan is inadequate, they can vote to force adaptation in what is known as "consensus minus one." Such a demand is rare, but happened with Canada, Mr. Bell said. Now the demands will be tougher and more rigorous to bring the alliance back to a war-fighting capacity in Europe and make deterrence credible — to ensure that NATO can fight a high-intensity war against a rival, Russia, from the first day of conflict.

3. "NATO is an organization that took a holiday from history," said Ivo H. Daalder, a former American ambassador to NATO. Mr. Putin, he said, "reminded us that we have to think about defense and think about it collectively." The alliance will put more troops under the direct control of NATO's top military officer, the supreme allied commander Europe, Gen. Christopher G. Cavoli, who also commands American forces in Europe. Under a new rubric of "deter and defend," General Cavoli is for the first time since the Cold War integrating American and allied war-fighting plans, a senior NATO official said, speaking anonymously because of the topic's sensitivity. Americans are back at the heart of Europe's defense, he said, deciding with NATO precisely how America will defend Europe. For the first time since the Cold War, the official said, East European countries will know exactly what NATO intends to do to defend them — what each country should be able to do for itself and how other countries will be tasked to help. And Western countries in the alliance will know where their forces need to go, with what and how to get there.
4. The shift is transformative for an alliance characterized for decades by hibernation and self-doubt. After the recent embrace of long-neutral Finland by the alliance, it also amounts to another significant unintended consequence for

Russia's president, Vladimir V. Putin, of his war. NATO is rapidly moving from what the military calls deterrence by retaliation to deterrence by denial. In the past, the theory was that if the Russians invaded, member states would try to hold on until allied forces, mainly American and based at home, could come to their aid and retaliate against the Russians to try to push them back. But after the Russian atrocities in areas it occupied in Ukraine, from Bucha and Irpin to Mariupol and Kherson, frontier states like Poland and the Baltic countries no longer want to risk any period of Russian occupation. They note that in the first days of the Ukrainian invasion, Russian troops took land larger than some Baltic nations. To prevent that, to deter by denial, means a revolution in practical terms: more troops based permanently along the Russian border, more integration of American and allied war plans, more military spending and more detailed requirements for allies to have specific kinds of forces and equipment to fight, if necessary, in pre-assigned places.

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary means and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

UNIT 6

Read and translate the following text from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

Україна – лакмус чи розмінна монета у внутрішній американській політиці

Після початку повномасштабного вторгнення росії США стали нашим надійним союзником. Адміністрація Джо Байдена та Конгрес спрямували понад 75 мільярдів доларів на гуманітарну, фінансову та військову допомогу Україні.

Однак кінець 2023 року показав, що непохитна двопартійна підтримка Конгресу зовсім не є «типовим налаштуванням», навіть коли йдеться про виживання країни, що стоїть на захисті всього демократичного світу. США увійшли в рік виборів на дуже крутому віражі, що ознаменувався багатотижневою політичною кризою, загрозою шатдауну (часткового зупинення роботи уряду) та зміною спікера Палати представників. Уже під час вересневого візиту президента Зеленського до столиці США стало зрозуміло, що в Капітолії найбільше цікавляться двома аспектами — підзвітністю та цілями, яких хоче досягти Україна й адміністрація Байдена з пакетом нової допомоги. Що можуть зробити нові мільярди допомоги, що не вдалося здійснити попереднім?

До свого усунення з посади спікера Палати представників у жовтні Кевін Маккарті заявив, що його більше цікавить, куди пішла вже виділена допомога. Його наступник, республіканець Майк Джонсон, прихильник Дональда Трампа, змінював свою позицію від підтримки жорстких санкцій проти росії та надання Україні лендлізу до сумнівів в ефективності використання грошей американських платників податків. «У нас будуть умови щодо цього [надання Україні нового пакету допомоги. — *Ред.*]. Ми хочемо підзвітності й хочемо, щоб Білий дім мав чіткі цілі. І ми збираємося провести ці дискусії», — зауважив він.

Що означатиме протистояння демократів і республіканців для України у 2024 році

З одного боку, наше питання стане лакмусовим папірцем, що продемонструє готовність самих США захищати свої цінності та ставити інтереси національної безпеки (до яких перемога України має безпосередній стосунок) вище від боротьби за владу та міжпартійні розбіжності. З другого боку, Україна може стати розмінною монетою тим, хто обере виграш у внутрішньополітичній грі коштом програшу в геополітичній. Але, як кажуть американці, США — це передусім про США.

За лічені дні до Нового року останній пакет допомоги Україні на 61 мільярд доларів так і не вдалося протягти, попри надзусилля президента Байдена й делегації найвищого рівня з України. Зустрічі й виступи ані Єрмака, ані Зеленського в грудні не дали бажаного ефекту. Байден назвав неспроможність Конгресу проголосувати за пакет допомоги «найбільшим різдвяним подарунком Путіну».

Політологиня Фіона Гілл пояснила події так: «Проблема в тому, що багато членів Конгресу не хочуть бачити перемоги президента Байдена ні на якому фронті. Люди не розуміють різниці між тим, що означає дати “перемогти Байдену” й дати можливість перемогти Україні. Вони думають менше про національну безпеку США, європейську безпеку, міжнародну безпеку та зовнішню політику й набагато більше про те, як вони можуть принизити Байдена».

Сама ідея прив’язати пакет допомоги Україні до вирішення питання безпеки на кордоні з Мексикою — передвиборча гра, адже протягом десятиліть республіканці й демократи не доходять згоди в питанні міграційної політики. Якщо Байден піде на занадто великі поступки, що суперечать порядку денному демократичної партії, то здаватиметься слабким. Якщо не погодиться, і зрештою постраждає країна, чию перемогу президент підтримує вже майже два роки, то республіканці отримають той самий результат — виставлять президента й адміністрацію неспроможними.

Сенатор Мітч Макконнелл, лідер республіканців у Сенаті, який завжди підтримував допомогу Україні, закликав інших

республіканців голосувати проти пакету безпеки, який розглядали. «Законодавство, яке не містить зміни політики для захисту наших кордонів, не пройде в Сенаті, — сказав Макконнелл на пленарному засіданні. — Ситуація, що розгортається на південному кордоні за президентства Байдена, — це криза історичних масштабів». Байден заявив, що вже запропонував компроміс із питання захисту кордону, адже саме так, за його словами, працює демократія. «Блокувати фінансування для України, щоб змусити погодитися з екстремальним партійним порядком денним республіканців з питань кордону — це не те, як має бути. Нам потрібні реальні рішення», — підкреслив він на нещодавній пресконференції.

Наразі працює дорадча група з демократів, республіканців і незалежних учасників, щоб дійти компромісу. Але чи зацікавлені республіканці вирішити питання захищеності кордону саме тепер? Адже що довше триває протистояння, то відчутнішим буде негативний вплив на рейтинг Байдена, що й так не викликає впевненості в його перемозі на виборах 2024 року.

Що далі

Найімовірніше, за пакет допомоги все ж таки проголосують, але наступного року, адже в таборі республіканців чудово розуміють наслідки програшу Путіну. Хоча двопартійна підтримка України залишається міцною в Сенаті, у Палаті представників пристрасті лише розпалитимуться. Оглядачі вважають, що посилення філософії Дональда Трампа «Америка на першому місці» напередодні виборів призвело до зростання антиукраїнських настроїв серед республіканців. Ще минулого року представники крайньої правici серед республіканців дозволяли собі жорсткі випадки проти Зеленського. «Пам'ятайте, що Зеленський — це бандит», сказав конгресмен Медісон Которн (Північна Кароліна) на публічних слуханнях. «Пам'ятайте, що український уряд неймовірно корумпований і неймовірно лихий...» — додав він.

Це все ж маргінальна позиція ізоляційно-налаштованої меншості. Традиціоналістське бачення зовнішньої політики

представників республіканської партії перегукується із часами Рональда Рейгана, коли країна використовувала свою військову й економічну міць для боротьби з комунізмом за кордоном. «Раніше республіканці були проти комунізму й бандитів, таких як Владімір Путін, але шкода, що не кожен республіканець проти того, що робить росія в Україні», — сказав Ганнер Рамер, представник групи «Республіканці за Україну».

До найулюбленішого аргументу противників допомоги Україні — питання корупції — нещодавно додалися маніпуляції щодо утиску релігійних свобод у світлі ухвалення в першому читанні законопроєкту № 8371. Він передбачає заборону діяльності релігійних організацій із центрами ухвалення рішень у країнах, які провадять збройну агресію проти України. Просто кажучи, законопроєкт про заборону Української православної церкви Московського патріархату, яка, згідно з даними СБУ та британської розвідки, мала певну роль у підготовці й підтримці збройної агресії росії.

Редакція української служби «Голосу Америки» дізналася, що УПЦ МП найняла американських лобістів для захисту своїх інтересів. Кінцева мета роботи з тими, хто ухвалює рішення, — тиск на український парламент для відкликання законопроєкту. Серед політиків, які спекулюють на виправданні відмови надати допомогу Україні — потенційний кандидат у президенти від республіканців Вівек Рамасвами та сенатор Ренд Пол. Безпідставні обвинувачення на адресу України про порушення свободи віросповідання тиражує Такер Карлсон, консервативний політичний оглядач, який з огляду на деякі його висловлювання може дати фору Скабєєвій.

Що думають американські виборці

Не слід забувати, що і на республіканців, і на демократів впливають настрої їхніх виборців. Ще минулого року на зустрічах з українськими делегаціями в Конгресі часто лунала думка: якщо ціна на бензин, інфляція чи інші питання внутрішньої політики стануть для американського народу важливішими, ніж допомога

Україні, то законодавці не підуть проти своїх виборців. Дехто з американців вважає, що нерозумно «викидати гроші» на війну, коли країна має величезний борг і не зрозуміла «чітка мета», досягнення якої вважатиметься завершенням конфлікту.

Опитування Pew Research Center, проведене в листопаді — грудні 2023 року, показало, що близько 31 % американців вважає, що Сполучені Штати надають занадто великий обсяг допомоги Україні для її боротьби проти росії, більшість із них — республіканці. Ще 29 % думають, що США надають стільки, скільки потрібно, а 18 % вважають обсяги допомоги недостатніми. Водночас лише третина американців переконана, що російська агресія в Україні є значною загрозою інтересам США, більшість із них — демократи. Варто зауважити, що на початку повномасштабного вторгнення таку думку поділяло 50 % американців. Натомість зростає незадоволення діями адміністрації Байдена. Частково українське питання стає жертвою критичного ставлення частини виборців до президента і його внутрішньої політики. 54 % американців вважають, що США повинні підтримати Україну в прагненні відновити територіальну цілісність, навіть якщо це призведе до тривалого конфлікту. У серпні 2022 року таких було 66 %. Думку, що США мають сприяти якнайшвидшому закінченню війни, навіть якщо Україна втратить території, поділяє 43 %. Більшість із них — республіканці та позапартійні.

Що із цим робити

Панікувати зарано. Справжня демократія часто характеризується широким спектром думок і буремним політичним життям. Але це так званий wake-up call (попередження) Україні, якій дедалі важче буде утримувати на собі фокус уваги й позитивний імідж, коли немає великих перемог на полі бою, на тлі боротьби з корупцією в розпал президентських виборів у США. Меседж про допомогу «так довго, як потрібно» змінився на «так довго, як зможемо».

Але варто зауважити, що легко не буде. Українцям вдалося так швидко мобілізувати допомогу США минулого року не тільки завдяки своїй відвазі і якісному спічрайтингу. Тоді дії російської армії були шок-контентом на всіх телеканалах, і в сторін збіглися інтереси, оскільки США, витрачаючи порівняно мало ресурсів і зберігаючи життя американських військових, послабили другу армію світу й продемонстрували слабкість росії. Тепер же починається інша епічна битва — за Білий дім, а в політтехнологіях усе добре, що працює. На тлі обіцянок міністра оборони Ллойда Остіна про непохитну підтримку проти російської агресії новий спікер Палати представників США Майк Джонсон звинуватив Білий дім у недостатньо чіткому баченні США шляху до перемоги України. Загалом, консенсусу щодо того, що означає поняття «перемога України», немає. Нещодавно Байден зазначив: «Україна вистояла й продовжує бути сильною та вільною, і це вже перемога».

Якщо виграє Дональд Трамп, що цілком можливо, розвиток подій важко передбачити. Раніше Трамп заявив, що можна досягти миру за 24 години. Але якою ціною та як надовго — питання поки що риторичні. Як і що він робитиме, коли росія відмовиться від перемовин чи висуне неприйнятні умови, — теж. Думки інших республіканських кандидатів у президенти різняться. Вівек Рамасвами виступає проти підтримки України, тоді як губернатор Флориди Рон Десантіс вимагає збільшити роль Європи. Експосолка ООН Ніккі Гейлі, якій симпатизують навіть демократи, і колишній губернатор Нью-Джерсі Кріс Крісті твердо підтримують Україну. Загалом у США завжди спостерігалися ізоляціоністські настрої серед частини населення, а зростання популізму — глобальне явище. Популізм у Сполучених Штатах не обмежується прихильниками «Make America Great Again» (MAGA), а проявляється в усьому політичному спектрі аж до крайніх лівих, які пропонували Україні віддати території, щоб досягти швидкого миру, ще минулого року.

Чи втратить Україна допомогу раптово? Навряд. Але обсяги її зменшуватимуться, а зусиль на лобювання потрібно буде дедалі

більше. І справа вже не в пошуку дієвих меседжів. Усім давно зрозуміло, хто в усій цій історії на боці зла. Однак ціннісна складова поволі поступатиметься Realpolitik, що й визначатиме рішення у відносинах України та США, чия допомога була й залишається ключовою в протистоянні намаганням росії не просто знищити Україну, а змінити світовий порядок.

<https://tyzhden.ua/ukraina-lakmus-chy-rozminna-moneta-uvnutrishnij-amerykansij-politytsi/>

NOTES:

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper appears to be a standard notebook page or a sheet of stationery.

TASKS

Task 1. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- початок повномасштабного вторгнення росії;
- непохитна двопартійна підтримка;
- часткове зупинення роботи уряду;
- ефективність використання грошей американських платників податків;
- наше питання стане лакмусовим папірцем;
- Україна може стати розмінною монетою;
- передвиборча гра;
- великі поступки, що суперечать порядку денному Демократичної партії;
- на пленарному засіданні;
- компроміс із питання захисту кордону;
- негативний вплив на рейтинг Байдена;
- пристрасті лише розпалитимуться;
- представники крайньої прависи серед республіканців;
- традиціоналістське бачення зовнішньої політики;
- маніпуляції щодо утиску релігійних свобод;
- тиск на український парламент для відкликання законопроєкту;
- безпідставні обвинувачення на адресу України;
- занадто великий обсяг допомоги Україні;
- російська агресія в Україні є значною загрозою інтересам США;
- буремне політичне життя.

Task 2. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- "as long as needed" help message;
- the interests of the parties coincided;
- on the background of promises;
- Ukraine has survived and continues to be strong and free;
- it is difficult to predict the development of events;
- when Russia abandons negotiations or puts forward unacceptable conditions;
- isolationist sentiments have always been observed among a part of the population;
- reshape the world order;
- is not a "default setting";
- removal from the position of the Speaker of the House of Representatives;
- we want accountability;
- protect their values and put national security above smth;
- the failure of Congress to vote on the aid package;
- make the president and the administration incompetent;
- crisis of historic proportions;
- extreme Republican Party agenda on border issues;
- the advisory group of Democrats, Republicans and independents;
- the aid package will still be voted on;
- growth of anti-Ukrainian sentiments among Republicans;
- discontent with the actions of the Biden administration is growing.

Task 3. Translate the given sentences from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Справжня демократія часто характеризується широким спектром думок і буремним політичним життям.

2. Українцям вдалося так швидко мобілізувати допомогу США минулого року не тільки завдяки своїй відвазі і якісному спічрайтингу.

3. Якщо виграє Дональд Трамп, що цілком можливо, розвиток подій важко передбачити.

4. Загалом у США завжди спостерігалися ізоляціоністські настрої серед частини населення, а зростання популізму — глобальне явище.

5. Однак ціннісна складова поволі поступатиметься Realpolitik, що й визначатиме рішення у відносинах України та США, чия допомога була й залишається ключовою в протистоянні намаганням росії не просто знищити Україну, а змінити світовий порядок.

6. США увійшли в рік виборів на дуже крутому віражі, що ознаменувався багатотижневою політичною кризою, загрозою часткового зупинення роботи уряду та зміною спікера Палати представників.

7. Його наступник, республіканець Майк Джонсон, прихильник Дональда Трампа, змінював свою позицію від підтримки жорстких санкцій проти росії та надання Україні лендлізу до сумнівів в ефективності використання грошей американських платників податків.

8. Україна може стати розмінною монетою тим, хто обере виграш у внутрішньополітичній грі коштом програшу в геополітичній. Але, як кажуть американці, США — це передусім про США.

9. Проблема в тому, що багато членів Конгресу не хочуть бачити перемоги президента Байдена ні на якому фронті.

10. Сама ідея прив'язати пакет допомоги Україні до вирішення питання безпеки на кордоні з Мексикою — передвиборча гра, адже протягом десятиліть республіканці й демократи не доходять згоди в питанні міграційної політики.

11. Сенатор Мітч Макконнелл, лідер республіканців у Сенаті, який завжди підтримував допомогу Україні, закликав інших республіканців голосувати проти пакету безпеки, який розглядали.

12. Байден заявив, що вже запропонував компроміс із питання захисту кордону, адже саме так, за його словами, працює демократія.

13. Хоча двопартійна підтримка України залишається міцною в Сенаті, у Палаті представників пристрасті лише розпалитимуться.

14. Раніше республіканці були проти комунізму й бандитів, таких як Володимир Путін, але шкода, що не кожен республіканець проти того, що робить росія в Україні.

15. Він (законопроект) передбачає заборону діяльності релігійних організацій із центрами ухвалення рішень у країнах, які провадять збройну агресію проти України.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Однак кінець 2023 року показав, що непохитна двопартійна підтримка Конгресу зовсім не є «типовим налаштуванням», навіть коли йдеться про виживання країни, що стоїть на захисті всього демократичного світу. США увійшли в рік виборів на дуже крутому віражі, що ознаменувався багатотижневою політичною

кризою, загрозою шатдауну (часткового зупинення роботи уряду) та зміною спікера Палати представників. Уже під час вересневого візиту президента Зеленського до столиці США стало зрозуміло, що в Капітолії найбільше цікавляться двома аспектами — підзвітністю та цілями, яких хоче досягти Україна й адміністрація Байдена з пакетом нової допомоги. Що можуть зробити нові мільярди допомоги, що не вдалося здійснити попереднім? До свого усунення з посади спікера Палати представників у жовтні Кевін Маккарті заявив, що його більше цікавить, куди пішла вже виділена допомога. Його наступник, республіканець Майк Джонсон, прихильник Дональда Трампа, змінював свою позицію від підтримки жорстких санкцій проти росії та надання Україні лендлізу до сумнівів в ефективності використання грошей американських платників податків. «У нас будуть умови щодо цього [надання Україні нового пакету допомоги. — *Ред.*]. Ми хочемо підзвітності й хочемо, щоб Білий дім мав чіткі цілі. І ми збираємося провести ці дискусії», — зауважив він.

2. За лічені дні до Нового року останній пакет допомоги Україні на 61 мільярд доларів так і не вдалося протягти, попри надзусилля президента Байдена й делегації найвищого рівня з України. Зустрічі й виступи ані Єрмака, ані Зеленського в грудні не дали бажаного ефекту. Байден назвав неспроможність Конгресу проголосувати за пакет допомоги «найбільшим різдвяним подарунком Путіну».

Політологиня Фіона Гілл пояснила події так: «Проблема в тому, що багато членів Конгресу не хочуть бачити перемоги президента Байдена ні на якому фронті. Люди не розуміють різниці між тим, що означає дати «перемогти Байдену» й дати можливість перемогти Україні. Вони думають менше про національну безпеку

США, європейську безпеку, міжнародну безпеку та зовнішню політику й набагато більше про те, як вони можуть принизити Байдена». Сама ідея прив'язати пакет допомоги Україні до вирішення питання безпеки на кордоні з Мексикою — передвиборча гра, адже протягом десятиліть республіканці й демократи не доходять згоди в питанні міграційної політики.

3. Сенатор Мітч Макконнелл, лідер республіканців у Сенаті, який завжди підтримував допомогу Україні, закликав інших республіканців голосувати проти пакету безпеки, який розглядали. «Законодавство, яке не містить зміни політики для захисту наших кордонів, не пройде в Сенаті, — сказав Макконнелл на пленарному засіданні. — Ситуація, що розгортається на південному кордоні за президентства Байдена, — це криза історичних масштабів». Байден заявив, що вже запропонував компроміс із питання захисту кордону, адже саме так, за його словами, працює демократія. «Блокувати фінансування для України, щоб змусити погодитися з екстремальним партійним порядком денним республіканців з питань кордону — це не те, як має бути. Нам потрібні реальні рішення», — підкреслив він на нещодавній пресконференції. Наразі працює дорадча група з демократів, республіканців і незалежних учасників, щоб дійти компромісу. Але чи зацікавлені республіканці вирішити питання захищеності кордону саме тепер? Адже що довше триває протистояння, то відчутнішим буде негативний вплив на рейтинг Байдена, що й так не викликає впевненості в його перемозі на виборах 2024 року.

4. Це все ж маргінальна позиція ізоляційно-налаштованої меншості. Традиціоналістське бачення зовнішньої політики представників республіканської партії перегукується із часами Рональда Рейгана, коли країна використовувала свою військову й економічну

міць для боротьби з комунізмом за кордоном. «Раніше республіканці були проти комунізму й бандитів, таких як Владімір Путін, але шкода, що не кожен республіканець проти того, що робить росія в Україні», — сказав Ганнер Рамер, представник групи «Республіканці за Україну». До найулюбленішого аргументу противників допомоги Україні — питання корупції — нещодавно додалися маніпуляції щодо утиску релігійних свобод у світлі ухвалення в першому читанні законопроекту № 8371. Він передбачає заборону діяльності релігійних організацій із центрами ухвалення рішень у країнах, які провадять збройну агресію проти України. Просто кажучи, законопроект про заборону Української православної церкви Московського патріархату, яка, згідно з даними СБУ та британської розвідки, мала певну роль у підготовці й підтримці збройної агресії росії.

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary mean and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

UNIT 7

Read and translate the following text from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

Як Україну чують в іспанськомовному світі

Не так давно ми дізналися, що Володимир Зеленський прибув до Аргентини для того, щоб бути присутнім на інавгурації новообраного президента цієї країни. Цікаво було слухати коментарі деяких наших оглядачів, які замріяно стверджували, що нарешті лідер України зможе поспілкуватися одразу з багатьма очільниками латиноамериканських країн, які зберуться на церемонію. Там, у неформальній розмові, Володимир Зеленський зможе завоювати симпатії своїх колег — латиноамериканських політиків. Чи відбулося те спілкування, не повідомлялося, але ми почули, що наш президент побачився з Віктором Орбаном і мав з ним розмову.

Цей факт я хотів помістити в ланцюг подій, на які звернув увагу останнім часом. Ще раніше ми дізналися, що Володимира Зеленського не пустили виступати на саміті південноамериканської митної організації MERCOSUR. До нас також дійшла інформація про те, що Латинська Америка взагалі налаштована набагато більше пропутінськи, ніж нам хочеться. Подорожі нашого президента до Іспанії, а також іспанських урядовців до нас були успішними, але й тут ми стикнулися з прикрими неоковирностями, найвідоміша з яких — помилка в перекладі промови Володимира Зеленського в парламенті Іспанії. Так видається, що не знайшлося в цілій країні людини, яка могла б пристойно озвучити текст лідера героїчної країни мовою Сервантеса. Я дивлюся на згадані явища як на вияв ширшої проблеми, яку спробую проаналізувати у своїй статті.

Межі іспанськомовного світу

Я окреслив цю проблему запитанням: «Як Україну чують в іспанськомовному світі?». Беруся дати відповідь на це запитання, тому що іспанська мова, література, культура — моя професія. Уже понад сорок років я є безпосереднім учасником, а не тільки спостерігачем того, як колишня УРСР, а потім незалежна Україна спілкується з іспанськомовним світом, як вона підтримує відносини з ним, як поширює інформацію про нього всередині нашої країни, як представляє себе іспанською мовою. Це повчальне, але сумне видовище.

Свій виклад хочу розпочати з пояснення того, чим є сьогодні іспанськомовний світ. Його дуже умовно можна поділити на три великі частини (такий підхід пропонує мексиканський письменник Карлос Фуентес). Частина перша — це сама Іспанія, у якій, як ми знаємо, розмовляють не тільки іспанською (кастильською) мовою, а й баскською, каталонською, галісійською. Країна є членом Євросоюзу й живе за тими правилами, які діють на території цієї конфедерації держав. Друга складова іспанськомовного світу — це Латинська Америка, колосальна територія в Західній півкулі, де розташовані 20 держав з унікальною історією й надзвичайно складним соціальним, політичним, економічним буттям. Третя частина — іспанськомовні мешканці США, кількість яких сягає 80 мільйонів. З них 40 мільйонів (а ця кількість співвідноситься з кількістю населення Іспанії) визнають іспанську своєю рідною мовою. На сьогодні кількість людей, які розмовляють нею, чи вже досягла, чи наближається до 600 мільйонів мовців. За оцінками деяких лінгвістів, іспанська є другою або третьою світовою мовою. У багатьох галузях знань вона змагається з англійською. Абсолютно не дивує той факт, що кількість людей, які бажають її вивчати, постійно зростає. Ця тенденція найпомітніша в найрозвиненіших країнах, таких як Об'єднане Королівство, Німеччина, Франція, а також у США й Китаї.

А що ж Україна? Вона рухається в протилежному напрямі — байдужа до того, що відбувається з вивченням іспанської мови й культури в наших школах та університетах. Хочу запросити читача до ще одного короткого історичного екскурсу, щоб пояснити свою думку. Коли Радянський Союз зникав, в Україні ще діяли квоти, що визначали кількість загальноосвітніх шкіл, які пропонували різні іноземні мови своїм учням. Відповідно до такої системи, 15 % «звичайних» шкіл України викладали іспанську.

Після 1991 року й до сьогодні ця кількість (звичайно, тому що цього бажали батьки) скоротилася настільки, що на 2021 рік, коли ще діяло ЗНО, ми мали 110–115 учнів на цілу країну, які вибрали іспанську для складання фінального тесту для перевірки знань і вступу в університет. Кількість спеціалізованих шкіл (тепер вони називаються інакше) — також скоротилася. Якщо я не помиляюся, з тих, що реально працюють, є чотири або п'ять. Англійська мова знищила іспанську в Україні. Ситуація на університетському рівні, а також у приватному секторі значно краща, а це доводить, що попит на іспанську мову є і він зростає навіть за часів війни. Але, буваючи на акредитаціях іспанських відділень, я завжди запитую себе, де працюють наші випускники, і гублюсь у здогадках.

Відповідь іспанськомовного світу на нашу байдужість щодо іспанської мови й іспанськомовної культури є симетричною: він так само байдужий до нас, до наших мови й культури, як і ми до нього.

Україна до початку широкомасштабного вторгнення не входила в число економічних пріоритетів Іспанії. Так було написано на офіційному сайті Посольства Іспанії в Україні, і це за умови, що на 2021 рік офіційна кількість українських трудових мігрантів становила 120 тисяч осіб. Як повідомляє веб-сайт Міністерства закордонних справ, у нас є лише кілька

посольств латиноамериканських іспаномовних країн, зокрема Аргентини, Мексики, Куби, Панами, Перу. Той самий веб-сайт інформує про посольство Венесуели в Україні у Варшаві і про посольства Нікарагуа і Східної Республіки Уругвай в Україні, акредитовані в Москві. Останні повідомлення звучать зовсім абсурдно й моторошно під час війни.

Відповідно, і ми на такому самому рівні представлені в Латинській Америці. Останнім часом є позитивні зсуви в царині освіти, оскільки запрацювали системи обміну Еразмус, але вони стосуються тільки Іспанії. Проте ми досі не маємо й ще багато десятиліть не будемо мати Інституту Сервантеса. Україністика в самій Іспанії майже відсутня. Ситуація зі співпрацею з Латинською Америкою в культурній, науковій та освітній сферах ще гірша. Наші політики, журналісти, чиновники не володіють іспанською. Ось така загальна рамка, у якій відбувається спілкування України з іспанськомовним світом.

Україна на ментальній мапі іспанськомовного світу

Тепер хочу перейти до того, як чують нашу країну в кожній із частин цього світу, які я описав. Розпочну з Іспанії. Тут після 24 лютого 2022 року відбулися дивні речі. Нас не тільки почули, а ще й побачили. Раніше Україну майже не помічали в країні або, якщо помічали, лише націоналістичну й «фашистську» спільноту. Так відбувалося тому, що майже вся інформація про Україну доходила з Москви. Протягом останніх двох років я та колеги, які викладають і вивчають іспанську мову й культуру, відчуваємо фізичну підтримку іспанського суспільства. Користуюся нагодою, щоб подякувати Посольству Іспанії в Україні, яке працює в Києві й організовує культурні заходи (і не тільки культурні) і робить ще багато різних проєктів, щоб підтримати українців. В Іспанії нині перебуває приблизно 180 тисяч біженців.

Чи стали іспанці нас краще розуміти? Як окремих індивідів, які переживають трагедію, безумовно. Але як носіїв української культури не зовсім. Вплив російської культурної пропаганди такий потужний, а наш спротив йому такий слабкий, що іспанські культурні еліти продовжують бачити нас крізь московські окуляри. Я це називаю «синдромом Террі Гілліама». Є такий американо-британський режисер, якому на Одеському кінофестивалі вручили приз, і він, дякуючи, несподівано вигукнув: «Дякую, Росіє!» А потім довго просив вибачення. Я люблю Террі Гілліама, але ніколи не забуду його дурницю, адже його реакція показова саме для діячів іспанської культури.

Я багато разів спостерігав, як вони, відчуваючи солідарність з нами, намагаються вести мову про Україну, але з їхніх ротів і голів автоматично виходять російські наративи. І це не їхня, а наша провина. Нам немає чого дивуватися, якщо адекватно написаної іспанською мовою інформації про Україну немає, україністики в іспанських університетах (як я вже казав) майже не існує. Вони користуються тим, що є, а те, що є, зроблене в Москві.

Наведу ще один приклад. Я вивчаю феномен української драматургії про війну, перекладеної англійською мовою. Протягом перших місяців після 24 лютого 2024 року в англomовному світі було влаштовано кілька сотень читань українських п'єс, а деякі з них поставлені в престижних театрах. Наскільки мені відомо, жодного такого читання не відбулося в Іспанії. І це не тому, що там не люблять театр або бояться п'єс про насильство. Просто вони нічого не знають про існування цих п'єс, як і про багато інших яскравих явищ сучасної української культури. А спроби українців, що опинилися в Іспанії як трудові мігранти або біженці, свідчити про війну, попри всі їхні героїчні зусилля, мають обмежений вплив на широкі іспанські маси.

Стіни невігластва

Ситуацію з Латинською Америкою я знаю набагато гірше, оскільки мої наукові й культурні інтереси зосереджені на Іспанії, але з того спілкування із журналістами, науковцями, письменниками, кінорежисерами, що маю, склав собі уявлення, що Латинська Америка давно втрачена нами.

Коли я вивчав іспанську мову в Києві в 1980-х, ми майже не бачили іспанців, тому що їх майже не було. Проте скрізь були латиноамериканські друзі — кубинці, перуанці, нікарагуанці, навіть чилійці. Найбільшою насолодою для мене було гуляти з ними вулицями Києва. Після 1991 року вони зникли з нашого культурного поля, як зникла Латинська Америка з наших державних інтересів. Ми віддали її Москві, яка протягом цих десятиліть не припиняла «опрацьовувати» континент.

Міграційні потоки до країн Латинської Америки слабкі. Зв'язки в галузі освіти й науки мінімальні, якщо не відсутні взагалі. Звичайно, є винятки, прориви, нові переклади книжок, мистецькі контакти, але обсяги цих практик спілкування такі невеликі, що аж ніяк не можуть розбити ті стіни невігластва, які вирости між Україною й Латинською Америкою. Ба більше, я припускаю, що там не тільки не знають, а ще й сприймають як ворогів.

Таке твердження може викликати здивування, але нічого дивного в ньому немає. Багато інтелектуалів Латинської Америки переймаються проблемами деколонізації свідомості. На практиці це означає, що вони закликають викорінювати епістеми (когнітивні механізми) мислення, які відтворюють колоніальне знання. Колонізаторами для них є США та Європа — ті самі країни, які ми визнаємо своїми союзниками й взірцями. Захід постачає нам зброю, а це для багатьох (насамперед лівих латиноамериканських мислителів-політиків) автоматично означає, що ми, Україна, є об'єктом американо-європейської колоніальної політики.

За таких умов риторика Путіна, який оголошує себе лідером антизахідного, антиколоніального руху, отримує підтримку.

Майданчиків для спілкування, де ми могли б іспанською мовою викрити брехливість путінської культурної пропаганди, у нас немає. Людей, які вміють це робити, також. Наші спроби вразити свідомість широких кіл латиноамериканської громадськості свідченнями про геноцид, що влаштовують росіяни, також не спрацьовують, тому що їхня історія знає свої геноциди не менш страшні, ніж наші. Можу припустити, що в сухому залишку Україна або зовсім не існує у свідомості широких латиноамериканських мас і вузьких груп політиків та інтелектуалів, або існує як неясний зловісний відгомін чогось далекого, можливо, страшного, але точно не їхнього й навіть ворожого світу.

І нарешті про третю частину іспанськомовного світу. Вона найменш присутня в українській культурній свідомості, навіть у наших професійних дослідженнях. І це ще одна прикра помилка, адже долі наших мігрантів і біженців дедалі більше набувають подібності з долями тих мільйонів латиноамериканців, які законно й не законно перетинають кордон зі Сполученими Штатами Америки, шукаючи найкращої долі.

Переконливим доказом цього зв'язку є ситуація з допомогою Україні, яка була загальмована в Сенаті США: тепер рішення щодо України виявилось безпосередньо пов'язаним з політикою американського уряду щодо контролю за кордоном між США й Мексикою.

Великі проблеми латиноамериканського світу вже прийшли в наш дім, але ми вкотре не готові. Нам треба зосередити увагу на взаємодії англо-саксонського й іспанськомовного світів усередині США для того, щоб щонайменше розуміти логіку прийняття рішень американськими виборцями й політиками. Як уже бачимо, від цього залежить не тільки наше майбутнє, а й саме життя.

На завершення спробую дати відповідь на запитання, яке виніс у заголовок. Але спочатку хочу, щоб ми запитали себе, чи чуємо ми іспаномовний світ. Якщо казати серйозно, то ні. Ми не приділяємо йому тієї уваги, на яку він заслуговує, враховуючи його роль у світовій політиці, економіці, культурі. Тож чого ми дивуємося, що іспанськомовний світ чує нас або фрагментарно, або не чує взагалі. Якщо іспанці, що перебувають (що б там не казали) з нами в одному просторі, щось таки знають, то яке діло до нас тим латиноамериканцям, які страждають у своїх країнах або ризикують життям, перетинаючи кордон із США, або ведуть боротьбу за виживання, уже перетнувши його? Я думаю, у них немає часу слухати про нашу трагедію. Тим паче що ми самі не хочемо вчитися розмовляти з ними тією мовою, якою вони могли б нас зрозуміти.

Той, хто має вуха, хай почує.

<https://tyzhden.ua/iak-ukrainu-chuiut-v-ispanskomovnomu-sviti/>

NOTES:

[illegible]

TASKS

Task 1. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- які замріяно стверджували;
- ми стикнулися з прикрими неоковирностями;
- помилка в перекладі промови;
- пристойно озвучити текст лідера героїчної країни мовою Сервантеса;
- повчальне, але сумне видовище;
- колосальна територія в Західній півкулі;
- вона (держава) рухається в протилежному напрямі;
- для перевірки знань і вступу в університет;
- попит на іспанську мову є;
- Україна не входила в число економічних пріоритетів Іспанії;
- ми на такому самому рівні представлені в Латинській Америці;
- на ментальній мапі іспанськомовного світу;
- відчуваємо фізичну підтримку іспанського суспільства;
- носії української культури;
- продовжують бачити нас крізь московські окуляри;
- кілька сотень читань українських п'єс;
- мають обмежений вплив на широкі іспанські маси;
- Латинська Америка давно втрачена нами;
- твердження може викликати здивування;
- викорінювати епістеми (когнітивні механізми) мислення.

Task 2. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- platform for communication;
- the mendacity of putin's cultural propaganda;
- obscure sinister echo of something far away;
- convincing proof of this relationship;
- the problems have already entered our home;
- what's the matter with us for Latin Americans;
- are struggling to survive;
- let him who has ears hear;
- I wanted to put it in the series of events;
- expression of the broader issue;
- a direct participant, not only a spectator;
- what is the Hispanic world today;
- extremely complex social, political, economic life;
- recognize Spanish as the mother tongue;
- indifferent to what is going on;
- indifference to Spanish and Hispanic culture;
- Ukrainian migrant workers / labor migrants;
- there are positive shifts in education;
- because his reaction is illustrative;
- migration flows.

Task 3. Translate the given sentences from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Цікаво було слухати коментарі деяких наших оглядачів, які замріяно стверджували, що нарешті лідер України зможе поспілкуватися одразу з багатьма очільниками латиноамериканських країн.

2. До нас також дійшла інформація про те, що Латинська Америка взагалі налаштована набагато більше пропутінськи, ніж нам хочеться.

3. Я окреслив цю проблему запитанням: «Як Україну чують в іспанськомовному світі?».

4. Частина перша — це сама Іспанія, у якій, як ми знаємо, розмовляють не тільки іспанською (кастильською) мовою, а й баскською, каталонською, галісійською.

5. Третя частина — іспанськомовні мешканці США, кількість яких сягає 80 мільйонів. З них 40 мільйонів (а ця кількість співвідноситься з кількістю населення Іспанії) визнають іспанську своєю рідною мовою.

6. Ця тенденція найпомітніша в найрозвиненіших країнах, таких як Об'єднане Королівство, Німеччина, Франція, а також у США й Китаї.

7. Ситуація на університетському рівні, а також у приватному секторі значно краща, а це доводить, що попит на іспанську мову є і він зростає навіть за часів війни.

8. Відповідь іспанськомовного світу на нашу байдужість щодо іспанської мови й іспанськомовної культури є симетричною: він так само байдужий до нас, до наших мови й культури, як і ми до нього.

9. Як повідомляє веб-сайт Міністерства закордонних справ, у нас є лише кілька посольств латиноамериканських іспаномовних країн, зокрема Аргентини, Мексики, Куби, Панами, Перу.

10. Тепер хочу перейти до того, як чують нашу країну в кожній із частин цього світу, які я описав.

11. Раніше Україну майже не помічали в країні або, якщо помічали, лише націоналістичну й «фашистську» спільноту.

12. Користуюся нагодою, щоб подякувати Посольству Іспанії в Україні, яке працює в Києві й організовує культурні заходи (і не тільки культурні) і робить ще багато різних проектів, щоб підтримати українців.

13. Вплив російської культурної пропаганди такий потужний, а наш спротив йому такий слабкий, що іспанські культурні еліти продовжують бачити нас крізь московські окуляри.

14. Нам немає чого дивуватися, якщо адекватно написаної іспанською мовою інформації про Україну немає, україністики в іспанських університетах (як я вже казав) майже не існує.

15. Захід постачає нам зброю, а це для багатьох (насамперед лівих латиноамериканських мислителів-політиків) автоматично означає, що ми, Україна, є об'єктом американо-європейської колоніальної політики.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Цей факт я хотів помістити в ланцюг подій, на які звернув увагу останнім часом. Ще раніше ми дізналися, що Володимира Зеленського не пустили виступати на саміті південноамериканської митної організації MERCOSUR. До нас також дійшла інформація про те, що Латинська Америка взагалі налаштована набагато більше пропутінськи, ніж нам хочеться. Подорожі нашого президента до Іспанії, а також іспанських урядовців до нас були успішними, але й тут ми стикнулися з прикрими неоковирностями, найвідоміша з яких – помилка в перекладі промови Володимира Зеленського в парламенті Іспанії. Так видається, що не знайшлося в цілій країні людини, яка могла б пристойно озвучити текст лідера героїчної країни мовою Сервантеса. Я дивлюся на згадані явища як на вияв ширшої проблеми, яку спробую проаналізувати у своїй статті.

2. Свій виклад хочу розпочати з пояснення того, чим є сьогодні іспанськомовний світ. Його дуже умовно можна

поділити на три великі частини (такий підхід пропонує мексиканський письменник Карлос Фуентес). Частина перша – це сама Іспанія, у якій, як ми знаємо, розмовляють не тільки іспанською (кастильською) мовою, а й баскською, каталонською, галісійською. Країна є членом Євросоюзу й живе за тими правилами, які діють на території цієї конфедерації держав. Друга складова іспанськомовного світу – це Латинська Америка, колосальна територія в Західній півкулі, де розташовані 20 держав з унікальною історією й надзвичайно складним соціальним, політичним, економічним буттям. Третя частина – іспанськомовні мешканці США, кількість яких сягає 80 мільйонів. З них 40 мільйонів (а ця кількість співвідноситься з кількістю населення Іспанії) визнають іспанську своєю рідною мовою. На сьогодні кількість людей, які розмовляють нею, чи вже досягла, чи наближається до 600 мільйонів мовців. За оцінками деяких лінгвістів, іспанська є другою або третьою світовою мовою. У багатьох галузях знань вона змагається з англійською. Абсолютно не дивує той факт, що кількість людей, які бажають її вивчати, постійно зростає. Ця тенденція найпомітніша в найрозвиненіших країнах, таких як Об'єднане Королівство, Німеччина, Франція, а також у США й Китаї.

3. Тепер хочу перейти до того, як чують нашу країну в кожній із частин цього світу, які я описав. Розпочну з Іспанії. Тут після 24 лютого 2022 року відбулися дивні речі. Нас не тільки почули, а ще й побачили. Раніше Україну майже не помічали в країні або, якщо помічали, лише націоналістичну й «фашистську» спільноту. Так відбувалося тому, що майже вся інформація про Україну доходила з Москви. Протягом останніх двох років я та колеги, які викладають і вивчають іспанську мову й культуру, відчуваємо фізичну підтримку іспанського суспільства.

Користуюся нагодою, щоб подякувати Посольству Іспанії в Україні, яке працює в Києві й організовує культурні заходи (і не тільки культурні) і робить ще багато різних проєктів, щоб підтримати українців. В Іспанії нині перебуває приблизно 180 тисяч біженців.

4. Я багато разів спостерігав, як вони, відчуваючи солідарність з нами, намагаються вести мову про Україну, але з їхніх ротів і голів автоматично виходять російські наративи. І це не їхня, а наша провина. Нам немає чого дивуватися, якщо адекватно написаної іспанською мовою інформації про Україну немає, україністики в іспанських університетах (як я вже казав) майже не існує. Вони користуються тим, що є, а те, що є, зроблене в Москві. Наведу ще один приклад. Я вивчаю феномен української драматургії про війну, перекладеної англійською мовою. Протягом перших місяців після 24 лютого 2024 року в англomовному світі було влаштовано кілька сотень читань українських п'єс, а деякі з них поставлені в престижних театрах. Наскільки мені відомо, жодного такого читання не відбулося в Іспанії. І це не тому, що там не люблять театр або бояться п'єс про насильство. Просто вони нічого не знають про існування цих п'єс, як і про багато інших яскравих явищ сучасної української культури. А спроби українців, що опинилися в Іспанії як трудові мігранти або біженці, свідчити про війну, попри всі їхні героїчні зусилля, мають обмежений вплив на широкі іспанські маси.

5. Великі проблеми латиноамериканського світу вже прийшли в наш дім, але ми вкотре не готові. Нам треба зосередити увагу на взаємодії англо-саксонського й іспанськомовного світів усередині США для того, щоб щонайменше розуміти логіку прийняття рішень американськими виборцями й політиками. Як уже

бачимо, від цього залежить не тільки наше майбутнє, а й саме життя. На завершення спробую дати відповідь на запитання, яке виніс у заголовок. Але спочатку хочу, щоб ми запитали себе, чи чуємо ми іспаномовний світ. Якщо казати серйозно, то ні. Ми не приділяємо йому тієї уваги, на яку він заслуговує, враховуючи його роль у світовій політиці, економіці, культурі. Тож чого ми дивуємося, що іспанськомовний світ чує нас або фрагментарно, або не чує взагалі. Якщо іспанці, що перебувають (що б там не казали) з нами в одному просторі, щось таки знають, то яке діло до нас тим латиноамериканцям, які страждають у своїх країнах або ризикують життям, перетинаючи кордон із США, або ведуть боротьбу за виживання, уже перетнувши його? Я думаю, у них немає часу слухати про нашу трагедію. Тим паче що ми самі не хочемо вчитися розмовляти з ними тією мовою, якою вони могли б нас зрозуміти.

Той, хто має вуха, хай почує.

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary means and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

UNIT 8

Read and translate the following text from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

Два протиборчі наративи республіканців про Україну

Спрощений погляд на американське політичне життя змальовує картину, в якій демократи зійшлися у боротьбі із республіканцями за надання допомоги Україні (незалежних в цій боротьбі навіть не помітно). Але політичний ландшафт складний, політичні гравці досвідчені, а ставки занадто високі. Тому внутрішня боротьба в таборі республіканців не менш запекла.

Справді, протистояння за Білий дім розпочалося ще наприкінці минулого року і пакет допомоги все ще знаходиться в заручниках у Конгресі. Республіканці дійсно вимагають значних змін міграційної політики, щодо якої два табори не можуть дійти згоди протягом десятиліть, під гаслом захисту південного кордону США.

Якщо Джозеф Байден зробить занадто великі поступки всупереч порядку денному демократичної партії, то продемонструє слабкість у вирішенні внутрішньополітичних питань. Якщо ж досягти домовленості не вдасться, то Президент виглядатиме слабким у просуванні зовнішньополітичних цілей. При чому і в одному і у другому випадку страждають національні інтереси США, а виграють республіканці.

На кожен з випадків у республіканців заготовлено наративи, хоча й взаємовиключні. За потреби вони навіть змішуються для досягнення кращого ефекту.

Перший українці добре знають – скільки ще мільярдів доларів американських платників податків потрібно на війну для захисту кордонів країни за океаном, коли кордон США не захищений. Тут же згадуються питання про корупцію в Україні та відсутність прозорого контролю за вже наданою допомогою.

Другий зосереджено на беззаперечній підтримці України у боротьбі за демократію та свободу, але наголошується на відсутності бачення концепції перемоги України та стратегії її досягнення у Білого дому. Більше того, республіканці підкреслюють, що саме нерішучість Президента Байдена призвела до катастрофічних наслідків – формування нової «вісі зла». Тому тільки прихід до влади республіканців (читай Дональда Трампа) допоможе змінити ситуацію та примусити авторитарних правителів по всьому світу знову грати за старими правилами (хоча сам Трамп пріоритезує внутрішню політику).

То ж що саме республіканці говорять і що при цьому мають на увазі?

Обраний Спікер Палати Представників Майк Джонсон, третя людина в державі після Президента та Віце-президента, 7 січня у щотижневій програмі CBS «Face the Nation» («Зустріч з нацією») зазначив кілька важливих моментів:

- голосування проти виділення нового пакету допомоги минулого року – сигнал Білому дому про відсутність відвертості із американським народом, адже незрозумілими є ані мета, ані кінцевий результат, ані стратегія, коли мова йде про Україну. У США 34 трильйони доларів федерального боргу, тому необхідно підходити до питання розсудливо. «Як ми будемо забезпечувати належний контроль за цими коштами платників податків?»;
- захист американського кордону – беззаперечний пріоритет. «Президент Байден, бажає додаткових витрат в ім'я захисту національної безпеки, але відкидає найважливіший аспект нашої власної національної безпеки. І це наш кордон.» Хоча Спікер не підтримує риторику експрезидента Трампа про «іммігрантів, що отруюють кров нашої країни», порядок денний «Америка понад усе» близький багатьом республіканським виборцям;

- хоча нерішучість Конгресу щодо виділення допомоги може надсилати невірний сигнал щодо настроїв законодавців, сам Джонсон завжди казав і продовжує казати, що Путін має зазнати поразки: «...ми стоїмо рішуче поруч з українським народом і його боротьбою за свободу та проти Владіміра Путіна, який, на мій погляд, є безжальним диктатором». Крім того, Президент Зеленський сам зазначив, що Україна може протриматися без цього пакету допомоги до лютого, тож протистояння з Білим домом не є для України критичним.

Однопартійці відкрито критикують лідерство Спікера, вимагаючи зайняти тверду позицію у питанні скорочення витрат та зміцнення кордону. Їх не влаштовують попередні домовленості щодо бюджету на 2024 рік, адже вважають скорочення витрат на 20 мільярдів недостатніми. Однак, наближення першого з двох критичних термінів ухвалення бюджету (19 січня) обмежує час на дискусії, інакше частина урядових структур залишиться без фінансування. Другий такий термін – 2 лютого, коли доля пакету допомоги Україні вирішиться остаточно.

Однак, окреслені питання справді важливі для американців. Питання кордону – це не тільки про нелегальну міграцію, це війна проти трафіку фентанолу в США, який з 2018 року зріс майже вшестеро. За цей період від передозування померло понад чверть мільйона американців. В наративі республіканців – кожного дня більше американців гине від фентанолу, ніж українців від агресії росіян.

Через зростання федерального боргу, республіканці вимагають скорочення видатків на дитячий догляд, освіту, житлове будівництво, медицину, транспорт та багато інших національних пріоритетів на \$3,6 трильйона у наступні десять років.

Навряд чи Джонсон хоче повторити долю свого попередника Кевіна Маккарті (теж республіканця), якого позбавили посади під тиском ультраправого крила Республіканської партії в кінці

минулого року за нібито укладання таємної угоди з демократами про гарантування виділення допомоги Україні. Однак вже лунають розмови про його можливу відставку.

«Більше жодних грошей для України», — саме так озвучила думку частини своїх однопартійців республіканка Марджорі Тейлор Грін з Джорджії, погрожуючи усуненням Джонсона.

До речі, сам Маккарті одразу після позбавлення крісла Співкер проголосив промову, під меседжами котрої підписалася б більшість українців. Він провів чітку паралель між діями Путіна та Гітлера від початку їхніх «творчих» шляхів до кровопролитних війн і перерахував глобальні загрози в разі недостатньої допомоги Україні. Експікер наголосив, що підтримує постачання Україні зброї (не готівки) та звинуватив Білий дім у серйозних прорахунках.

Зокрема, він наголосив на помилках політики США — «благословення» на побудову Північного потоку 2 після анексії Криму та початку війни на Донбасі, вихід з Афганістану, який було розцінено Росією як слабкість та пригадав відмову тоді Віце-Президента Байдена надіслати Україні Джавеліні після подій 2014 року. «Я боюся, що ми повторюємо ту саму помилку, знову надсилаючи невірні сигнали», — сказав він. Демонстрація слабкості дозволила сформуватись новій «осі сили» (синонім славетної «осі зла»).

Нова «вісь зла» знову в меню американської політики

«Зростаюча агресивність Нової Осі Зла свідчить про те, що противників Америки не зупиняє зовнішня політика Джо Байдена. Коли вони бачать Байдена, вони бачать занепад нації, і їхнє рішуче прагнення до глобального домінування зростає кожен день. Ситуація вимагає сильного лідера, який хоче миру, забезпеченого силою, а не усмирення за будь-яку ціну,» — підсумувала наратив частини республіканців у рік виборів Президента США Марша Блекберн, республіканка від штату Теннессі у Палаті представників. Це твердження цікаве тим,

що згідно з опитуваннями виборців приблизно троє з чотирьох республіканців, які готові голосувати за Трампа, виступають проти надання допомоги Україні.

Термін «Вісь Зла» увійшов у вжиток після промови президента США Джорджа Буша молодшого у виступі перед Конгресом 29 січня 2002 року на позначення країн, обвинувачуваних у спонсорстві тероризму та розробці зброї масового ураження. Тоді мова йшла про Ірак, Іран та Північну Корею.

Після того, як офіційна причина американської операції в Іраку не підтвердилась (зброю масового ураження так і не знайшли), термін став трохи токсичним. Але двадцять років потому знову в моді.

Сенатор Мітч Макконнел, лідер республіканської меншості в Сенаті, наразі контрольованому демократами, заявив: «Світ стикається з новою “Віссю Зла”», маючи на увазі Росію, Китай та Іран, забувши про Північну Корею. Зближення Росії та Китаю – криза, яку не можна ігнорувати. На його думку, після падіння Берлінської стіни, розпаду Радянського Союзу (та атаки 11 вересня), США помилково вважали, що основна загроза – тероризм. Сенатор Макконнел — провідний адвокат допомоги Україні серед республіканців, який докладає весь свій політичний досвід та вагу для поєднання цього питання із запитом однопартійців на захист власних кордонів. «Якщо віддати Росії перемогу в Україні ... це тільки підірве довіру до Америки, послабить критично важливі союзи і змусить нас ще більше до прямого протистояння двом великим противникам одночасно», — зазначив він. «Я чесно кажучи, не можу пригадати більшого стратегічного ризику через короткозорість».

Його тверда позиція щодо України може зашкодити йому особисто та розцінюється як випробування його лідерства. «Я знаю, що йому дуже хочеться допомогти Україні», сказав сенатор-республіканець Рік Скотт.

З якими думками однопартійців мають справу Мітч Макконел та Майк Джонсон?

Важко сказати, яка саме частина республіканців – стовідсотково проти надання Україні допомоги, а яка намагається проскочити між актуальними саме зараз вподобаннями виборців і партійним порядком денним у боротьбі за Овальний кабінет та далекоглядними геополітичними інтересами США, як між крапельками.

Однак, деякі республіканці після початку повномасштабного вторгнення висловились досить однозначно:

- «Мені чесно кажучи, не дуже цікаво, що там відбувається в Україні», — сенатор Дж.Д. Ванс від Огайо.

- «Україна — не наш союзник. Росія — не наш ворог. Нам потрібно вирішувати наші проблеми з непомірним боргом, інфляцією та імміграцією. Нічого з цього не є винною Путіна», — Пол Госар від штату Арізона в Палаті представників.

- «Мене більше хвилює кордон між США та Мексикою, ніж між Росією та Україною. За це не вибачаюся», — Метт Гейтс від штату Флорида в Палаті представників.

- «Зеленський – глобалістська лялька Сороса і Клінтонів», — сенатор Венді Роджерс від Арізони.

- «Мене глибоко непокоїть, що скомпрометований президент Сполучених Штатів надає неймовірну підтримку президентові України, котрого важко назвати чесним», — Метт Розендейл від штату Монтана в Палаті Представників.

- «НАТО надає неонацистам в Україні потужну зброю та ґрунтовне навчання щодо її використання. Що у біса відбувається із цими #НАТОнацистами?», — Марджорі Тейлор Грін, Палата представників.

Відлуння російських наративів в Конгресі країни-лідерки демократичного світу не може не викликати глибокого занепокоєння. Тим більше, що інформації з перших рук, перевірених джерел та власної розвідки більш ніж достатньо.

Однак, є й хороші новини.

План порятунку України від республіканців

Конгресмен Майкл МакКол від штату Техас, почесний голова Комітету Палати представників з питань національної безпеки, Майк Роджерс, Голова Комітету Палати представників з питань збройних сил, та Майкл Тернер, конгресмен від Огайо, Голова Постійного комітету з питань розвідки представили план перемоги України.

Документ на 28 сторінок описує існуючі загрози, створені Нечистим Союзом (The Unholy Alliance), стратегію допомоги для здобуття Україною перемоги, механізми контролю за наданою допомогою, пропозиції із розподілу навантаження між союзниками. Окремий великий розділ присвячено затримкам надання зброї через рішення Президента Байдена. Українцям зі слабкими нервами цю частину краще не читати. Загалом, в документі мало сторінок без різкої критики Президента.

«З першого дня війни бездіяльність Байдена у питанні надання Україні критичної зброї затримує перемогу України. Україні потрібні ракети максимальної дальності ATACMS, винищувачі F-16, достатня кількість касетних боєприпасів, артилерії, систем протиповітряної оборони і бронетехніки, щоб переломити ситуацію на полі бою. Ці затримки оплачуються життями українців та коштами американських платників податків», — йдеться у документі.

Важко не погодитись із твердженням, що слабкість лише розпалює агресію. Автори пов'язують силу із експрезидентом Дональдом Трампом, який «розумів, що Путін поважає тільки

силу». Саме Трамп відмінив введену адміністрацією Обами-Байдена заборону на постачання летальної зброї Україні і першим передав Україні протитанкові ракети Javelin. Цей крок, як стверджується, стримав повномасштабне вторгнення в Україну за президентства Трампа. І це доволі смілива заява.

Як наслідок недостатньо сміливої політики, США втратять довіру союзників та статус світового лідера вільного світу. Противники відчують свою силу і світ стане ще небезпечнішим. «Сполучені Штати можуть нести факел свободи, демократії та прав людини, або відступити через оманливе відчуття безпеки. Вибір за нами, час настав, і історія на нашому боці».

Автори бачать три основні кроки на шляху до перемоги України:

- швидке надання критичної зброї Україні, відповідно до потреб;
- посилення санкцій проти режиму Путіна;
- передача заморожених російських активів Україні.

Окремо наголошується, що заміщення переданої Україні партнерами зброї радянського зразка сприяє розвитку американської оборонної промисловості та створенню робочих місць. Американські зброярі вже отримали замовлень від європейських країн на 90 мільярдів доларів. Також відмічають позитивний тренд збільшення долі допомоги країн Європи в порівнянні із США, які наразі закривають 45% з усього об'єму надаваної Україні допомоги.

До того ж, в результаті значного скорочення енергетичної залежності Європи від Росії, про яке, до речі, говорив ще Дональд Трамп, зріс імпорту американського зрідженого природного газу. Автори наголошують, що замість обмеження видобутку вуглеводнів в США, Байден повинен підтримувати стійкий розвиток екологічно чистої нафтогазової промисловості Америки.

За версією авторів, тиск конгресменів-республіканців був і залишатиметься «ключовим для отримання кожної нової необхідної системи озброєння для України з початку війни».

Україна перестала існувати як окрема тема зовнішньополітичного порядку денного США. Тепер це питання тісно переплетене із внутрішньою політикою та міжпартійною боротьбою, яка напередодні Президентських виборів може стати не менш запеклою ніж протистояння України та Росії.

NOTES:

[illegible]

TASKS

Task 1. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- протиборчі наративи;
- ставки занадто високі;
- занадто великі поступки;
- відсутність прозорого контролю;
- формування нової «вісі зла»;
- грати за старими правилами;
- підходити до питання розсудливо;
- іммігрантів, що отруюють кров нашої країни;
- надсилати невірний сигнал щодо настроїв законодавців;
- однопартійці відкрито критикують лідерство;
- через зростання федерального боргу;
- шляхів до кровопролитних війн;
- ми повторюємо ту саму помилку, знову надсилаючи невірні сигнали;
- позначення країн, обвинувачуваних у спонсорстві тероризму;
- криза, яку не можна ігнорувати;
- послабить критично важливі союзи;
- розцінюється як випробування його лідерства;
- партійним порядком денним у боротьбі за Овальний кабінет;
- далекоглядні геополітичні інтереси США;
- після початку повномасштабного вторгнення;
- наші проблеми з непомірним боргом;
- відлуння російських наративів в Конгресі;
- механізми контролю за наданою допомогою;
- достатня кількість касетних боєприпасів;
- важко не погодитись із твердженням;
- наслідок недостатньо сміливої політики.

Task 2. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- turn a blind eye, turn a deaf ear;
- I can't think of a greater strategic risk due to myopia;
- withdraw through a false sense of security;
- rapid disbursement of critical weapons to Ukraine, according to needs;
- transfer of frozen Russian assets to Ukraine;
- significant reduction in energy dependence;
- mishandling of assistance;
- this issue is closely intertwined with domestic policies;
- simplistic vision of American political life;
- infighting in the Republican camp is no less fierce;
- demonstrate weakness in solving domestic political issues;
- narratives, albeit mutually exclusive, are prepared;
- there is a lack of vision of Ukraine's concept of victory;
- undoubted priority;
- lack of candor with the American people;
- we stand decisively next to the Ukrainian people;
- can survive without this aid (assistance) package;
- to take a firm stand;
- Republicans demand cuts in child care spending;
- Johnson is unlikely to repeat the fate of his predecessor;
- he listed global threats in case of insufficient aid;
- he emphasized the US policy errors;
- the determination to dominate the world grows daily;
- the official reason of the US operation in Iraq was not confirmed;
- turn the tide on the battlefield.

Task 3. Translate the given sentences from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Але політичний ландшафт складний, політичні гравці досвідчені, а ставки занадто високі.

2. Справді, протистояння за Білий дім розпочалося ще наприкінці минулого року і пакет допомоги все ще знаходиться в заручниках у Конгресі.

3. Якщо ж досягти домовленості не вдасться, то Президент виглядатиме слабким у просуванні зовнішньополітичних цілей.

4. Перший наратив українці добре знають – скільки ще мільярдів доларів американських платників податків потрібно на війну для захисту кордонів країни за океаном, коли кордон США не захищений.

5. Більше того, республіканці підкреслюють, що саме нерішучість Президента Байдена призвела до катастрофічних наслідків – формування нової «вісі зла».

6. Їх не влаштовують попередні домовленості щодо бюджету на 2024 рік, адже вважають скорочення витрат на 20 мільярдів недостатніми.

7. Питання кордону – це не тільки про нелегальну міграцію, це війна проти трафіку фентанолу в США, який з 2018 року зріс майже вшестеро.

8. До речі, сам Маккарті одразу після позбавлення крісла Спікера проголосив промову, під меседжами котрої підписалася б більшість українців.

9. Ситуація вимагає сильного лідера, який хоче миру, забезпеченого силою, а не усмирення за будь-яку ціну,» – підсумувала наратив частини республіканців у рік виборів Президента США Марша Блекберн.

10. Сенатор Макконнел — провідний адвокат допомоги Україні серед республіканців, який докладає весь свій політичний досвід та вагу для поєднання цього

питання із запитом однопартійців на захист власних кордонів.

11. Його тверда позиція щодо України може зашкодити йому особисто та розцінюється як випробування його лідерства.

12. Мене глибоко непокоїть, що скомпрометований президент Сполучених Штатів надає неймовірну підтримку президентові України, котрого важко назвати чесним.

13. Окремий великий розділ присвячено затримкам надання зброї через рішення Президента Байдена, а українцям зі слабкими нервами цю частину краще не читати.

14. Саме Трамп відмінив введену адміністрацією Обама-Байдена заборону на постачання летальної зброї Україні і першим передав Україні протитанкові ракети Javelin.

15. Сполучені Штати можуть нести факел свободи, демократії та прав людини, або відступити через оманливе відчуття безпеки. Вибір за нами, час настав, і історія на нашому боці.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. «Зростаюча агресивність Нової Осі Зла свідчить про те, що противників Америки не зупиняє зовнішня політика Джо Байдена. Коли вони бачать Байдена, вони бачать занепад нації, і їхнє рішуче прагнення до глобального домінування зростає кожен день. Ситуація вимагає сильного лідера, який хоче миру, забезпеченого силою, а не усмирення за будь-яку ціну,» – підсумувала

наратив частини республіканців у рік виборів Президента США Марша Блекберн, республіканка від штату Теннессі у Палаті представників. Це твердження цікаве тим, що згідно з опитуваннями виборців приблизно троє з чотирьох республіканців, які готові голосувати за Трампа, виступають проти надання допомоги Україні. Термін «Вісь Зла» увійшов у вжиток після промови президента США Джорджа Буша молодшого у виступі перед Конгресом 29 січня 2002 року на позначення країн, обвинувачуваних у спонсорстві тероризму та розробці зброї масового ураження. Тоді мова йшла про Ірак, Іран та Північну Корею.

2. Перший українці добре знають – скільки ще мільярдів доларів американських платників податків потрібно на війну для захисту кордонів країни за океаном, коли кордон США не захищений. Тут же згадуються питання про корупцію в Україні та відсутність прозорого контролю за вже наданою допомогою. Другий зосереджено на беззаперечній підтримці України у боротьбі за демократію та свободу, але наголошується на відсутності бачення концепції перемоги України та стратегії її досягнення у Білого дому. Більше того, республіканці підкреслюють, що саме нерішучість Президента Байдена призвела до катастрофічних наслідків – формування нової «вісі зла». Тому тільки прихід до влади республіканців (читай Дональда Трампа) допоможе змінити ситуацію та примусити авторитарних правителів по всьому світу знову грати за старими правилами (хоча сам Трамп пріоритезує внутрішню політику).

3. «З першого дня війни бездіяльність Байдена у питанні надання Україні критичної зброї затримує перемогу України. Україні потрібні ракети максимальної дальності АТАСМС, винищувачі F-16, достатня кількість

касетних боєприпасів, артилерії, систем протиповітряної оборони і бронетехніки, щоб переломити ситуацію на полі бою. Ці затримки оплачуються життями українців та коштами американських платників податків», — йдеться у документі. Важко не погодитись із твердженням, що слабкість лише розпалює агресію. Автори пов'язують силу із експрезидентом Дональдом Трампом, який «розумів, що Путін поважає тільки силу». Саме Трамп відмінив введену адміністрацією Обами-Байдена заборону на постачання летальної зброї Україні і першим передав Україні протитанкові ракети Javelin. Цей крок, як стверджується, стримав повномасштабне вторгнення в Україну за президентства Трампа. І це доволі смілива заява. Як наслідок недостатньо сміливої політики, США втрачать довіру союзників та статус світового лідера вільного світу.

4. До того ж, в результаті значного скорочення енергетичної залежності Європи від Росії, про яке, до речі, говорив ще Дональд Трамп, зріс імпорт американського зрідженого природного газу. Автори наголошують, що замість обмеження видобутку вуглеводнів в США, Байден повинен підтримувати стійкий розвиток екологічно чистої нафтогазової промисловості Америки. Важливо, що в розділі про підзвітність і моніторинг допомоги відмічається, що наразі жодна із 96 запланованих або поточних перевірок більше ніж 20 різних агентств не виявила якихось значних порушень, крадіжок чи неправомірного використання допомоги США.

За версією авторів, тиск конгресменів-республіканців був і залишатиметься «ключовим для отримання кожної нової необхідної системи озброєння для України з початку війни».

Як все це розуміти?

Україна перестала існувати як окрема тема зовнішньополітичного порядку денного США. Тепер це питання тісно переплетене із внутрішньою політикою та міжпартійною боротьбою, яка напередодні Президентських виборів може стати не менш запеклою ніж протистояння України та Росії

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary mean and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper appears to be a standard notebook page or a sheet of stationery.

UNIT 9

Read and translate the following text from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

Вашингтонські записки про російські голоси

Ця стаття — замальовка з особистих вражень про строкату російську опозицію в екзилі та претензії, які в неї накопичилися до українців за два роки повномасштабного вторгнення. І хоча розбиратися в сортах «хороших русских» сьогодні не пріоритет для українців, але тактика ігнорування їхніх заходів у центрах ухвалення рішень наших союзників — постріл собі в ногу.

Чують тих, хто говорить. Краще чують тих, хто говорить у мікрофон. А оскільки місце біля мікрофона в росіян досі більше, ніж нам би хотілося, не слід недооцінювати силу вчасно поставленого некомфортного питання із зали в боротьбі наративів.

Інколи видається, що росіян у Вашингтоні лише трохи менше, ніж у Москві. Щотижня проходить як мінімум один захід про минуле, теперішнє чи майбутнє росії. До них доєднуються голоси тих, хто загніздився в Європі, ближче до батьківщини, але пише для медіа й аналітичних центрів США.

Дисиденти шостої хвили так само мріють, що їхня країна нарешті стане кращою версією себе, але, найімовірніше, помруть в еміграції, як більшість їхніх попередників. Та поки життя триває, тривають ігри, у які грають люди, наприклад боротьба за місце на трибуні та фінансування. Тому треба продавати те, що продається... а це надія.

Тема постпутінської росії тут бентежить уми та стимулює політ фантазії. Значна частина «російського десанту» в ДіСі запевняє, що після падіння режиму (раніше ставка була на заколот, тепер — на смерть диктатора) російський народ, який був «у заручниках тирана», повстане проти політичних еліт або демократичним способом обере представника опозиції.

Не зовсім зрозуміло, як провести демократичні вибори в країні, яка їх надто давно не бачила, за умови збереження репресивного апарату. Але в такі деталі більшість не заглиблюється, спекулюючи на ілюзії, ніби демократія — природний стан речей.

Інший розрахунок — на раціональність і безкорисливу любов до грошей російських політичних еліт. У 2022 році перша сотня найбагатших росіян утратила понад 120 мільярдів доларів, але вже 2023-го поновила статки на 50 мільярдів. Чи вигідніше мати справу із Заходом, для якого брудні гроші та правила знову почали існувати, чи надійніше й далі висмоктувати ресурси країни, населення якої давно дало мовчазну згоду на такий соціальний договір? Одного дня дізнаємося.

Просто спостерігати за тим, як росія дрейфує до Китаю, вбачається в США стратегічною помилкою. Тому боротьба за «загадкову душу» росії триватиме ще довго. Запитання: «То що, нам поставити хрест на росії та її демократично налаштованій частині населення?» — від американців автоматично не передбачає відповіді: «Поверніться до політики Рональда Рейгана».

Нещодавно у Вашингтоні відбувся форум Ходорковського, де обговорювали конституційну реформу в ереф. Інституційні зміни важливі, але, як демонструє досвід України, демократії потрібні демократи. Залежно від того, хто сидить у кожному конкретному владному кріслі, та сама інституція може працювати як демократична, підконтрольна центру або керована жагою збагачення своїх представників. І система стримування та важелів працює тільки тоді, коли гвинтиками цієї системи є люди, які мають цінності (хоч як пафосно це звучить).

Цікава теза багатогодинного заходу: пострадянські країни тяжіють до автократії, наприклад Україна. Українські суди більше корумповані, ніж російські. Після уточнювального запитання, звідки така інформація, адже Індекс сприйняття корупції цієї тези

не підтверджує, закид знято. Але найцікавішою була реакція на моє коректно поставлене запитання, чи підтримує російське населення ліберальні погляди промовців і чи масово не підтримує війни. Спікер, російський журналіст, просто з трибуни почав кричати: «Давай, давай, скажи вже, що ми (росіяни. — *Ред.*) недолюди».

У питанні настроїв російського суспільства в українців і росіян математика різна. Росіяни стверджують, що лише до 15 % населення ереф активно підтримує війну, близько 20 % — активно проти, інші — так звана більшість непротивлення війні. За логікою російської математики, плюсують мовчунів і 20-відсоткову меншість.

Українці ж кажуть про три чверті населення, які підтримують рішення російського керівництва, спираючись на дані Левада-Центру та просту логіку: у часи, коли треба обирати між тим, що легко, і тим, що правильно, байдужі спостерігачі стають співучасниками зла.

Чому це взагалі важливо? Тому що небажання визнати глибинну кризу, яку переживає російське суспільство (що нібито читає Достоевського, Пушкіна й Толстого в оригіналі), конвертується в проблему для українців. На тому ж форумі підслухано під час перерви розмову американців: «Я не вірю, що росіяни хочуть цієї війни. Вони так схожі на нас». Пам'ятаєте виступ Джозефа Байдена в Польщі, коли він звернувся до російського народу, описуючи жахи українських реалій і закликаючи зглянутися на страждання мирних жителів? «Це не те, ким ви є», — сказав він.

Сам Михайло Ходорковський, який, до речі, відкриває у Вашингтоні фонд свого імені, окреслив більш реалістичну картину майбутнього країни, в якій він відсидів десять років. Наступним до влади в росії може прийти менш кровожерливий автократ, а росія поступово стане схожою на клаптеву ковдру: якісь клаптики демократичні, якісь — авторитарні, якісь — кланові. Треба підтримати людину, яка зможе з усіма домовитися, тоді страх США

про розпад росії навряд чи справдиться.

Попри цілу низку неоднозначних висловлювань Ходорковського з початку 2022 року, він фінансує лобювання антиросійських санкцій. Серед розробників таких пропозицій є російський економіст Сергій Гурієв, який виступатиме в ДіСі наступного тижня.

Вони обоє співзасновники Антивоєнного комітету – організації, яку створили росіяни в екзилі для допомоги жертвам режиму та його повалення. Вони наголошують, що «є чітка відмінність між росіянами – невольними учасниками путінських авантур – і тими, хто свідомо допомагає путінському режиму в братовбивчій агресії». Слід зазначити, що комітет так і не став флагманом опору росіян усередині їхньої країни й показав роз'єднаність і слабкість впливу російської діаспори на своїх співвітчизників.

Інший член комітету й засновник Форуму вільної Росії, де активно обговорюють дезінтеграцію ереф, Гаррі Каспаров надав розробку план і закликає закрити небо над Україною. «Росію слід повернути в кам'яний вік, щоб нафтогазова індустрія та будь-які інші галузі, які життєво важливі для виживання режиму, не змогли функціонувати без технічної підтримки Заходу», — сказав Каспаров. Ілья Пономарьов називає діяльність російської опозиції в екзилі підготовкою політичної альтернативи, яка використовує свій шанс на момент змін. Він припускає, що революція можлива, адже, на його думку, в ереф їх було аж три у ХХ сторіччі. Сподіваємося, російській опозиції вдасться відшукати в Німеччині той самий броньований вагон.

Дехто відверто каже, що зміни в росії можливі лише внаслідок воєнної поразки росії. Заклики надавати Україні зброю справляють особливе враження, коли їх роблять російські правозахисники. Є інші цікаві ідеї, наприклад надати росії статусу кандидата в ЄС, адже Захід відштовхує росію. Якби їй приділяли увагу й показували повагу, то все могло б бути інакше. Цю тезу висловив економіст,

колишній заступник міністра фінансів російської федерації Сергей Алексашенко на заході, присвяченому сценаріям розвитку постпутінської росії.

На зауваження, що, можливо, час спробувати інші підходи, адже Захід і так довго допомагав росії — зважав на її думку, створив G8, не запровадив нищівних санкцій за анексію Криму й початок війни на Донбасі 2014 року, не кажучи про раніші країни — жертви ереф, не збирався надавати Україні членство в НАТО в осяжній перспективі, що сукупно призвело до перетворення авторитарного режиму на тоталітарний і до найбільшої за останні 80 років війни в Європі, спікер дуже агресивно почав погрожувати докладно розібрати історичні факти. А ми знаємо, що трактування історії не найсильніший бік росіян.

Але найсумніше — під час цих дискусій на заході весь час доводиться нагадувати, що українцям демократії ніхто не дарував. Рахунок за здобуття незалежності оплачують кров'ю з 2014 року.

Революція на граніті, Помаранчева революція, Євромайдан і Революція гідності — це тільки найвидатніші події в боротьбі за те, що росіяни здали без бою за «порядок і стабільність», мрії про велич і життя на нафтодолари. Хоча й тут, на думку декого серед російської опозиції, саме росіяни, які вийшли на вулиці проти комуністичної партії під час путчу 1991 року, забезпечили іншим союзним країнам свободу... «Дякуємо, дуже дякуємо»!

Наратив про провину Заходу за долю росії та обов'язок допомогти росіянам, не принижувати їх санкціями, мабуть, найбільш стійкий. Можливо, саме цей егоїзм людей, які втратили свою країну в прямому й переносному сенсах, і є першопричиною ідеологічного протистояння.

Якщо вас тригернуло, то краще приляжте, бо далі буде хардкор. Деякі російські ліберали обурюються, що українці не сприйняли їх як своїх ситуативних союзників. Правило «ворог мого

ворога — мій друг» не спрацювало. І ось іще кілька замальовок чому.

Опозиційна журналістка Юлія Латиніна, яка пише для західних та українських видань, краще за інших підсумовує у своїх творчих доробках претензії до українців.

Але повний список претензій до українців набагато довший. В своїй статті про те, як атака деколонізаторів допомогла Путіну, Латиніна розкритикувала неспроможність українців конвертувати протести десятків тисяч росіян (в одній тільки москві проживає 12 мільйонів жителів) і заклики відомих російських діячів у звернення до російських солдатів. Мабуть, журналістка не знала, що значна частка українців у перші дні закликала росіян до рішучих дій, телефонувала родичам, знайомим, друзям в ереф, але далеко не всі почули у відповідь щось, що відрізнялося б від пропаганди на російському ТБ.

Журналістка стверджує: коли немає значних досягнень на фронті, саме заклики деколонізаторів стали основною причиною зменшення допомоги від Заходу та рішення США залишити Путіна при владі... Теза, що українці перешкоджають поваленню режиму Путіна, — апофеоз російсько-ліберальної творчості.

Заперечує позицію Латиніної книжка «Війна й покарання: Путін, Зеленський і шлях до вторгнення Росії в Україну» іншого російського журналіста Міхаїла Зигаря. У передмові він звертається до своєї української подруги, яка перестала з ним спілкуватися після вторгнення. Ця книжка — вибачення й намагання довести, що сам автор не вражений вірусом російського імперіалізму, а також одна з перших спроб російських інтелектуалів почати дискусію про переосмислення росії та обґрунтованість заклику деколонізувати.

Окремо підкреслено новий фактор впливу на відносини між Заходом і російською діаспорою, якого не було за часів Холодної війни, — громадська думка українців за кордоном. У підсумку було

скасовано багато публічних заходів з росіянами, незалежно від їхніх політичних поглядів (а скільки не скасовано...). Автори не стали відверто критикувати українців за нерозбірливість, але читаємо між рядків.

Російська опозиція в екзилі дуже строката, роз'єднана й суперечлива, але гучна й активна. Одна з багатьох спроб найкраще її зрозуміти — матеріал американського журналіста й дослідника Сема Гріна: «Як зазначили мої українські колеги, попри всі їхні красиві промови, російські опозиціонери здаються моральними банкрутами. Хоча росіяни визнавали пасивну моральну відповідальність за війну та злочини, які росія вчиняла в Україні, вони не були готові брати активну моральну відповідальність за завершення цього конфлікту. Чому багато російських активістів обмежує свою відповідальність минулим, а про свої можливості діяти кажуть крізь призму погляду в майбутнє, коли українці вмирають прямо тепер?».

Заради повної картини: не можна ігнорувати тих, хто справді допомагає українцям — не тільки воює в лавах ЗСУ, а й збирає на дрони та амуніцію для української армії, допомагає шукати викрадених українських дітей, надає поміч українським біженцям, відкрито виступає проти режиму без явного чи латентного імперіалізму. Аж близько 100 організацій зміг знайти російський дослідник Юрій Терехов, описуючи низові ініціативи російського анти-воєнного руху.

Дехто з росіян в екзилі, як Ілья Заславський, роками детально досліджує вплив м'якої сили Кремля на Заході та кричить про загрози. Дехто дуже обережно й без критики намагається показати складність відносин українців та антивоєнного російського руху.

Отже, підсумки

Перемога України залежить передусім від перемоги на фронті, але боротьба за майбутнє країни точиться в Брюсселі, Берліні,

Лондоні, Парижі, Вашингтоні... Наталія Бугайова, дослідниця з Інституту вивчення війни, говорячи про вплив російських наративів на порядок денний західних країн, зазначає: «Рефлексивний контроль — ефективна альтернатива бойовому потенціалу проти США». Тож протистояти інколи оманливим, інколи відверто шкідливим ідеям людей з «хорошими намірами» й без самокритичного погляду або ж із погано замаскованим меркантилізмом важливо, щоб започаткувати багаторічну роботу з формування неросієцентричного погляду на наш регіон на Заході.

Що ж про «хороших рускіх»? Хороший росіянин — це не тільки 200-й, а й порядна людина, яка не має до українців претензій і готова критично дивитися на свою країну, свій народ і свою роль у всій цій історії. А ще краще — допомагати реальними справами тим, хто собою виправляє їхні помилки.

<https://tyzhden.ua/vashynhtonski-zapysky-pro-rosijski-holosy/>

NOTES:

[illegible]

TASKS

Task 1. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- замальовка з особистих вражень про строкату російську опозицію в екзилі;
- не слід недооцінювати силу вчасно поставленого некомфортного питання;
- голоси тих, хто загніздився в Європі;
- боротьба за місце на трибуні та фінансування;
- за умови збереження репресивного апарату;
- висмоктувати ресурси країни;
- боротьба за «загадкову душу» росії триватиме ще довго;
- демократії потрібні демократи;
- пострадянські країни тяжіють до автократії;
- небажання визнати глибинну кризу;
- зглянутися на страждання мирних жителів;
- слабкість впливу російської діаспори на своїх співвітчизників;
- зміни в росії можливі лише внаслідок воєнної поразки росії;
- в осяжній перспективі;
- докладно розібрати історичні факти;
- мрії про велич і життя на нафтодолари;
- наратив про провину Заходу;
- неспроможність українців конвертувати протести десятків тисяч росіян;
- апофеоз російсько-ліберальної творчості;
- громадська думка українців за кордоном.

Task 2. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- many public events with Russians have been cancelled;
- regardless of their political views;
- opposition in exile is very diverse, divided and contradictory;
- opposition figures seem moral bankrupts;
- have active moral responsibility for ending the conflict;
- those who really help Ukrainians cannot be disregarded;
- provides assistance to Ukrainian refugees;
- the complexity of relations between Ukrainians and the Russian anti-war movement;
- influence of Russian narratives on the agenda of Western countries;
- poorly disguised mercantilism;
- shot yourself in the foot;
- Russian people who were "hostages of the tyrant";
- the majority of people do not delve into such details;
- put a decisive end to Russia;
- check and balance system;
- he was imprisoned for ten years;
- a person who can come to terms with everyone;
- despite a number of controversial comments;
- flagship of Russian resistance;
- did not impose crushing sanctions for Crimea annexation;
- no one gave democracy to Ukrainians.

Task 3. Translate the given sentences from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. А оскільки місць біля мікрофона в росіян досі більше, ніж нам би хотілося, не слід недооцінювати силу вчасно поставленого некомфортного питання із зали в боротьбі наративів.

2. Дисиденти шостої хвили так само мріють, що їхня країна нарешті стане кращою версією себе, але, найімовірніше, помруть в еміграції, як більшість їхніх попередників.

3. Не зовсім зрозуміло, як провести демократичні вибори в країні, яка їх надто давно не бачила, за умови збереження репресивного апарату.

4. Інший розрахунок – на раціональність і безкорисливу любов до грошей російських політичних еліт.

5. Залежно від того, хто сидить у кожному конкретному владному кріслі, та сама інституція може працювати як демократична, підконтрольна центру або керована жагою збагачення своїх представників.

6. Але найцікавішою була реакція на моє коректно поставлене запитання, чи підтримує російське населення ліберальні погляди промовців і чи масово не підтримує війни.

7. У часи, коли треба обирати між тим, що легко, і тим, що правильно, байдужі спостерігачі стають співучасниками зла.

8. Наступним до влади в росії може прийти менш кровожерливий автократ, а росія поступово стане схожою на клаптеву ковдру: якісь клаптики демократичні, якісь — авторитарні, якісь — кланові.

9. Вони обоє співзасновники Антивоєнного комітету — організації, яку створили росіяни в екзилі для допомоги жертвам режиму та його повалення.

10. Інший член комітету й засновник Форуму вільної Росії, де активно обговорюють дезінтеграцію ереф, Гаррі Каспаров надав розробку плану і закликає закрити небо над Україною.

11. Ілья Пономарьов називає діяльність російської опозиції в екзилі підготовкою політичної альтернативи, яка використає свій шанс на момент змін.

12. Але найсумніше — під час цих дискусій на заході весь час доводиться нагадувати, що українцям демократії ніхто не дарував.

13. Можливо, саме цей егоїзм людей, які втратили свою країну в прямому й переносному сенсах, і є першопричиною ідеологічного протистояння.

14. Журналістка стверджує: коли немає значних досягнень на фронті, саме заклики деколонізаторів стали основною причиною зменшення допомоги від Заходу та рішення США залишити Путіна при владі.

15. Перемога України залежить передусім від перемоги на фронті, але боротьба за майбутнє країни точиться в Брюсселі, Берліні, Лондоні, Парижі, Вашингтоні.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Ця стаття — замальовка з особистих вражень про строкату російську опозицію в екзилі та претензії, які в неї накопичилися до українців за два роки повномасштабного вторгнення. І хоча розбиратися в сортах «хороших рускіх» сьогодні не пріоритет для українців, але тактика ігнорування їхніх заходів у центрах ухвалення рішень наших союзників — постріл собі в ногу.

Чують тих, хто говорить. Краще чують тих, хто говорить у мікрофон. А оскільки місць біля мікрофона в росіян досі більше, ніж нам би хотілося, не слід недооцінювати силу вчасно поставленого некомфортного питання із зали в боротьбі наративів.

Інколи видається, що росіян у Вашингтоні лише трохи менше, ніж у Москві. Щотижня проходить як мінімум один захід про минуле, теперішнє чи майбутнє

росії. До них доєднуються голоси тих, хто загніздився в Європі, ближче до батьківщини, але пише для медіа й аналітичних центрів США.

2. Тема постпутінської росії тут бентежить уми та стимулює політ фантазії. Значна частина «російського десанту» в ДіСі запевняє, що після падіння режиму (раніше ставка була на заколот, тепер — на смерть диктатора) російський народ, який був «у заручниках тирана», повстане проти політичних еліт або демократичним способом обере представника опозиції.

Не зовсім зрозуміло, як провести демократичні вибори в країні, яка їх надто давно не бачила, за умови збереження репресивного апарату. Але в такі деталі більшість не заглиблюється, спекулюючи на ілюзії, ніби демократія — природний стан речей.

Інший розрахунок — на раціональність і безкорисливу любов до грошей російських політичних еліт. У 2022 році перша сотня найбагатших росіян утратила понад 120 мільярдів доларів, але вже 2023-го поновила статки на 50 мільярдів. Чи вигідніше мати справу із Заходом, для якого брудні гроші та правила знову почали існувати, чи надійніше й далі висмоктувати ресурси країни, населення якої давно дало мовчазну згоду на такий соціальний договір? Одного дня дізнаємося.

3. Революція на граніті, Помаранчева революція, Євромайдан і Революція гідності — це тільки найвидатніші події в боротьбі за те, що росіяни здали без бою за «порядок і стабільність», мрії про велич і життя на нафтодолари. Хоча й тут, на думку деякого серед російської опозиції, саме росіяни, які вийшли на вулиці проти комуністичної партії під час путчу 1991 року, забезпечили іншим союзним країнам свободу... «Дякуємо, дуже дякуємо»!

Наратив про провину Заходу за долю росії та обов'язок допомогти росіянам, не принижувати їх санкціями, мабуть, найбільш стійкий. Можливо, саме цей егоїзм людей, які втратили свою країну в прямому й переносному сенсах, і є першопричиною ідеологічного протистояння.

Якщо вас тригернуло, то краще приляжте, бо далі буде хардкор. Деякі російські ліберали обурюються, що українці не сприйняли їх як своїх ситуативних союзників. Правило «ворог мого ворога — мій друг» не спрацювало. І ось іще кілька замальовок чому.

4. Перемога України залежить передусім від перемоги на фронті, але боротьба за майбутнє країни точиться в Брюсселі, Берліні, Лондоні, Парижі, Вашингтоні... Наталія Бугайова, дослідниця з Інституту вивчення війни, говорячи про вплив російських наративів на порядок денний західних країн, зазначає: «Рефлексивний контроль – ефективна альтернатива бойовому потенціалу проти США». Тож протистояти інколи оманливим, інколи відверто шкідливим ідеям людей з «хорошими намірами» й без самокритичного погляду або ж із погано замаскованим меркантилізмом важливо, щоб започаткувати багаторічну роботу з формування неросієцентричного погляду на наш регіон на Заході.

Що ж про «хороших русіх»? Хороший росіянин — це не тільки 200-й, а й порядна людина, яка не має до українців претензій і готова критично дивитися на свою країну, свій народ і свою роль у всій цій історії. А ще краще — допомагати реальними справами тим, хто собою виправляє їхні помилки.

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary means and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

UNIT 10

Read and translate the following text from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

Культурні війни та консерватизм: неочевидні зв'язки

Уявлення про консерватизм, поширені сьогодні в українському суспільстві, почасти роздвоєні. З одного боку, є В'ячеслав Липинський, від якого можна перекинути місток до класичної консервативної традиції, започаткованої Едмундом Бьорком. З другого боку, не менше (а радше навіть більше) на наше сприйняття консерватизму впливає перегляд реаліті-шоу під назвою «Внутрішня політика Сполучених Штатів». Спостерігати за нескінченною борнею між тамтешніми «прогресистами» й «консерваторами» цікаво, проте який саме стосунок до консерватизму вона має? І відповідь на це питання не настільки очевидна, як може здаватися.

Від Гамільтона до Рузвельта

Для початку зробімо короткий екскурс в історію американського консерватизму. Її прийнято відраховувати від партії Федералістів, котра існувала в 1790–1820-х роках. Лідером федералістів був Александер Гамільтон – нащадок нетитулованого шотландського дворянина, якому судилося стати одним із батьків-засновників США. У політичних питаннях він був прибічником «енергійної виконавчої влади», котра стоятиме на сторожі миру, свободи та майна. Федералісти наполягали на якнайшвидшому створенні Союзу під орудою сильного уряду, щоб країна не потрапила у вир кривавих усобиць. У цьому питанні їм протистояли ліберальні догматики, котрі вірили, буцімто переваги комерційного співробітництва настільки очевидні для всіх, що війни між штатами будуть просто неможливими.

Також вважається, що саме федералісти домоглися встановлення складної й жорсткої системи внесення поправок

до американської Конституції, щоб запобігти її переписуванню під впливом радикалів. В економічній царині вони були твердими прибічниками індустріалізації – лише вона, на думку Гамільтона, могла гарантувати реальну економічну незалежність новоствореній американській державі, котра на той момент була суто аграрною. Заради цього він вважав за необхідне застосовувати субсидії для промислових підприємств, митні тарифи для обмеження імпорту з Європи тощо.

Головними опонентами федералістів були аграрії-плантатори Півдня, котрі взувалися на аристократію Старого світу й за будь-що прагнули зберегти свій життєвий уклад від наступу північної буржуазії. Кінець кінцем протистояння вилилось у Громадянську війну 1861–1865 років, котра по суті була битвою двох консерватизмів: північного – орієнтованого на побудову індустріальної економіки, і південного – орієнтованого на сільське господарство, засноване на експлуатації примітивної й малоефективної рабської праці. Після поразки Півдня у Громадянській війні й подальшої політики Реконструкції ідеологічний антагонізм між демократами та республіканцями згладився, і в обох партіях стали домінувати помірковані консервативні групи.

Проте Велика депресія, що почалася 1929 року, завдала потужного удару по позиціях консерваторів обох партій. Економічна криза спричинила серед американців масове розчарування в ринковій економіці й породила запит на радикальне розширення державного втручання. Про те, що саме врятувало США – «Новий курс» президента-демократа Франкліна Делано Рузвельта чи початок Другої світової війни, – історики сперечаються й досі. Але політична спадщина Рузвельта надовго пережила його самого. Навіть коли 1953 року на виборах переміг республіканець Дуайт Ейзенхауер, про кардинальний розворот не могло бути й мови. «Варто будь-якій партії скасувати соціальне забезпечення, ліквідувати урядові

програми в царині праці й сільського господарства, про цю партію більше не почують в американській історії», – писав Ейзенхауер у своєму щоденнику.

Боротьба за розум Республіканської партії

За таких обставин американський консерватизм переживав глибоку кризу. Повноваження федерального уряду розширювалися настільки, що часом відгнали соціалізм, проте політичних можливостей щось вдіяти не проглядалося. Однією зі спроб подолати безвихідь була поява «традиціоналістського консерватизму», засновником котрого був історик та філософ Рассел Кірк, послідовник класичного консерватизму і шанувальник Едмунда Бьорка.

У 1953 році книга Кірка «Консервативний розум» стала яскравою інтелектуальною подією, після котрої вплив його послідовників в Республіканській партії почав зростати. Їхнім найвищим політичним досягненням стало висування на президентські вибори 1964 року «свого» кандидата – сенатора від Аризони Баррі Голдвотера, але той програв демократу Ліндону Джонсону.

Паралельно із цим усередині Республіканської партії набирала ваги інша течія – консерватори, котрі перебували під впливом австрійського економіста Фрідріха Гаєка, який 1950 року переїхав у США і швидко здобув авторитет в академічних і навколоакадемічних колах. Гаєк був принциповим противником соціалізму, проте впадав в іншу крайність, оголошуючи соціалізм будь-яку державну активність в економічній сфері, податки називав експропріацією і так далі. Сам Гаєк ставився до консерваторів доволі зверхньо, проте республіканці обійшлись і без нього. Теоретичне обґрунтування консервативно-лібертаріанському мезальянсу дав філософ Френк Мейер.

Мейер намагався довести, що лібертаріанство – це альтер-его класичного консерватизму, і що вони насамперед спрямовані на

протистояння «колективістському Левіафану держави ХХ століття» в усіх її іпостасях – хоч фашистській, хоч комуністичній, а хоч би й ліберальній. Із погляду логічних зв'язків це була доволі хитка конструкція, проте для багатьох республіканців це звучало як музика. До того ж теоретичні хиби мейерівського «фьюзіонізму» прикривала його політична зручність. З одного боку, він давав змогу не відмовлятися від консервативної ідентичності, а з другого – переозброїтися більш радикальною лібертаріанською програмою. І хоча Александр Гамільтон, напевно, крутився у своїй труні на затишному цвинтарі в Нижньому Мангеттені, це вже мало кого цікавило.

Дещо пізніше, у 1970-х, у Республіканській партії з'явилася третя ідеологічна течія – неоконсерватизм. Її творцями були Ірвінг Крістол, Деніел Белл, Сеймур Ліпсет, Норман Подгорець і ще низка інтелектуалів, котрі полишили лави Демократичної партії, у якій дедалі більший вплив здобували радикали-неомарксистки. Свою місію неоконсерватори бачили в тому, щоб, за висловом Ірвінга Крістола, «перетворити Республіканську партію та американський консерватизм загалом, усупереч їхньому бажанню, на новий різновид консервативної політики, придатної для управління сучасною демократією».

Поеднуючи бьорківську філософію здорового глузду із сучасним соціологічним знанням про індустріальне суспільство, неоконсерватори здобули певний інтелектуальний вплив у партії. Словечко «неоконсерватизм» також сподобалося республіканцям і вони стали його активно експлуатувати – аж так, що про політичний триумф Рейгана писатимуть як про «неоконсервативну революцію». Але насправді Ірвінгу Крістолу та його однодумцям вдалося найбільше вплинути на зовнішню політику адміністрації Рейгана, позбавивши республіканців їхньої схильності до самоізоляціонізму. Проте у решті питань партія все ж зробила ставку на «фьюзіонізм», тобто на лібертаріанство, прикрите фіговим листочком «соціального консерватизму».

Пролог до культурної війни

Чим був той «соціальний консерватизм»? Варто пригадати, що 1960-ті були періодом підйому «нових лівих», котрі наробили багато галасу і в Новому, і в Старому світі. На відміну від традиційних марксистів, «нові ліві» відмовилися від ставки на пролетаріат і вирішили, що революцію треба робити в культурній сфері, піднявши різноманітні меншини проти «репресивної цивілізації» загалом. Неомарксистські гуру на кшталт Герберта Маркузе завойовували симпатії певних прошарків молоді, але їхні спроби кинути виклик усталеним суспільним нормам та цінностям викликали гостру негативну реакцію загалу.

Для республіканців поява «нових лівих» була справжнім подарунком: коли 1969 року Рональд Рейган – тоді ще губернатор Каліфорнії – ефективно придушив студентський бунт у Берклі – знаому – його рейтинг пішов угору. Не скористатися ситуацією було неможливо: раз «нові ліві» хочуть здійснити культурну революцію, хтось має стати культурним контрреволюціонером! Потреба в тому, щоб певна сила протиставила себе лівацтву, існувала об'єктивно. Теоретики на кшталт Ірвінга Крістола та Деніела Белла навіть знали, як впоратись із проблемою. Але Республіканська партія пішла коротшим і, як згодом виявилося, згубним шляхом.

Попервах політичне рішення здавалося майже ідеальним. На противагу лівим радикалам республіканці створили широку коаліцію на захист суспільної моралі. Цей «соціальний консерватизм» був зосереджений на питаннях наркотиків, сексуальних відносин, абортів та інших дражливих темах, котрі були тригерами і для релігійних фундаменталістів різних конфесій, і для багатьох пересічних американців. Приправлений антикомуністичною риторикою, «соціальний консерватизм» дав змогу Республіканській партії мобілізувати на свою підтримку доволі різні середовища й нарешті зміцнити свої позиції.

Проблема полягала в тому, що в такому прочитанні консерватизм був обмежений сферою публічної моралі та етики, тимчасом у фундаментальних питаннях економіки й суспільної будови запанували зовсім інші ідеї.

На сторожі неолібералізму

Описані вище процеси й були прологом до теперішніх культурних воєн у Сполучених Штатах. Сам термін «культурна війна» увійшов у широкий ужиток лише на початку 1990-х, коли тенденція вже остаточно оформилася. Звичайно, «прогресивний» і «консервативний» табори не тотожні Демократичній та Республіканській партіям, проте обидві десятиліттями користають із цього протистояння. Одностатеві шлюби, аборти, легалізація наркотиків, молитва у школі та безліч інших питань, через які проходить «фронт» культурної війни, збуджують шквал емоцій і не залишають жодного простору для компромісу.

Американський політолог Джеймс Девісон Гантер, який одним із перших концептуалізував природу цього явища, через три десятиліття висловився на шпальтах POLITICO так: «Коли йдеться про “культурну війну”, існує два способи думання про це. Перший – можливо, найбільш поширений – думати про це як про політичну битву через певні культурні питання, як-от аборти, сексуальність, сімейні цінності, стосунки держави і церкви тощо. Проте насправді “культурна війна” – це про мобілізацію політичних ресурсів – людей, голосів і партій – навколо певних позицій із культурних питань. У цьому сенсі, “культурна війна” – це справді про політику».

Звісно, бачення Гантера більш складне – зв'язок між культурою та політикою глибший і не настільки однозначний, щоб вважати культурні війни просто черговою політтехнологією. Однак це не спростовує того факту, що культурна війна є майже невичерпним джерелом політичного капіталу. А головне – і що більш важливе – це нескінченне протистояння слугує збереженню неоліберального порядку. Тут можна передати слово американському історику Гері Герстлу:

«...Прямо під цією культурною поляризацією ховалася фундаментальна згода щодо принципів політичної економії. Це інтригуюче співіснування культурного розколу та економічної згоди проявилось у складних стосунках між Біллом Клінтоном і Ньютом Гінгрічем [впливовий американський політик-республіканець, спікер Палати Представників Конгресу США в 1995–1999 роках. – *Ред.*]. У засобах масової інформації їх зображували (й вони зображували самих себе) антагоністами, які поклялися знищити одне одного. Клінтон пропонував себе як трибуна нової Америки, котра вітає расові меншини, феміністок і геїв. Вважалося, що він втілює дух 1960-х і має щось від бунтівного, волелюбного характеру нових лівих. Гінгріч подавав себе як охоронця старішої та “справжнішої” Америки, заснованої на вірі, патріотизмі, повазі до закону й порядку та сімейних цінностях. Гінгріч публічно пообіцяв собі та своїй партії чинити перешкоди Клінтону на кожному кроці. Тим часом Клінтон вважав Гінгріча безпринципним лідером масштабної змови правих, спрямованої на підрив його президентства.

Та попри їхні розбіжності та ненависть один до одного, ці два вашингтонські можновладці працювали разом над неоліберальним законодавством, яке сформує політичну економіку Америки для цілого покоління. Вони обидва підтримували Світову організацію торгівлі, що з’явилась у 1995 році, щоб посилити глобальний режим вільної торгівлі. Їхні помічники спільно розробили Закон про телекомунікації 1996 року, який зробив більше, ніж будь-який інший законодавчий акт у 1980-х і 1990-х роках, щоб звільнити найдинамічніший сектор економіки США від державного регулювання (...).

Співпраця Клінтона з Гінгрічем сприяла тріумфу неоліберального порядку. Нині цей порядок занепадає, колись неприступні принципи вільної торгівлі, вільних ринків і вільного пересування людей тепер оскаржуються щодня.

Тимчасом увага громадськості зосереджена на ще одній главі культурних війн, коли американський народ розділився, здається неоправно, щодо вакцинації, критичної расової теорії і того, чи слід вихвалити Дональда Трампа як американського героя чи ув'язнити його за зраду».

Українська перспектива

На цьому наш короткий екскурс в американську політичну історію можна було б завершити, проте доведеться написати ще кілька рядків – тепер уже про наші домашні справи. Ідеологічний бастард, виведений республіканцями в часи Рейгана, виявився доволі життєздатним, проте його відношення до консервативної традиції Заходу дуже умовне. Проте набагато важливіше, що на відміну від класичного консерватизму, його неможливо застосувати до розв'язання нагальних українських проблем.

По-перше, ліберальна віра в те, що все вирішить «невидима рука ринку», виглядала вкрай наївною ще десяток років тому, а тепер і поготів. Ринкова економіка й капіталізм є, звісно, безальтернативними, проте лібертаріанські теорії виглядають переконливо лише на папері. Рейган міг дозволити собі жартувати про те, що вісім найстрашніших слів в англійській мові – це «Мене послав уряд, і я тут, щоб допомогти». Але ми, українці, нині перебуваємо в зовсім іншому становищі. Повномасштабне російське вторгнення розвіяло останні сумніви в тому, що держава – це запорука нашого колективного виживання сьогодні та відбудови завтра. І якщо нам конче потрібен якийсь американський взірець, то це має бути радше Александер Гамільтон – справжній архітектор «американського дива».

А по-друге, перетягування дискурсу культурних воєн американського зразка сюди, в Україну, лише затьмарюватиме й так не дуже ясний розум нашого політичного класу та

<https://tyzhden.ua/kulturni-vijny-ta-konservatyzm-neochevydni-zviazky/>

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper appears to be a standard notebook page or a sheet of stationery.

TASKS

Task 1. Find in the text English correspondences to the given lexical units.

- короткий екскурс в історію;
- нащадок нетитулованого шотландського дворянина;
- прибічник «енергійної виконавчої влади»;
- системи внесення поправок до американської Конституції;
- зберегти свій життєвий уклад;
- масове розчарування в ринковій економіці;
- Повноваження федерального уряду розширювалися;
- набирала ваги інша течія;
- Теоретичне обґрунтування;
- в усіх її іпостасях;
- новий різновид консервативної політики;
- відмовилися від ставки на пролетаріат;
- кинути виклик усталеним суспільним нормам;
- коаліцію на захист суспільної моралі;
- Приправлений антикомуністичною риторикою;
- запанували зовсім інші ідеї;
- збурюють шквал емоцій;
- культурна війна є майже невичерпним джерелом політичного капіталу;
- інтригуюче співіснування культурного розколу та економічної згоди;
- лідер масштабної змови правих.

Task 2. Find in the text Ukrainian correspondences to the given lexical units.

- hatred to each other;
- free the most dynamic sector of the US economy;
- libertarian theories look convincing only on paper;
- full-scale Russian invasion;
- architect of the “American miracle”;
- dragging the discourse of cultural wars in;
- injuries of colonialism, totalitarianism and communism;
- a vortex of bloody domestic strife;
- customs tariffs to restrict imports;
- moderate conservative groups began to dominate both parties;
- Roosevelt’s political legacy has long outlived him;
- government programs in the labor and agriculture;
- attempts to overcome desperation;
- political convenience;
- reequip with a more radical libertarian agenda;
- covered with a fig leaf of "social conservatism";
- not to take advantage of the situation was impossible;
- leave no room for concord;
- solution of urgent Ukrainian problems;
- a brief tour of American political history.

Task 3. Translate the given sentences from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Лідером федералістів був Александер Гамільтон – нащадок нетитулованого шотландського дворянина, якому судилося стати одним із батьків-засновників США.
2. Федералісти наполягали на якнайшвидшому створенні Союзу під орудою сильного уряду, щоб країна не потрапила у вир кривавих усобиць.

3. Заради цього він вважав за необхідне застосовувати субсидії для промислових підприємств, митні тарифи для обмеження імпорту з Європи тощо.

4. Після поразки Півдня у Громадянській війні й подальшої політики Реконструкції ідеологічний антагонізм між демократами та республіканцями згладився.

5. Варто будь-якій партії скасувати соціальне забезпечення, ліквідувати урядові програми в царині праці й сільського господарства, про цю партію більше не почують в американській історії.

6. Паралельно із цим усередині Республіканської партії набирала ваги інша течія – консерзатори, котрі перебували під впливом австрійського економіста Фрідріха Гаска.

7. З одного боку, він давав змогу не відмовлятися від консервативної ідентичності, а з другого – переозброїтися більш радикальною лібертаріанською програмою.

8. Словечко «неоконсерватизм» також сподобалося республіканцям і вони стали його активно експлуатувати – аж так, що про політичний тріумф Рейгана писатимуть як про «неоконсервативну революцію».

9. Варто пригадати, що 1960-ті були періодом підйому «нових лівих», котрі наробили багато галасу і в Новому, і в Старому світі.

10. На противагу лівим радикалам республіканці створили широку коаліцію на захист суспільної моралі.

11. Приправлений антикомуністичною риторикою, «соціальний консерватизм» дав змогу Республіканській партії мобілізувати на свою підтримку доволі різні середовища й нарешті зміцнити свої позиції.

12. Одностатеві шлюби, аборти, легалізація наркотиків, молитва у школі та безліч інших питань, через які проходить «фронт» культурної війни, збуджують шквал емоцій і не залишають жодного простору для компромісу.

13. Проте насправді “культурна війна” – це про мобілізацію політичних ресурсів – людей, голосів і партій – навколо певних позицій із культурних питань.

14. Це інтригуюче співіснування культурного розколу та економічної згоди проявилось у складних стосунках між Біллом Клінтоном і Ньютом Гінгрічем.

15. Ринкова економіка й капіталізм є, звісно, безальтернативними, проте лібертаріанські теорії виглядають переконливо лише на папері.

Task 4. Make synchronous translation of the excerpts given below from Ukrainian into English using both dictionary and non-dictionary means.

1. Для початку зробімо короткий екскурс в історію американського консерватизму. Її прийнято відрховувати від партії Федералістів, котра існувала в 1790–1820-х роках. Лідером федералістів був Александер Гамільтон – нащадок нетитулованого шотландського дворянина, якому судилося стати одним із батьків-засновників США. У політичних питаннях він був прибічником «енергійної виконавчої влади», котра стоятиме на сторожі миру, свободи та майна. Федералісти наполягали на якнайшвидшому створенні Союзу під орудою сильного уряду, щоб країна не потрапила у вир кривавих усобиць. У цьому питанні їм протистояли ліберальні догматики, котрі вірили, буцімто переваги комерційного співробітництва настільки очевидні для

всіх, що війни між штатами будуть просто неможливими. Також вважається, що саме федералісти домоглися встановлення складної й жорсткої системи внесення поправок до американської Конституції, щоб запобігти її переписуванню під впливом радикалів.

2. За таких обставин американський консерватизм переживав глибоку кризу. Повноваження федерального уряду розширювалися настільки, що часом відгнали соціалізм, проте політичних можливостей щось вдіяти не проглядалося. Однією зі спроб подолати безвихідь була поява «традиціоналістського консерватизму», засновником якого був історик та філософ Рассел Кірк, послідовник класичного консерватизму і шанувальник Едмунда Бьорка.

У 1953 році книга Кірка «Консервативний розум» стала яскравою інтелектуальною подією, після якої вплив його послідовників в Республіканській партії почав зростати. Їхнім найвищим політичним досягненням стало висунення на президентські вибори 1964 року «свого» кандидата – сенатора від Аризони Баррі Голдвотера, але той програв демократу Ліндону Джонсону.

3. Описані вище процеси й були прологом до теперішніх культурних воєн у Сполучених Штатах. Сам термін «культурна війна» увійшов у широкий ужиток лише на початку 1990-х, коли тенденція вже остаточно оформилася. Звичайно, «прогресивний» і «консервативний» табори не тотожні Демократичній та Республіканській партіям, проте обидві десятиліттями користають із цього протистояння. Одностатеві шлюби, аборти, легалізація наркотиків, молитва у школі та безліч інших питань, через які проходить «фронт» культурної війни, збурюють шквал емоцій і не залишають жодного простору для компромісу.

Американський політолог Джеймс Девісон Гантер, який одним із перших концептуалізував природу цього явища, через три десятиліття висловився на шпальтах POLITICO так: «Коли йдеться про “культурну війну”, існує два способи думання про це. Перший – можливо, найбільш поширений – думати про це як про політичну битву через певні культурні питання, як-от аборти, сексуальність, сімейні цінності, стосунки держави і церкви тощо. Проте насправді “культурна війна” – це про мобілізацію політичних ресурсів – людей, голосів і партій – навколо певних позицій із культурних питань. У цьому сенсі, “культурна війна” – це справді про політику».

4. «...Прямо під цією культурною поляризацією ховалася фундаментальна згода щодо принципів політичної економії. Це інтригуюче співіснування культурного розколу та економічної згоди проявилось у складних стосунках між Біллом Клінтоном і Ньютом Гінгрічем [впливовий американський політик-республіканець, спікер Палати Представників Конгресу США в 1995–1999 роках. – *Ред.*]. У засобах масової інформації їх зображували (й вони зображували самих себе) антагоністами, які поклялися знищити одне одного. Клінтон пропонував себе як трибуна нової Америки, котра вітає расові меншини, феміністок і геїв. Вважалося, що він втілює дух 1960-х і має щось від бунтівного, волелюбного характеру нових лівих. Гінгріч подавав себе як охоронця старішої та “справжнішої” Америки, заснованої на вірі, патріотизмі, повазі до закону й порядку та сімейних цінностях. Гінгріч публічно пообіцяв собі та своїй партії чинити перешкоди Клінтону на кожному кроці. Тим часом Клінтон вважав Гінгріча безпринципним лідером масштабної змови правих, спрямованої на підлив його президентства.

5. На цьому наш короткий екскурс в американську політичну історію можна було б завершити, проте доведеться написати ще кілька рядків – тепер уже про наші домашні справи. Ідеологічний бастард, виведений республіканцями в часи Рейгана, виявився доволі життєздатним, проте його відношення до консервативної традиції Заходу дуже умовне. Проте набагато важливіше, що на відміну від класичного консерватизму, його неможливо застосувати до розв’язання нагальних українських проблем.

По-перше, ліберальна віра в те, що все вирішить «невидима рука ринку», виглядала вкрай наївною ще десяток років тому, а тепер і поготів. Ринкова економіка й капіталізм є, звісно, безальтернативними, проте лібертаріанські теорії виглядають переконливо лише на папері. Рейган міг дозволити собі жартувати про те, що вісім найстрашніших слів в англійській мові – це «Мене послав уряд, і я тут, щоб допомогти». Але ми, українці, нині перебуваємо в зовсім іншому становищі. Повномасштабне російське вторгнення розвіяло останні сумніви в тому, що держава – це запорука нашого колективного виживання сьогодні та відбудови завтра. І якщо нам конче потрібен якийсь американський взірєць, то це має бути радше Александер Гамільтон – справжній архітектор «американського дива».

Task 5. Make translational analysis of text using both dictionary and non-dictionary mean and specifying the brightest cases of correspondences and transformations.

NOTES:

**SOME ASPECTS
OF SOCIAL AND POLITICALARTICLES
TRANSLATION**

Some aspects of social and political articles translation

Materials of the newspaper and informational genre make up the main content of social and political literature. A translator of social and political literature often has to translate articles from English and American newspapers, so the translator must be well acquainted with the stylistic features of such materials.

In the newspaper style, proper names are often used, names that make the message more specific, describing some events in a certain area, or those related to certain people or institutions.

Another feature of this genre is the effort of American journalists to make the message more emotionally vivid by using jargon in the text. Usually, they are not transferred during translation.

The feature of American newspapers is the headlines of newspaper articles. Authors of articles make every effort to ensure that the title of the article consists of as few words as possible, but at the same time conveys the information it is about and attracts the reader's attention.

The translator must have a good understanding of the meaning of the newspaper headline and be able to convey it well and correctly from the original language to the language of translation, because the headlines of American newspapers are characterized by the fact that they can sometimes have a double meaning.

The person translating the materials must constantly remember the peculiarities of the use of tense forms in headings. Modern American newspapers use imperfect tenses. When we are talking about the action that has already taken place, but in the recent past, then the present tense is used, as if this form brings the reader closer to certain events of the past. Headings often use the infinitive to indicate the future tense.

Another problem when translating newspaper headlines is various abbreviations. Abbreviations you can encounter in the American press can be divided into several groups. The first and most numerous group includes abbreviations of names of parties, organizations, various positions: *FBI – Federal Bureau of Investigation*, *CIA – Central Intelligence Agency*, *Gen. – General*, *Sen. = Senator*.

Abbreviations of the names of international organizations are also very common: *UN – United Nations, NATO – North Atlantic Treaty Organization, EU – European Union* and many others. When translating such abbreviations, the translator must follow the following rules: firstly, many abbreviations of the names of international organizations have their equivalent in the Ukrainian language, and if the name of the organization is not known to the recipient, the translator can submit an abbreviation of the translation of the name but submit the full version in brackets. Also, the translator should consider that some abbreviations may be spelled the same, but in the full version will refer to different organizations: *PM – Prime Minister or Police Magistrate*.

Peculiarities of newspaper and informational materials are made up of the already mentioned clichés, as well as phraseological units. Socio-political style is closer to fiction than any other style. Figurative phraseology is widely used in socio-political texts, articles, reviews. Characterized by using metaphors, it gives expressiveness, brightness, originality to the expression of information (ideas). According to the method of translation into Ukrainian, figurative phraseology can be optionally divided into four groups:

- Phraseological units that have a complete counterpart in the Ukrainian language and are fully calculated during translation: *a domino effect – ефект доміно*;
- Phraseological units that figuratively partially do not coincide with Ukrainian ones: *to buy a pig in a poke – купити kota в мішку*;
- Phraseological units, which meaning completely changes after translation: *to hang hire – призупинити роботу*;
- Phraseological units that are translated by neutral vocabulary: *to cut no ice – нічого не добиватись*.

Methods of lexical unit translation and translation of lexical transformations

Lexical transformations are used mainly because the volume of meanings of lexical units of the original language and the language of translation does not match. There are no two languages whose

semantic units – morphemes, words and stable phrases – are completely identical in the entire scope of their meanings.

When conveying the meaning of a word in translation, it is usually necessary to choose between several translation options.

There are three most typical cases leading to this:

1. In the translated language, there is no dictionary correspondence to this or that word of the original (in general or in its given meaning).
2. The correspondence is incomplete, that is, it only partially covers the meaning of the word in the original language.
3. Different words in the language of translation correspond to different meanings of the word in the original.

In such cases, techniques as:

- **Transcoding** (transcription and transliteration), a method of translation when the sound and/or graphic form of the word of the source language is transmitted by means of the alphabet of the translation language.

Transcoding is very often used when translating proper and geographical names, names of newspapers, magazines, or companies: Worchester – Ворчестер, Brighton – Брайтон, Time – Тайм, International Herald Tribune – Інтернешнл Геральд Тріб'юн, Coca-Cola – Кока-Кола.

- **Tracing** – word-for-word or literal translation. For example, skyscraper – хмарочос. Half-tracing is also often used, which is a partial borrowing of words and expressions that consist partly of elements of the source language and partly of elements of the language of translation. For example: Cape of Good Hope – Мис Доброї Надії, New South Wales – Новий Південний Уельс, current drive – поточний дисковод, image recognition – розпізнання зображення;

• ***Lexical-semantic substitutions*** are the way of translation of lexical units of a foreign language by using units of the translation language, which do not coincide in meaning with the original ones but can be derived logically. The main types of such substitutions are concretization, generalization, and modulation.

Substantiation is the replacement of a word or phrase of the original language with a broader meaning by a word or phrase of the translation language with a narrower meaning:

a) *At the by-election, victory went to the Labor candidate.* — *На додаткових виборах перемогу отримав кандидат від партії лейбористів.*

b) *The rain came in torrents.* — *Пішов сильний дощ.*

Generalization is the replacement of the original language unit, which has a narrower meaning, by the unit of the language of translation, which has a wider meaning:

He comes over and visits me practically every weekend. — *Він частенько навідує мене, практично кожен тиждень.*

Modulation or semantic development is the replacement of the word or phrase of the original language by a unit of the language of translation, the meaning of which is logically deduced from the meaning of the original unit:

a) *I don't blame them.* — *Я їх не звинувачую.* — *буквальний переклад Я їх розумію.* (за допомогою модуляції).

b) *He's dead now.* — *Він мертвий* – *буквальний переклад. Він вже покійник.* (за допомогою модуляції).

Descriptive translation is the method of translation, when the word is replaced in the language of translation by the phrase that conveys the meaning of this word, while the description should not be too detailed and complex.

Example: native mode – режим роботи у власній системі команд; processor-specific code – програма, прив'язана до

певного процесора; non-mouse program – програма, яка не підтримує роботу з мишкою; business application – програма комерційних розрахунків; nucleus – ядро операційної системи.

Antonymous translation is the method of translation, which consists of transferring a concept to its opposite one, often with a negation, that is, the antonym of the Ukrainian meaning of the given word.

Example: take your time — не поспішай, take it easy — не хвилюйтеся / не беріть до голови / серця, mind your own business — не твоє діло/ не втручайся в чужі справи, to keep one's head — не розгубитися, authorized personnel only — стороннім вхід заборонено, do not lean against the door — до дверей не притулятися, I'm not kidding – я серйозно вам кажу / я не жартую.

Translation of terms

Terms are emotionally neutral words or phrases used to accurately express concepts and subject names.

Basic methods of terms translation:

1. Description: *the commercial acid* – кислота, що надходить у продаж.
2. Tracing: *low-noise engine* — малошумний двигун.
3. Transcription (applies to the transfer of names of forms or corporations): *Special System Industry*.
4. Translation using different prepositions: *Data processing equipment* — обладнання для обробки даних.

Translation of neologisms

Neologisms are new words or new meanings of already existing words in the language that appear with the development of society and the emergence of new concepts.

Ways of translation:

Transcoding: know-how – ноу-хау, inauguration – іновугація, punk – панк, ombudsman – омбудсмен.

Tracing is most often used when translating equivalent concepts in two languages or to name a concept that has recently appeared in the language. This method is mainly used to translate equivalent vocabulary: workaholic – трудоголік, antihero – антигерой.

Grammatical difficulties in translation

There are significant grammatical differences between texts written in different languages, due to the peculiarities of the grammatical structure of the language, the norms and traditions of written speech. So, passive forms and impersonal forms of verbs, participle inflections and specific syntactic constructions, personal pronouns of the first person singular and one-member infinitive and nominative sentences are used, in English professional texts much more often than in Ukrainian ones. Nevertheless, most of all, there are grammatical discrepancies between the English and Ukrainian texts due to the peculiarities of the construction of these languages.

As you may know, English and Ukrainian languages belong not only to different branches of the Indo-European family of languages (the first — to the Germanic, while the second one — to the Slavic).

It is the differences in the structure of languages, in the set of their grammatical categories, forms and constructions, that constitute the first large group of grammatical translation difficulties. Thus, in the Ukrainian language there are no articles, gerunds, tense forms of the continuous and perfect verb groups, complex subject and additional infinitive constructions, and in the English language — adverbs, gender categories of nouns and adjectives, etc. There are certain differences in the construction of sentences: unlike Ukrainian, where the subject group can often go after the predicate group, in English — the order of the main members of the sentence is much more fixed, which may require restructuring the sentence during translation.

The third group of grammatical translation difficulties consists of those grammatical phenomena of the language of the original text that have different functional characteristics from the corresponding

grammatical phenomena of the language of translation: for example, the singular and plural forms of a noun are available in both Ukrainian and English languages, but the forms of specific nouns may not match (the English word *evidence* is used only in the singular, but can be translated in both singular and plural form).

Certain difficulties for beginner translators are grammatical homonyms, formally identical grammatical forms or constructions that have different grammatical phenomena (for example, the verb *to have* can be used as an auxiliary verb in negative and interrogative sentences, a verb-representative of the previous verb and as a meaningful verb).

Another group of grammatical translation difficulties is related to the peculiarities of the expression of sentence members in two languages, primarily the subject and the predicate. For example, the English language has the so-called "formal subject" and "formal object", which are impossible in the structure of the Ukrainian sentence.

To avoid an inadequate literal translation ("grammatical literalism"), it is necessary to apply translational *grammatical transformations*, as a result of which the literal translation adapts to the norms of the target language and becomes adequate.

Translation of sentences with verbs in the Active and Passive Voice

In English, as well as in Ukrainian, the verb can be in the active (the Active Voice) or passive voice (the Passive Voice).

Verbs in the Passive Voice are translated into Ukrainian in the following way:

a) by a verb with the particle *-ся (сь)*: His voice was heard at the door. – Біля дверей почувся його голос. The ship was built at this shipyard. – Корабель будувався на цьому суднобудівному заводі.

b) by combining the verb *to be* with verb forms *-но, -то* in impersonal sentences: *That airport was built two years ago.* – Той аеропорт було збудовано два роки тому.

c) by combining the verb *to be* with the past participle of a verb: *Where did you get that copies which had been found in your room?* – *Де ви дістали ті примірники, які були знайдені у вашій кімнаті?*

d) by the verb in the active voice in indefinite-personal sentences: 1) *This event is very much spoken about.* – *Про цю подію багато говорять.* 2) *John had not been seen for a long time.* – *Джона давно не бачили.*

e) if the subject of the action is indicated in the sentence with the verb in the *Passive Voice*, it can be translated into Ukrainian as a personal sentence with the verb in the *Active Voice*: 1) *She was told about this event.* – *Її повідомили про цю подію.* 2) *We were invited by our friends.* – *Нас запросили наші друзі.*

However, when the English verb that requires an indirect or prepositional object corresponds to the transitive verb in the Ukrainian language, the passive construction can remain passive: *The Sherman Anti-Trust Law is being interfered with.* – *Закон Шермана, спрямований проти монополій, постійно порушується.*

In many cases, English passive constructions are translated into Ukrainian using verbs with the suffix *-ся*. However, if the subject denotes a person or object performing the action, then the verb predicate is used in the active form: *The sun attracts the planets.* – *Сонце притягає планети.*

On the other hand, if the subject represents a person or object subjected to the action by another person or object, the verb predicate is used in the passive form: *The planets are attracted by the sun.* – *Планети притягуються сонцем.*

Ways of conveying modality in translation

Modality is a functionally semantic category that expresses the relationship of the content of the statement to reality and the speaker's attitude towards the content of the statement. In other words, modality is the category that characterizes the manner of action or the attitude towards the action. Modality is an essential

feature of the sentence. It can be expressed through intonation, morphological, lexical-grammatical, and other means. Modal words and particles include 'треба' (must), 'може' (may/can), 'навіть' (hardly), and so on.

Can/could

The modal verb *can/could*, expressing physical or mental ability, is usually translated into Ukrainian using modal verbs 'могти' (*can*), 'вміти' (*can*), or their equivalents 'мати змогу/можливість' (to have the ability/opportunity, to be able/to have the strength): Expressing doubt, suspicion, or uncertainty (mostly in interrogative and negative sentences), the meaning of '*can/could*' is realized in Ukrainian through particles 'невже' (surely) or 'хіба' (perhaps), or the adverb 'навіть' (hardly):

-Can he have meant it? – Невже він мав це на увазі?

When expressing reproach, surprise, or permission, the lexical equivalent of the modal verb '*can*' in Ukrainian will be the modal verb 'можна': *Payment can be made in stages until the property is complete. – Вартість квартири можна оплатити частинами, але обов'язково вкластися у термін будівництва.*

May/might

When the modal verbs *may/might* express permission, they are usually translated into Ukrainian as *можна* or *дозволяти, не заперечувати* (to allow, not to object): *May I speak now? – Тепер можна мені говорити?*

Reproach: *You might have done. – Вам слід було це зробити.*

Polite request: *Might I have a cup of coffee? – Чи можна мені чашку кави?*

Modal verbs *may/might* express assumptions, desires, uncertainty, and the possibility of performing an action and can be translated as *можливо*: *She may have done it. – Можливо вона це зробила.*

Must

This modal verb has special features. It denotes obligation and strong assumption (*мусити/повинен/має*): *He must be an engineer.*

Duty, necessity, command: *She must do it.*

Advice: *You must consult the doctor.*

Have to

It indicates necessity under the influence of circumstances and is translated as *треба, потрібно, необхідно, належить*:

I have to get up at 5 a.m. – Мені потрібно встати о 5 години ранку.

We will have to invite workers from other countries. – Нам доведеться запрошувати робітників з інших країн.

There is a synonym in English for the modal verb *have to* – *to be to*. This modal verb can express obligation or necessity according to a plan or schedule. The Ukrainian equivalents for these meanings of the modal verb *to be to* are *мати, повинен, мусити, збиратися*:

I am about to be married. – Я збираюся одружитись.

Need

Modal verb *need* expresses the necessity of doing something and is mainly translated into Ukrainian as modal words *треба, потрібно, необхідно, належить*:

And a great deal of work needs to be done. – І нам ще належить багато чого зробити.

If this verb expresses a negative attitude towards an action or reproach, it is translated through a semantic transformation:

Who needs an office? – Навіщо сидіти в офісі?

Shall

This modal verb can express obligation or duty, which does not have a clear expression in Ukrainian: *Shall I turn off the light? – Вимкнути світло?*

The modal verb *shall* is often used in various regulations, declarations, documents, contracts, expressing compulsion and obligation.

Will

This modal verb can express various meanings, including volition (desire), insistence, determination, and intention. In certain cases, the modal meanings of the verb *will* can be compared with the meanings of the modal verb *would*. *Will* can be translated into Ukrainian as *буду, буде, будуть, будемо*: *We will help you.*

Would

Assumptions can be expressed in English using this modal verb:

It would be better to quietly start the election campaign in a provincial district. - *Напевне, краще спокійно балотуватися у провінційному окрузі.*

Using *would* can express politeness, and in Ukrainian, this meaning can be expressed using verbs in the past tense and the particle *бу*:

Would you like some coffee? – *Не бажаєте кави.*

Should, ought to

These modal verbs express various meanings. The most common direct meaning of these modal verbs in Ukrainian corresponds to the stative *слід, треба, повинно, потрібно/є потреба*. Thus, the modal verb *should* expresses obligation, duty, moral duty, and certain necessity:

You should visit her. – *Вам слід відвідати її.*

Every man ought to be married. – *Кожна людина має бути одруженою.*

Advice/recommendation, warning (sometimes in an imperative form) can be expressed using the modal verb *should*:

You shouldn't worry, Watson. – *Не хвилюйтесь, Ватсоне.*

They should be a happy family. – *Вони напевно щаслива сім'я.* (Assumption)

Translation of participles and gerundial constructions and its challenges

Participles function in the sentence both as modifiers (except for perfect forms) and as adverbials (indicating time, cause, manner of action, and accompanying circumstances).

In the modifier function, the participle is most often translated into Ukrainian as a subordinate defining clause or participle:

They passed a resolution calling for the world peace conference. – Вони ухвалили резолюцію, що закликала до проведення міжнародної мирної конференції.

Among the challenges of participle translation, it should be noted that the form of Participle II of regular verbs coincides with Past Simple. When the modifier is placed after the modified word, this creates difficulties in its recognition:

The method developed made it possible to achieve good results. – Розроблений метод дозволив досягти гарних результатів.

In cases where the combination of the English noun with the Participle does not conform to the norms of the Ukrainian language, it is necessary to convey it using other lexical-grammatical means:

There was only one question before him asking whether he accepts the terms offered. – Перед ним стояло лише одне питання: чи приймає він запропоновані умови.

Participles formed from English verbs that do not align with Ukrainian ones in terms of the presence or absence of postpositive prepositions require special attention in translation and are usually translated as subordinate defining clauses: *There are some of the issues dealt with at the conference.* – Ось деякі з проблем, які розглядались на конференції.

Participle can also function as part of a compound predicate and, in translation, can be conveyed by a simple verbal predicate:

The street was deserted. - Вулиця спорожня.

Participle I in the function of adverbial modifier is translated by the personal or indefinite form of the verb-predicate as part of the subordinate adverbial clause with conjunctions like *when, if, since*, etc., the gerund of the imperfective aspect, or the noun with a preposition:

Putting these points together, we are confronted with the following problem. – Якщо брати всі ці пропозиції разом, то виникає наступна проблема.

Participle II in the function of adverbial modifier is usually used with dependent words, forming structures that can be translated:

a) by an adverbial subordinate clause, where the direct equivalent of Participle II is the personal form of the verb-predicate: *Considered individually, the claims are not particularly convincing. – Ці твердження, якщо їх розглянути кожне окремо, не особливо переконливі.*

b) by the participle or participial construction: *Ashamed of our stupidity, she murmured, "Of course, of course..." – Зніяковівши від нашої нетямущості, вона пробурмотіла: авжеж, авжеж.*

c) sometimes as the noun: *When explored, this subject turned out to have numerous representations. – Дослідження виявило, що цей об'єкт має численних репрезентантів.*

Participle as conjunction

It introduces subordinate clauses of condition, cause, consequence, such as provided, granted, granting, assuming:

Granted these notions, we can easily describe the objects. – Беручи до уваги ці питання, ми легко можемо описати ці об'єкти.

The Objective Participle Construction (with Participle I)

It is translated depending on the lexical meaning of the participle or the verb it is used with, the presence of lexical-semantic means in the Ukrainian language:

a) by the subordinate additional clause with conjunctions **that, as, when**: *He heard her moving about the room. – ...як вона ходила по кімнаті.*

b) by the subordinate time, purpose, or manner-of-action clause due to functional differences in both languages at the syntactic structure, function, and content levels: *I saw him last September coming across the square towards the bar. – Я бачив його у вересні, коли він переходив майдан, прямуючи до бару.*

c) sometimes, instead of an additional subordinate clause, a semantically equivalent noun group is used: *I heard someone weeping. – Я чув як хтось плакав/чийсь плач.*

d) sometimes, two additional subordinate clauses are used: *He didn't care that they saw him crying. – Йому було байдуже, що вони бачать, як він плаче.*

The Objective Participle Construction (with Participle II)

This construction is translated:

a) by the additional subordinate clause: *I heard his name mentioned in the crowd. – Я чув, що/як його ім'я називали в натовпі.*

b) by the personal form of the verb + noun: *She grew more and more alarmed by the intrusion. – Її дедали більше турбувало це вторгнення.*

c) by the identical predicative construction: *I found the fence broken and the house door open. – Я застав паркан зламаним, а двері відчиненими.*

The Subjective Participle Complex

It is translated almost the same as the corresponding infinitive construction, only the Participle Complex expresses the action as a process and is translated with conjunctions like/when, not that: *He was heard singing. – Чули, як він співав.*

Translation properties of conditional sentences

The speaker's subjective attitude towards the information conveyed in the sentence is expressed through means such as modal words, modal verbs, and moods. Mood is the verb form that determines the relation of the action to reality, i.e., whether the action presented in the sentence is real, desired, problematic, or unreal. There are three moods in English: *indicative, imperative, and subjunctive*.

Types of conditional sentences in English

Type 1. This type of conditional sentences in English corresponds to a *real* condition of the action presented in the sentence. The events of this conditional sentence are related to the future. All conditional sentences will contain conjunctions such as *if, when, as soon as, before, till, until, after*, or others. The peculiarity of this type of conditional sentences is that the simple future tense (Future Indefinite) is used only in the main clause. In the subordinate clause after the specified conjunctions, we use only the simple present tense (Present Indefinite). But it will still be translated into the future tense:

a) *If you hear her singing, you will be impressed by her voice.* –
Якщо ви почуєте, як вона співає, нас вас велике враження справить її голос.

b) *When this museum is open, we will go for an excursion there.*
– *Коли музей відкриється, ми підемо туди на екскурсію.*

Type 2. This type of conditional sentences expresses an unlikely condition, which may apply to both the present and the future. To form such a conditional sentence, the subordinate clause must use a verb in the simple or continuous past tense (Past Indefinite / Past Continuous), and the main clause must create a complex form of the conditional mood with the verbs *should / would* and the simple infinitive form of the verb without particle *to*. If the subordinate clause has the verb *to be*, its conditional form will be

were for all persons. In addition to the verbs *should/would*, modal verbs *could/might* can be used:

a) *If I were you, I would discuss this question with your boss.* – Якщо б я був на твоєму місці, я б обговорив це питання з твоїм начальником.

b) *She would be happy if she were invited there.* – Вона була б щаслива, якби її запросили на вечірку.

Type 3. This type of conditional sentences in English is characterized by its attitude towards unreal actions. In these sentences, the unreal condition refers to the past, so it is not fulfilled in any way. To create such sentences, we need the verbs *should / would* (modal *could / might*) with the perfect infinitive without 'to' for the main clause and a verb in the past perfect tense (Past Perfect) for the subordinate clause:

a) *If you had warned me about the danger, I would not have participated in this competition.* – Якби ти попередив мене про небезпеку, я б не брав участь у цих змаганнях (а змагання вже пройшли, і нічого змінити не можна).

b) *If I had known about your disease, I would have visited you in the hospital.* – Якби я знав про твою хворобу, я б відвідав тебе в лікарні (а я не знав, а ти вже одужав).

Conditional sentences with the verb *to wish*, which is translated into Ukrainian as *школа*, form a separate group in English.

If the action in the subordinate clause occurs simultaneously with the action expressed in the main clause, we use the simple past tense form in the subordinate clause or *were* for all persons:

a) *I wish you were here.* – Школа, що ти зараз не зі мною.

b) *I wish you I could call him.* – Школа, що я не можу йому зателефонувати.

TEXTS FOR INDIVIDUAL WORK

Assignments for translation self-training

1. Read the text. What is the main topic of the text?
2. Translate the title of the text into Ukrainian/English.
3. Find Ukrainian/English correspondences of the topical words (word combinations) and terms.
4. Write out set phrases. Translate them.
5. Divide the text into the opening part, the main part and the conclusion.
6. Divide the text into thematic parts. Give each a title.
7. Find the key fragment/sentence of each paragraph. Translate it into Ukrainian/English.
8. Find the topic words / word combinations of the text / each paragraph.
9. Compress each paragraph to 1-2 sentences.
10. Which facts will you include in your abstract?
Which passages/ sentences are of deductive character? What conclusion is made in the text?
11. Choose the key fragments of the text and make up the logical plan. Analyse the sequence of the items.
12. Compress the text to 8-10 sentences.
13. Summarize the text in Ukrainian/English using your plan.
14. Write the abstract of the text in Ukrainian/English.

NOTES:

How Technology Can Help Us Remember Better

<https://time.com/6768012/mindful-technology-memory-essay/>

In the digital age, we have the technology to document our lives in extraordinary detail via photographs, voice recordings, and social media posts. In theory, this ability to effortlessly capture the important moments of our lives should enrich our ability to remember those moments. But in practice, people often tell me they experience the opposite.

I study the neuroscience of memory and one question I hear again and again is whether technology is making us “dumber”—or, more precisely, whether it’s hurting our ability to remember. For some, the question is motivated by worry about the amount of time their children spend on screens or mobile devices. For others, it reflects concerns about their own memory problems.

A common fear is that there might be a “use it or lose it” principle at play – that an increasing dependence on our devices for reminders will lead us to lose our own capabilities to remember. This might be true for certain skills. If, for instance, you always rely on navigation apps in new or unfamiliar neighborhoods, you might not attend to features in the environment to create a mental map that would allow you to learn to navigate on your own. However, there is no reason to think that relying on technology to store important information will somehow lead your brain to wither in ways that are bad for memory. In fact, I’m all for outsourcing mundane memory tasks, like memorizing phone numbers, passwords, email addresses, and appointments. I don’t have a photographic memory – but my phone does.

So, if technology can help us “free up space” for the things we want to remember when we need to remember them, why do so many of us feel like its presence in our lives is leading us to form blurry, fragmented, and impoverished memories?

The short answer: technology isn’t the problem—it’s how we interact with it.

To form lasting memories, we need to focus on what is distinct about the present moment, those immersive sensory details we can call back up to reconstruct an experience when we remember. As we go about our daily lives, we usually do a pretty good job of focusing on what's relevant, and for that, we can thank a part of the brain called the prefrontal cortex. The prefrontal cortex helps us focus attention on and meaningfully process what we need to learn, to search for memories that are “in there somewhere,” and to keep our recollections accurate when we manage to remember the right thing.

But, in a world where our conversations, activities, and meetings are routinely interrupted by text messages, emails, and phone calls, these abilities get swamped—and we often compound the problem by splitting our attention between multiple goals. Multitasking can make us feel that we're being more efficient. Many of us even pride ourselves on our ability to switch from one task to another, but it comes at a cost.

Each time we are routinely distracted or intentionally toggle between different media streams (such as reading a text message while maintaining a conversation), prefrontal resources are sucked up to regain our focus. The result is that we remain one step behind, and after all is done, we are only left with blurry, fragmented memories.

Outside of the workplace, we often use technology to document our lives. The proliferation of “Instagram walls” and the throngs of people at concerts recording the action with their smartphones illustrate how technology has changed our lives. The ubiquity of smartphone cameras enables us to easily document our experiences, yet for most of us this hasn't translated into a more expansive memory for the personal past. Again, the problem isn't necessarily with the technology, but rather that we are filtering our experiences through the lens of a camera.

Taking photos does not necessarily have a good or bad effect on memory. The critical factors involve how you direct your attention and whether you meaningfully engage with the subject matter. Our brains are designed to do more with less, by engaging meaningfully with a little bit of high-quality information rather than amassing a massive catalog of information. When we focus on “documenting” over “experiencing,” we don’t pay attention to what is distinctive in the moment, the sights, sounds, smells, and feelings that make an experience unique—and memorable. Without those immersive details, something that was so vivid when we experienced it (a family vacation or child’s violin recital) can wind up feeling as distant to us as a story we read in a book. By trying to record every moment, we don’t focus on any one facet of the experience in enough detail to form distinctive memories that we will retain.

The negative potential of technology is exacerbated by a culture of sharing experiences on social media platforms. Social media engagement can have a negative effect on memory, partly because it involves multitasking (e.g., switching between recording the moment and engagement with social media platforms) and increases the potential for distraction.

Social media itself isn’t bad for memory, per se. Like most forms of technology, it’s a tool that when used properly can even enhance our memory of an event, but the images we post are often accompanied by captions with brief descriptions, rather than a thorough reflection on the event. Some platforms like Snapchat and Instagram stories, feature photo posts that disappear within 24 hours—an apt metaphor for the way in which mindless documentation can leave us bereft of lasting memories for our experiences.

Technology can enhance memory if it is used consistently with principles that help us remember. Thoughtfully taking pictures or videos at opportune moments can orient us to what is interesting and distinctive around us. My daughter, for instance, likes to selectively

photograph plants and flowers that catch her eye on our nature walks, which allows her to pause and fully take in those aspects of the scenery as we are experiencing them in the moment.

After you take those pictures and videos, organize them in a way that will allow you to find them later (as we used to in the old days with photo albums) and make sure to revisit them later on. In the following weeks, revisit those photos and use them as cues to mentally re-experience those events, bringing back as many details as possible. By using the photos almost like a “test” of your memory, and spacing out those tests, you can enhance your ability to retain memories of the entire event, not only what is in the photo. Journaling can be another way to enhance memory because it allows us to test our memory for an event and also integrate it in a meaningful way, so that we can shape our narrative of the experience.

As with memory itself, a key principle for technology is that “less is more.” All the life-logging in the world will not enable us to remember all our experiences, nor is that a desirable goal in the first place. Our memories for events are selective, but they also can have a great deal of detail, meaning, and emotion. By mindfully using technology in ways that allow us to access those aspects of our past experiences, we can hold on to what matters.

Long COVID Doesn't Always Look Like You Think It Does

https://time.com/6835566/what-are-long-covid-symptoms/?utm_source=roundup&utm_campaign=20230202

In the spring of 2023, after her third case of COVID-19, Jennifer Robertson started to feel strange. Her heart raced all day long and she could barely sleep at night. She had dizzy spells. She felt pins and needles in her arm, she says, a “buzzing feeling” in her foot, and pain in her legs and lymph nodes. She broke out in a rash. She smelled “phantom” cigarette smoke, even when none was in the air.

Robertson, 48, had a feeling COVID-19 might have somehow been the trigger. She knew about Long COVID, the name for chronic symptoms following an infection, because her 11-year-old son has it. But “he didn’t have anything like this,” she says. “His set of symptoms are totally different,” involving spiking fevers and vocal and motor tics. Her own experience was so different from her son’s, it was hard to believe the same condition could be to blame. “I just thought, ‘It’s really coincidental that I never got well, and now I’m getting worse,’” she says.

She saw a doctor in Cyprus, where her family was living at the time, and then in Saudi Arabia, where her husband was working. Neither visit yielded much. Then, after Robertson’s family moved to Scotland in the summer of 2023, a specialist there diagnosed with Long COVID. She is still sick—and a reinfection late last year set her back—but she has found some relief in treatments prescribed by her doctors, including heart medication and antihistamines.

Robertson’s story highlights the many challenges of detecting, diagnosing, and treating Long COVID. It affects people from all walks of life and produces a vast array of symptoms that can range in severity from mild to life-altering. And because there are so many forms Long COVID can take, it can be difficult for patients and doctors to know what’s going on.

That means many people aren't getting diagnosed or treated, says Nisreen Alwan, a professor of public health at the U.K.'s University of Southampton who studies Long COVID (and has had the condition herself). Alwan's research suggests there is "considerable self-doubt" among Long COVID patients, with many people questioning if they should get medical care or have the condition at all. That may be in part because media coverage tends to showcase a specific type of patient—someone who is very sick, potentially to the point of being bed-bound, and battling extreme fatigue and brain fog—so people with milder or more unusual symptoms aren't sure whether their illness counts as Long COVID, Alwan says.

It's hard to blame people for being confused. Long COVID is so broadly defined that virtually any unexplained health issue that comes after a case of COVID-19 and lasts at least a couple months could fit the bill. More than 200 symptoms have been linked to Long COVID—everything from insomnia and hallucinations to tremors and gastrointestinal issues—and they often look very different from those of an acute COVID-19 case. Further complicating matters, some people feel better for weeks or months after their initial infection before their health deteriorates.

Research suggests certain symptoms are particularly telltale signs of Long COVID, including fatigue, energy crashes after physical or mental exertion, brain fog, chronic cough, and changes to smell and taste. (These symptoms are also among those the U.S. Centers for Disease Control and Prevention says are most common.) But there's no universal experience of Long COVID, says Dr. Leora Horwitz, a professor at the NYU Grossman School of Medicine who researches the condition through the federal RECOVER Initiative. "Undoubtedly, there are [patients] who have maybe only one of these symptoms, or maybe a totally different symptom," Horwitz says.

Symptom severity can vary widely, too. Some people are disabled due to Long COVID, while others live fairly normal lives—at least outwardly. Some people's symptoms also wax and wane, varying from day to day or going dormant for a while before coming back.

Research suggests about a quarter of the millions of U.S. adults with Long COVID report “significant activity limitations” that affect their ability to work, take care of their families, or carry out other day-to-day tasks. But many people have problems that don't quite meet that bar, according to a 2023 study that identified four levels of Long COVID: “a few lingering issues,” “significant physical symptoms,” “ongoing mental and cognitive struggles,” and “numerous compounding challenges.” In a group of about 600 Long COVID patients, more than 100 fell into each category, which shows the diversity of Long COVID experiences, says study co-author Keri Vartanian, who leads the Center for Outcomes Research and Education at the multi-state Providence health system.

It’s important for both patients and clinicians to know that Long COVID can take so many different forms, Vartanian says, because recognition is the first step to diagnosis and treatment. Lots of people suffer from many disparate health problems, but it “might not be a multitude of symptoms that somebody is experiencing,” Vartanian says. “It might be one or two things. It might be mental health and only mental health.”

Even if someone is properly diagnosed, of course, there’s no promise that they’ll completely recover—as of now, there’s no cure for Long COVID. Even so, some post-COVID complications, such as damage to a specific organ, can be effectively treated, says Dr. Stanley Martin, an infectious disease doctor who treats Long COVID patients at Geisinger Medical Center in Pennsylvania. Some symptoms that can’t be cured can also be managed to improve overall well-being, he says. (And if someone’s symptoms turn out to be related to something other than Long COVID, that’s worth knowing, too.)

“This isn’t like strep throat, where I’m going to give you a week of penicillin and you’re going to be a new person,” Martin says. “This is going to happen over months and months and months, but we expect and hope to see gradual progress.”

At the very least, receiving a Long COVID diagnosis can provide mental relief. That was the case for Lisa Vargas, a 51-year-old in Washington State who developed Long COVID in 2022. At first, she was so confused and scared by her symptoms—including extreme nausea after eating, stomach pain, excessive mucus production, fatigue, and brain fog—that she hesitated to even tell her family. At times, she wondered if she had dementia.

After being repeatedly dismissed by her primary care doctor, she finally saw a physician who referred her to a Long COVID clinic in Oregon. She's now gotten some treatments that help, at least temporarily—but just as importantly, Vargas says, she no longer feels isolated by her disease.

"Even when you feel like you're the most alone because you have the most weird, obscure thing going on," she says, "I guarantee someone else has it."

As Russia's Full-Scale Invasion Enters Its Third Year, Optimism for Ukraine Sinks

<https://time.com/6796917/ukraine-russia-invasion-us-support-anniversary/>

Since Russia launched its full-scale invasion of Ukraine on Feb. 24, 2022, support for Kyiv has remained relatively durable across Europe and the U.S. But as the full-scale war enters its third year—and as fears about the adverse effect of flagging American support and a potential second Trump presidency on the Ukrainian war effort—pessimism about the chances of Ukraine successfully repelling Russia from its territory have grown.

Even in Europe, where support for Ukraine is widely seen as less divisive than it is across the Atlantic, an average of 10% of Europeans believe that Ukraine will win the war, according to a

recent pan-European study by the European Council on Foreign Relations, while twice as many expect a Russian victory. The prevailing view (37% on average) anticipates that the war will most likely end in some kind of settlement.

“On this question of what you expect to happen, there is quite a lot of unity across Europe,” says Pawel Zerka, a Paris-based senior policy fellow at ECFR, noting that even in countries considered among Kyiv’s staunchest supporters, such as Poland and Sweden, only 17% believe a Ukrainian victory is possible. It’s only when the study—which is based on a survey of 17,023 people across 12 E.U. countries—asks about preference that you begin to see a divergence.

Indeed, nearly a third of all respondents said that Europe should support Ukraine until it regains all of its territory (a position that was most strongly backed by respondents in Sweden, Portugal, and Poland). More (41%) would prefer Europe to push Kyiv towards negotiating a peace deal with Moscow (a position that is most popular among respondents in Hungary, Greece, and Italy).

This shrinking optimism in Europe coincides with growing doubts over the reliability of the U.S., where support for Ukraine appears to be dwindling both in Congress (where Republicans continue to stall billions of dollars in vital military aid earmarked for Ukraine) and the wider public. Roughly a third of Americans now believe that the U.S. is providing too much support for Ukraine, according to a December poll by the Pew Research Center, up from 26% a year ago. Meanwhile, only a third of Americans consider Russia’s invasion of Ukraine to be a major threat to U.S. interests, down from half who thought so when the war began.

While the majority of Americans continue to believe that the U.S. should continue to support Ukraine until it reclaims its territory (54%, down from 66% in 2022), according to a November poll by Gallup, a growing number (43%, up from 31%) favor the U.S. trying to end the war as quickly as possible, even if it results in Ukraine ceding some of its territory.

U.S. and European leaders continue to stress the importance of supporting Ukraine, framing the war—as Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy has done—as a fight not just for Ukrainian sovereignty, but for the security of the wider West. But even their sense of optimism appears to have taken a hit. This was most acutely observed at this year’s Munich Security Conference, where efforts to shore up support for Ukraine was overshadowed by reports of Russia’s capture of the critical eastern city of Avdiivka as well as the shocking news of Russian opposition leader Alexei Navalny’s death.

With both Europe and the U.S. facing key elections this year, public opinion on Ukraine could prove decisive. In the U.S., restoring American isolationism has become one of the hallmarks of former President and current Republican frontrunner Donald Trump’s campaign—which, if successful, would almost certainly result in Washington turning its back on Ukraine (he has repeatedly criticized U.S. involvement in the war, which he said he could resolve within a day) and the wider NATO alliance (he recently invited Moscow “to do whatever they hell they want” with NATO allies that fail to spend 2% of their GDP on defense).

Dissonance between expectations and preferences notwithstanding, the ECFR study finds that Europeans are not necessarily inclined to appease Russian President Vladimir Putin, especially if Trump secures another presidential term in November. In the event that the U.S. were to rollback support for Ukraine, 41% said that Europe should maintain or increase its support for Kyiv (21% and 20%, respectively), compared to a third who say that Europe should follow Washington’s lead in withdrawing support.

Zerka says that the threat of a seachange is less likely in Brussels, noting that even if parties opposed to supporting Ukraine make inroads in the European elections, “I don’t expect them to get a sufficiently strong result in order to use the European Parliament as a platform to question the European position on the war in Ukraine.”

Still, he adds, a strong showing of parties that are antagonistic to Ukraine could prompt the continent's leaders to "feel more restraint in continuing their support," especially if those parties' try to frame themselves as the parties of peace.

If Western leaders wish to shore up their public's willingness to back Ukraine, as well as their optimism in Kyiv's ability to succeed, it will require "a paradigm shift," says Orysia Lutsevych, the deputy director of the Russia and Eurasia Programme and head of the Ukraine Forum at the London-based Chatham House think tank—one in which in supporting Ukraine is tantamount to protecting oneself.

"We are in the difficult period of this war where we are at a crossroads," she says. "Either the current strategy of just denying Putin a victory in Ukraine prevails and actually we will have some indecisive outcome—possibly a ceasefire and then more war after that—or the other path, [which] is to actually mobilize more resources to prepare for a much more intensive campaign in 2025 and to defeat Russian troops on Ukrainian territory."

As Lutsevych sees it, growing support for pushing Ukraine to the negotiating table presents a false promise of peace. Quite aside from the fact that Putin would be unlikely to want to negotiate with Kyiv ahead of the U.S. election (in anticipation that he would get a better deal under a Trump administration), she says that it also presents a misreading of Putin's own track record.

"Putin has invaded Abkhazia, he has invaded Ossetia, he has invaded Georgia, he has invaded Crimea, he has invaded Ukraine—this is a consistent pattern," she says. "If he is not defeated in Ukraine, if there is some kind of truce or a ceasefire, it means that his campaign to a degree succeeded because he enlarged Russian territory, he annexed more land, he caused huge destruction to Ukraine, and he's allowed to consolidate that."

‘It’s Our Home Turf.’ The Man on Ukraine’s Digital Frontline

<https://time.com/6157308/its-our-home-turf-the-man-on-ukraines-digital-frontline/>

Less than 48 hours after appealing to Elon Musk on Twitter, Ukraine’s Minister of Digital Transformation, Mykhailo Fedorov, posted a photo of a truckload of satellite dishes. The SpaceX founder had come through with help for Ukrainians trying to connect to the Internet amid Russia’s invasion, Fedorov said in the Feb. 28 tweet: “Starlink—here. Thanks, @elonmusk.”

Many marveled at the seemingly miraculous speed with which the 31-year old former IT entrepreneur, who is now serving as Ukraine’s youngest cabinet minister, had been able to enlist the help of the world’s richest man. But Fedorov wasn’t surprised. “This only appeared to be a quick and spontaneous reaction by Mr. Musk,” he told TIME in an interview. “In fact, we had done a lot of homework... and our discussion was in a very advanced stage.”

Such stagecraft is one example of how Fedorov has led Ukraine’s successful efforts to fight a modern digital war against Russia. From the outside, his ministry’s work has seemed almost effortless, countering the Kremlin’s notorious disinformation campaigns, galvanizing worldwide support through social media, and shaming the world’s largest tech companies into blocking services in Russia. But beneath the surface, these successes are built on years of ambitious ventures that turned the country into a growing tech hub before the war.

In the process, Fedorov and Ukraine's young entrepreneurial class are inventing a whole new way to fight a war online. Their relentless social media campaigns have flooded the Internet with constant updates on military and diplomatic successes and helped them recruit an "IT Army" as well as foreign fighters. Having previously used Telegram during the 2019 Ukrainian presidential campaign, President Volodymyr Zelensky's team has been able to rely on existing infrastructure when the messaging app turned into the main front in the information war. Fedorov's ministry also set up a cryptocurrency fund that has raised more than \$63 million worth of donations for the Ukrainian military.

"I think the future is with tech, and this is why we will win," he said. Wearing a gray turtleneck and white AirPods, he spoke to TIME on a video call from an undisclosed location somewhere near Kyiv. "Russia's leadership still lives in the 20th century," Fedorov said. "They have failed to notice that... governments must move towards becoming more and more like tech companies, rather than being rigid like a tank, like a war machine.

The match up—military hardware vs. digital savvy—is set to play a key role in the next phase of the war. As the Russian military continues its brutal offensive, leaving behind destroyed cities and hundreds of dead civilians, the Ukrainian government is keeping the world's attention on the conflict through a steady stream of official posts on social media and messaging apps. These range from informal, personal videos from Zelensky, to regular updates meant to "pre-bunk" Russian disinformation, to direct appeals to Russians themselves. "I could even say it's our home turf," says Fedorov, who ran Zelensky's digital campaign before being appointed to his current role in August 2019.

“We are trying to protect our brand”

As the horrors of the war play out for the watching world online, Ukrainian officials say they intend to take and hold the “moral high ground” in the global battle for hearts and minds. Fedorov says he and his colleagues are vigilant for any disinformation from their own side that could break the trust and goodwill they have built up, putting teams and processes in place to verify the facts in all updates posted by Ukrainian officials. That emphasis on credibility, Fedorov says, is a “force multiplier.” “In a way, we are trying to protect our brand,” he says, wryly noting that he knows it sounds “peacetime-y” in this context. “Our brand as one of an honest nation and an honest people trying to tell the truth.”

Ukraine has long been on the receiving end of Russian disinformation campaigns and cyberattacks, so they were familiar with their tactics and were able to build some resilience, Fedorov says in his interview with TIME, which was conducted through a translator. Soon after the invasion, he called for the creation of what he called an “IT Army,” which has grown to over 300,000 volunteers – many from its vast network of tech company representatives and cybersecurity specialists – whom Ukrainian leaders coordinate to fight Russian intrusions through secure messaging groups. The ministry has also raised more than \$63 million in cryptocurrency for the Ukrainian military.

Ukraine’s digital officials have also focused on creating what they call a “digital blockade” of Moscow, upping the pressure by isolating Russia from the Internet and the global economy through public appeals to big tech companies. Fedorov, backed up by Zelensky and other officials, has tweeted often emotional requests to the CEOs of Apple, Google, Cloudflare and Meta. “Mark Zuckerberg, while you create Metaverse – Russia ruins real life in Ukraine!” he

tweeted at the Meta CEO on Feb. 27. “They kill our children, now kill their access!” he tweeted at Apple CEO Tim Cook on March 1, asking him to block Russians from the App Store.

Many of these pressure campaigns have worked: Apple cut off Apple Pay and paused the sale of its products in Russia, and companies including Google, Meta, and a host of social media platforms restricted its services within Russia and banned or demonetized Russian state-run media content. “We’ve been quite happy with how many companies are doing the right thing and stopping their operations in Russia,” says Fedorov. Their next step is to target the Russian tech industry, “so that they cannot make money, they cannot operate, they cannot spend money to hire talent, and thus they will wake up to reality and exert pressure on the government to stop this bloody war against Ukraine.”

“They’re on the side of truth or they’re with Russia”

Zelensky’s pre-war promise to make Ukraine a “digital leader” seems to be paying off for ordinary Ukrainians as well. Fedorov’s team, which spent years digitizing the country’s government services with the goal of turning Ukraine into a “paperless” pioneer, have found these are essential in a modern war. The ministry has been updating the services it provides through an app called Diaa, a portal launched in 2020 that lets Ukrainians share digital identifying documents on their smartphones for more than 50 government services. At the time, Fedorov said that Ukraine would become the first country where digital passports were legally equivalent to traditional ones. The app’s digital IDs and passports for Ukrainian citizens have proved a crucial link for many of the more than 1.9 million estimated internally displaced people in the country, as well as a way to access government services and funds.

Through it all, Fedorov says he still has his eyes set on the post-war future, in which he thinks Ukraine's digital economy will play a crucial role in its recovery. "Let's say that the war has indeed thrown a lot on our plate," he says, but he still speaks enthusiastically of the projects he's had to put on hold, including one with Apple to run a digital census in 2023 and efforts to allow Ukrainians to vote online. "Wars are often not black and white, but this war is as black and white as it gets," says Fedorov. "Now is high time for everybody—companies, businesses, governments and people—to make a clear cut choice whether they're on the right side, or they're with Russia, whether they're on the side of truth or they're with Russia. Every drop counts in this ocean."

Як українські ІТ-компанії залучають іноземних інвесторів

<https://www.epravda.com.ua/columns/2024/03/1/710627/>

Основні проблеми ІТ-галузі України, пов'язані з війною, та як їх вирішує бізнес

"ІТ-ринок вже не той", — часто чую я. Безумовно, ситуація погіршилась для всього світу. Але саме українські айтівці внаслідок повномасштабного вторгнення відчували найбільший удар.

Насправді, на прикладі українських техфахівців можна спостерігати за тим, якою потужною є вся наша ІТ-галузь.

Повітряні тривоги, ракетні обстріли, блекауту — усе це не зупинило функціонування і розвиток сфери. Звісно, є багато викликів та проблем. Але ІТ-сектор вже займається їх вирішенням.

Брак міжнародного піару та відсутність прозорого бронювання: проблеми українського ІТ-сектору

Після 24 лютого 2022 року багато українських сервісних компаній втратили міжнародні контракти, а стартапам, що розробляють власні продукти, стало значно важче залучати фінансування. Що передбачувано: у зв'язку з воєнними діями в іноземних інвесторів виникає багато побоювань щодо роботи з українцями.

Люди, які живуть за кордоном, не уявляють, що відбувається в країні. У їхній уяві українці вимушені постійно ховатися в укриттях, без електрики та зв'язку. І тут, на жаль, українському ІТ бракує активного міжнародного піару.

Аби показати: дивіться, за два роки ми адаптувались. Ми релокейтулись до більш безпечних регіонів України, облаштували робочі простори і розробляємо круті продукти. Я бачу, як зараз українські спеціалісти викладаються на максимум — і це має бачити весь світ.

Іншою — насправді, найбільшою — проблемою українського ІТ-сектору є складнощі з виїздом за кордон. За 20 років у цій сфері я побачив, наскільки важливою для міжнародних інвесторів є можливість наживо поспілкуватися з топ-представниками компанії.

Презентація продукту, обговорення угоди з новими партнерами, найбільші tech-івенти — зараз це недоступно для українців в офлайн-форматі. До того ж, Zoom-дзвінки ніколи не зможуть на 100% замінити освітні offline-активності чи живе спілкування з міжнародною спільнотою. Усе це гальмує співпрацю з міжнародними компаніями.

Надважлива задача держави сьогодні — розробити прозорі умови бронювання та відряджень технічних спеціалістів. Адже саме ці люди генерують основну частину валютних надходжень для держави.

Ми всі розуміємо: війна триватиме довго. Тому важливо самостійно заробляти та приносити в країну гроші, за які потім купуватиметься зброя.

Для залучення інвестицій та поновлення співпраці з іноземними компаніями Україна повинна демонструвати певну прогностованість.

Так, триває війна — але фахівці мають доступ до безпечних локацій, де можуть працювати. Так, триває війна — але за певних умов вони можуть виїжджати за кордон на важливі зустрічі.

Найбільші ІТ-компанії об'єдналися у Спілку, щоб вирішити проблеми галузі.

Частково долати сьогоднішні труднощі вдається завдяки унікальному податковому режиму для tech-компаній Дія.City, який ІТ-бізнес розробив спільно з державою і запустив за декілька тижнів до повномасштабного вторгнення.

Наразі серед резидентів Дія.City 847 компаній. За рік вони збільшили сплату податків у два рази, до 8,5 млрд грн. Однак, щоб досягти безперебійної роботи техбізнесу, треба вирішити

актуальні проблеми та вдосконалити ті напрацювання, які були розроблені в межах Дія.City. Саме для цього резиденти простору створили спілку Diia.City United.

Її членами стали фаундери та представники найбільших українських tech-компаній: Ajax, MacPaw, Monobank, Roosh, Genesis та Netpeak Group. Очолила спілку ексзаступниця міністра економічного розвитку і торгівлі України Наталія Микольська.

Минулого тижня ми офіційно презентували Diia.City United. У планах — сприяти ефективнішій роботі українських технологічних компаній, розширити простір Дія.City, сформулювати чесні правила взаємодії між владою та tech-сектором, доносити інтереси українського бізнесу та захищати їх.

Наша кінцева ціль — побудувати в Україні технологічну екосистему, яка буде конкурентоспроможною глобально.

Спільними зусиллями ми маємо вирішити нагальні проблеми ІТ-сектору, щоб він міг розвиватись вільно і продовжувати бути драйвером економіки, що є ключовим для зміцнення нашої військової спроможності.

Інтерес іноземних інвесторів до українських проєктів

Попри те, що поки не всі проблемні питання в українському ІТ-секторі вирішені, ми все одно бачимо інтерес іноземних інвесторів до наших проєктів. Наприклад, минулого року deep-tech-компанія Zibra AI з екосистеми Roosh залучила \$500 тис фінансування від акселератора, запущеного американським венчурним фондом Andreessen Horowitz. Заснована в Україні edtech-платформа Preply залучила \$70 млн від Hoxton Ventures, а Haiqu — стартап з розробки квантового програмного забезпечення — отримав \$4 млн від Toyota Ventures та інших фондів.

Це вкотре доводить: якщо технології, які розробляє стартап, круті, і інвестор бачить в них потенціал — він захоче вкластися в проєкт. Та важливо одразу комунікувати про ризики, а не чекати, поки інвестор питає про них.

Україна має потенціал стати лідером світового tech-ринку. Це підтвердив розвиток українського ІТ-сектору, який не зупинила повномасштабна війна.

Тож розкажіть світові про свої проекти, не бійтеся створювати власні стартапи та докладайтесь до того, аби зробити Україну найкращою юрисдикцією для tech-бізнесу. Усе це — те підґрунтя, на якому ми зможемо побудувати технологічну Україну майбутнього.

Європа прокидається

<https://www.pravda.com.ua/columns/2024/03/3/7444704/>

Останні заяви президента Франції Еммануеля Макрона про створення ракетної коаліції, яка має забезпечити Україну зброєю далекого радіусу дії, і навіть про можливість введення військ країн Заходу на територію країни наробили багато галасу.

Експерти та політичні коментатори висувають низку припущень, з чим пов'язана настільки незвична для французького лідера риторика. Хтось вважає, що це робота Макрона над своєю політичною спадщиною. Хтось бачить у цьому продуманий хід до створення "стратегічної невизначеності".

Але, на мою думку, ці слова є ознакою глибокої трансформації, яку прямо зараз переживає європейська політична еліта. Зокрема, еліта єдиної країни Євросоюзу, яка має ядерну зброю – Франція.

Європейці почали розуміти, що можуть залишитися одні. Якщо вже не залишилися.

Політичні процеси в США не викликають сумнівів – Євросоюзу та іншим країнам цивілізованого світу давно настав час задуматися про самостійне забезпечення своєї безпеки. Можна скільки завгодно перечитувати відому 5 статтю Вашингтонського договору НАТО, але переконати себе, що

американці та інші союзники обов'язково прийдуть на допомогу в разі нападу Росії чи Ірану вже не виходить.

Хоча вся концепція європейської безпеки була пов'язана саме з вірою в негайне втручання Америки та її ж "ядерну парасольку". Європейські країни утримували "маленькі розумні армії", і чого гріха таїти, справді не до кінця виконували свої зобов'язання щодо оборонного фінансування в рамках НАТО, про що любить згадувати Дональд Трамп. Може здатися, що страхи європейців (і не лише) пов'язані саме з потенційною перемогою Трампа на майбутніх президентських виборах у США. Але це лише частина правди. Перемога представника Демократичної партії, в якій зміцнюється "прогресистське" крило, теж не обіцяє нічого доброго.

Висока ймовірність, що за будь-якого результату виборів у Штатах, Америка піде шляхом ізоляціонізму. Просто різними дорогами.

Повертатися до нескінченної теми про нездатність конгресу схвалити допомогу для України, Ізраїлю і Тайваню не будемо. Є інший новий приклад.

На початку лютого президент Джо Байден випустив меморандум, який активно просували "прогресисти" і тепер називають його "тектонічним зрушенням в американській політиці". Згідно з документом, всі країни, які отримують військову допомогу від США, повинні дотримуватись норм міжнародного права, забезпечувати доступ до гуманітарної допомоги та дотримуватися прав людини.

Крім того, одержувачі американської зброї мають тепер постійно звітувати з цього приводу. Інакше держсекретар може призупинити надання військової допомоги. Цей документ у Демпартії хочуть звести до рангу закону, щоб будь-який наступний президент США не міг його скасувати.

Цілком очевидно, що зараз цей меморандум адресований Ізраїлю, проти якого виступає значна частина демократів. Але в один день ці норми, якщо буде потрібно політикам, можуть бути

розгорнуті й проти інших одержувачів американської військової допомоги. У тому числі, України чи потенційно країн Європи.

Тож проблема не лише у Трампі та його послідовниках. Вона набагато глибша, і в Європі, судячи з усього, це вже розуміють.

На тлі публікацій найбільших ЗМІ про можливу агресію Росії проти країн Балтії, Польщі та навіть Німеччини, європейські уряди почали виділяти мільярди євро на переозброєння.

І в цій справі у Європи є два природні союзники – Україна та Ізраїль. Вони першими зазнали удару від вже сформованого блоку агресивних диктатур, які мають намір нав'язати свої правила всьому цивілізованому світу.

Ізраїль може взяти активну участь у переозброєнні країн Європи, і, схоже, вже це робить. Наприклад, Німеччина закуповує найсучаснішу систему ППО "Хец", здатну збивати балістичні ракети майже у космосі, та успішно перевірену в бойових умовах під час нещодавніх обстрілів Ізраїлю єменськими хуситами. Цю систему закуповують і Нідерланди. Крім того, ізраїльські оборонні корпорації підписують великі контракти з європейськими країнами на постачання систем для бронетехніки – озброєння, патрулювання, водіння та моніторингу ситуації.

Україна має безцінний досвід ведення найбільшої війни на континенті з часів Другої світової. Збройні сили України є найбільш боездатною армією в Європі, яка веде війну найвищої інтенсивності на гігантському фронті.

Ніхто в Європі не знає на практиці, як воювати в сучасній повномасштабній війні. Є підозра, що навіть цивільна інфраструктура не готова до потенційного удару Росії та її союзників. Наявність сучасних озброєнь, якість яких доведена на полі бою в Україні, не означає вміння ефективно їх застосовувати. А ЗСУ це вміють.

Виходить так, що до моменту остаточного оформлення та відпрацювання взаємодії союзу Росії, Ірану, КНДР та їхніх проксі-армій, старий, консервативний євроатлантичний альянс підійшов у стані свого занепаду. У цьому альянсі втрачено головне – довіра. І поки що немає жодної причини для її зміцнення.

Щоб витримати тиск мафіозних диктатур необхідні нові форми взаємодії. І здоровий розрахунок на власні сили.

Не буде іншого шляху, крім як витратити на оборону набагато більше. Доведеться заново розганяти свій військово-промисловий комплекс. Забути багато проєктів, якими так захоплювалася Європа до початку повномасштабної війни Росії проти України.

На превеликий жаль, виявилось, що визначальним фактором є не кількість об'єктів "зеленої" енергетики, а кількість 155-міліметрових снарядів. Так, для Європи це означатиме падіння рівня життя громадян, згортання багатьох соціальних програм тощо. Але коли прийдуть путінські війська чи Корпус вартових ісламської революції "соціалка" може й не знадобитися. Вони такими дурницями не цікавляться.

Євросоюз сьогодні має покладатися не тільки і не стільки на старі угоди з союзниками, а ухвалити дуже непопулярні та болючі рішення задля власної безпеки. Активно залучаючи Київ та Єрусалим до найтіснішої співпраці, надаючи політичну, фінансову та військову підтримку. Україні та Ізраїлю також корисно дещо переоцінити ситуацію. Наші країни, хоч і кожна по-різному, зіштовхнулися із серйозними проблемами через внутрішньополітичну кризу в США. І поки що немає жодних ознак успішного її вирішення.

Здається, на найближчі роки саме в країнах Євросоюзу ми маємо бачити найближчих друзів та союзників. Ми маємо спільні загрози, спільних ворогів, і нам є чим допомогти один одному.

Чи ведуть перемовини з терористами?

<https://www.pravda.com.ua/columns/2023/12/1/7431263/>

Угода з ХАМАСом після нападу 7 жовтня, який в Ізраїлі називають "Чорною Суботою", породила дискусію в ізраїльському суспільстві. Суть її можна сформулювати одним питанням: якою є ціна життя людини?

Чи можна ризикнути втраченою перемогою над ворогами, що може призвести до нової смертоносною війни через кілька років, в обмін на життя 242 своїх громадян? Чи розумний це обмін? Що важливіше: інтереси держави, чи життя її громадян?

Перш ніж намагатися відповісти на ці питання, варто розповісти трохи більше про угоду. З 22 листопада бойові дії у секторі Газа не ведуться. Армія оборони Ізраїлю зупинилася на зайнятих позиціях у північній частині сектору. Перемир'я – одна з умов звільнення ізраїльських заручників, захоплених терористами ХАМАСу на півдні країни, і відведених у Газу.

Але це не єдина умова. Ізраїль також відпускає палестинських ув'язнених, які відбувають покарання у в'язницях єврейської держави. Поки що тих ув'язнених, на руках яких немає крові.

Приблизне співвідношення обміну: за одного безневинного ізраїльтянина на волю виходить троє ув'язнених із доведеними в суді злочинами проти Ізраїлю та його громадян.

Дискусія в суспільстві ведеться не тільки про те, чи допустима така пропорція, чи варто відпускати злочинців, видаючи їх навіть не в Газу, а до східного Єрусалима, звідки вони можуть легко пробратися в серце Ізраїлю і влаштувати черговий теракт. Як це вже сталося ранком четверга, 30 листопада, коли було розстріляно людей на автобусній зупинці у столиці.

Обговорюється не лише те, що ЦАХАЛ втрачає темп наступу в Газі, який покликаний розгромити ХАМАС. І не лише те, що кожна година перемир'я дає простір для маневру терористам і схиляє шальки терезів громадської думки в усьому світі не на користь Ізраїлю. Останнє – через розквіт

"прогресистських", а, насправді, ультралівих, неокомуністичних ідей у цивілізованих країнах.

Насправді, Ізраїль, пішовши на дуже тяжку угоду з ХАМАСом, вирішував іншу проблему. Різанина 7 жовтня порушила питання про самі принципи існування єврейської держави. Ізраїль, як і Армія його оборони, були створені, зокрема, для реалізації принципу "ніколи знову". Успішно підміненого шулерами від мафіозних режимів на "можемо повторити".

Ізраїль існує для того, щоб єврейські діти могли спокійно спати у своїх ліжках. ЦАХАЛ та всі спеціальні служби держави були створені, щоб не допустити трагедії, яку ми всі пережили 7 жовтня. Коли дітей ізраїльтян палили у духовках на очах їхніх батьків, як у печах під час Голокосту.

Весь соціальний договір Ізраїлю базується на вирішенні цього завдання. І держава зазнала невдачі. Соціальний договір було порушено 7 жовтня. Злочини були скоєні, і жоден інститут держави не зміг цьому запобігти.

Це страшний провал, який можна порівняти з терактом 11 вересня 2001 року в США. У чомусь навіть гірше. Плани терористів ХАМАСу були більш масштабними: прорватися до територій Західного берега, утримувати кілька тижнів великі населені пункти Ізраїлю, захопити авіабази разом з літаками... Якби ці плани вдалося реалізувати, то ситуація сьогодні була б у рази гірша.

На щастя, Ізраїль встиг згуртуватися та зламати задум терористів. Задум, складений головою ХАМАСу в Газі, закінченим фашистом Ях'єю Сінуаром, який мав прізвище "м'ясник із Хан-Юніса". Він відбував покарання в Ізраїлі за вбивство зовсім не ізраїльтян, а палестинців, своїх братів. Він убивав тих, кого підозрював у колаборації з Ізраїлем.

Цій людині єврейська держава врятувала життя, коли, під час відбування покарання, лікарі видалили йому пухлину мозку. Сінуар у в'язниці вивчив іврит і отримав чудове уявлення про спосіб життя ізраїльського суспільства. Його було звільнено в

рамках відомої "угоди Гілада Шаліта" – захопленого ХАМАСом капрала ЦАХАЛу, якого обміняли на 1027 ув'язнених терористів. Сінуар очолив ХАМАС у Газі, роками виношуючи план різанини, яка стала реальністю 7 жовтня.

Саме з Сінуаром та йому подібними Ізраїль пішов на угоду. Тому що не мав іншого вибору. Єврейська держава була зобов'язана врятувати своїх громадян, яких утримували і продовжують утримувати у підземеллях Газі та на конспіративних квартирах на всій території сектору.

Врятувати спочатку жінок та дітей. Тепер, мабуть, розпочнуться перемовини про звільнення чоловіків та захоплених солдатів ЦАХАЛу. Адже дітьми в рамках угоди вважаються ті, кому не виповнилося 19 років. Але, наприклад, військовослужбовці відповідного віку в цю категорію не потрапляють.

В обмін на їхнє життя, як і на тіла заручників, що померли в полоні або дорогою в полон, Ізраїль продовжить випускати терористів і жоден танк не рушить вперед у Газі. Ізраїль був зобов'язаний поновити довіру до свого соціального договору. Затвердити віру в постулат "ніколи більше", але водночас врятувати тих, хто постраждав від порушення цього договору. Набагато більшим ризиком для існування держави було б цей договір порушити остаточно. Це несе в собі значно більше загроз для країни, ніж ХАМАС і "Хезболла" разом узяті.

Максима "з терористами переговорів не ведуть" гарно звучить у мемуарах неоднозначних політичних діячів. Життя набагато складніше.

Ізраїль опинився перед вибором: що важливіше – зберегти життя своїх громадян, ризикуючи не продовжити операцію в Газі і не розгромити ХАМАС тут і зараз, або піти до кінця, пройшовши сектор бронетехнікою до самого єгипетського кордону.

Коаліційний уряд в Єрусалимі і все суспільство погодилися з тим, що скоєні злочини в минулому (а різанина 7 жовтня вже стала минулим), і потенційна війна з непереможеним

противником у майбутньому, не варті життя своїх людей у теперішньому.

Безумовно, перед цим було ліквідовано масштабнішу загрозу. Було досягнуто обмеженої військової перемоги. Ізраїль почав розмову з терористами з більш-менш сильної позиції, рятуючи життя своїх громадян, але дуже ризикуючи.

Втім, тут Ізраїль стикається із ще однією проблемою, яка добре знайома українцям. А що таке – повна перемога?

Уряд каже, що перемогою буде знищення ХАМАСу. Чи можливо знищити організацію, яку привела до влади велика частина двохмільйонного населення сектору Гази? Що робити з електоральною базою терористів? Адже вона існує. Ізраїлю як цивілізованій державі доведеться змиритися з тим, що мільйони жителів Гази нікуди не зникнуть. Вони будуть жити там, де вони живуть, в яких би умовах вони не опинилися. Ніхто їх нікуди не вивезе, а Ізраїль не скине їх у море. І можливість появи нового ХАМАСу, навіть у разі розгрому попереднього, залишиться з нами назавжди.

Це ще один аргумент на користь того, що Ізраїль мав піти на перемовини та перемир'я.

Не виключено, що подібні питання можуть бути поставлені перед українським суспільством. Наприклад, "план Расмуссена" про вступ України до НАТО без окупованих територій – це питання подібних компромісів.

Можливо, українському суспільству доведеться вирішувати такі самі дилеми, які зараз вирішує ізраїльське суспільство. Що важливіше: непохитність щодо людоджерів, чи життя своїх громадян? Що гірше: вічний ризик нової війни, чи перемир'я за непомірну ціну?

За всім цим буде питання філософське: у чому завдання самої держави? На чому базується соціальний договір тих, хто в ній живе? Що для цих людей є безумовною цінністю?

Це питання важко вирішує країна, що існує з 1948 року і пережила цілу низку кривавих нападів і хвиль терору. Але це питання потребує вирішення. Як в Ізраїлі, так і в Україні.

Чому і як Росія викрадає українських дітей

<https://www.pravda.com.ua/columns/2024/02/26/7442967/>

Від початку російсько-української війни 2014 року і особливо з 2022 року російська держава цілеспрямовано переміщує та депортує українських громадян, зокрема тисячі несупроводжуваних дітей.

Одним із мотивів масштабного російського вторгнення з 2022 року є русифікація українських громадян з метою поповнити населення Росії, яке скорочується. Не виключено, що ця мало обговорювана мета так само важлива для Москви, як і анексія української території.

Протиправне переміщення та депортація українських дітей російськими державними та недержавними окупаційними суб'єктами відбуваються в Криму та окупованому Донецькому басейні з 2014 року. Однак ця практика стала широко відома лише після того, як 2022 року різко почастішали випадки незаконного переведення Росією українських дітей та підлітків.

У період з 24 лютого 2022 року і по сьогодні Росія незаконно перемістила або депортувала до Російської Федерації щонайменше 19 546 несупроводжуваних українських дітей і підлітків з окупованих територій України. Це офіційна цифра, яка фігурує на порталі українського уряду "ChildrenOfWar.gov.ua".

Однак ця державна статистика включає лише тих українських дітей, про переведення яких їхні українські родичі, свідки або громади офіційно повідомили центральний уряд України. Реальна кількість постраждалих дітей, імовірно, набагато більша.

В цю кількість входять "діти війни" в прямому сенсі слова, тобто неповнолітні, які з різних причин залишилися без даху над головою і турботи під час російського наступу. Цих несупроводжуваних дітей російські державні органи забирали на окупованих українських територіях і не повертали їх українським родичам або українській державі.

В інших випадках українських батьків або родичів російські агенти (чиновники, активісти, колаборанти тощо) переконували відправити дітей до російських літніх таборів або інших центрів відпочинку. Після обумовленого періоду відновлення багатьох із них утримували довше, піддавали русифікаторським кампаніям та/або переводили в інші місця.

Третя група – неповнолітні, які утримуються в дитячих будинках і будинках дитини. За даними Регіонального центру з прав людини (РЦПЛ), до вересня 2023 року було переміщено приблизно 3855 неповнолітніх, які мешкають в українських установах. Деякі українські діти були розлучені зі своїми батьками або іншими родичами в так званих "фільтраційних таборах" уздовж лінії фронту.

У більшості цих незаконно переведених або вивезених несупроводжуваних дітей є близькі українські родичі або інші опікуни. Деякі з цих опікунів живуть на підконтрольних уряду територіях України, тоді як інші самі є переміщеними особами, які живуть за кордоном.

Здебільшого ні родичі, ні відповідні державні органи України не дали своєї згоди на постійне передання цих несупроводжуваних дітей до Росії. Тим часом низка таборів відпочинку в Росії рекламують "інтеграційні програми" для українських дітей.

У 2022–2023 роках у Росії було ухвалено низку законів та інших правових актів, які мали сприяти асиміляції українських дітей. Ці нормативні зміни призвели до того, що, згідно з доповіддю Організації з безпеки і співробітництва в Європі, діти "практично не мають права голосу в усьому процесі (зміни громадянства), і те ж саме стосується їхніх батьків або інших (первинних) опікунів у випадках, коли дітей розлучено з ними".

З наданням російського громадянства усиновителі українських дітей отримують право на "соціальні гарантії", тобто доступ до державних субсидій. Це створює фінансові стимули для усиновлення. Згідно із Сімейним кодексом РФ, усиновлені діти прирівнюються до біологічних дітей своїх

батьків. Це означає, що усиновлювачі можуть змінити ім'я, дату і місце народження дитини, а також багато іншого. Це ускладнює встановлення місцезнаходження українських дітей, викрадених Росією, та особи їхніх родичів в Україні.

У процедурах передачі та усиновлення беруть участь різні російські державні структури. А координуючу роль відіграє Марія Львова-Белова, уповноважена з прав дитини в Росії, яка разом із Володимиром Путіним перебуває в розшуку за лінією Міжнародного кримінального суду (МКС).

Десятки російських федеральних, регіональних і місцевих органів влади здійснюють програму викрадення та русифікації. Вони займаються координацією логістики, збором коштів, наданням допомоги, управлінням дитячими таборами та русифікаторськими кампаніями в Росії та на окупованих Росією територіях України.

Українські політики та державні діячі неодноразово зверталися до Росії із закликом припинити або переглянути цю практику. Наприклад, у березні 2023 року віцепрем'єрка України Ірина Верещук закликала Москву "невідкладно передати українській стороні списки всіх дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування", які перебувають під контролем Москви.

Із середини 2022 року українська громадськість дедалі частіше критикує міжнародні організації, завдання яких – запобігати і припиняти викрадення дітей.

Білоруське товариство Червоного Хреста, яке донедавна було членом Міжнародної федерації товариств Червоного Хреста і Червоного Півмісяця (МФЧХ), замість того щоб протидіяти цій практиці, брало участь у насильницькій передачі українських дітей до Білорусі.

Українська держава не має можливості діяти в межах Росії, Білорусі та окупованих Росією територій України. Тому Київ неодноразово закликав МФЧХ, спеціального представника Генерального секретаря ООН у справах дітей у збройних конфліктах, Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) та інші міжнародні

структури активізувати роботу з пошуку викрадених українських дітей, їхнього повернення в Україну та возз'єднання з родинами.

Однак на сьогодні зусилля цих глобальних інституцій мало що зробили для полегшення проблеми. Масове нелегальне переміщення українських дітей Росією триває досі. Лише в деяких випадках вдалося повернути ситуацію назад.

Починаючи з 2022 року український уряд висуває різні ініціативи для вирішення цієї проблеми. Серед них – Центр захисту прав дітей, програма "Bring Kids Back UA" та Координаційна рада із захисту та безпеки дітей. Серед українських неурядових організацій, які виступають за повернення викрадених дітей, є фонд "Рятуємо Україну", українське відділення організації "Дитячі містечка – SOS" та Регіональний центр з прав людини (РЦПЛ).

З-поміж майже 20 тисяч офіційно зареєстрованих викрадених або депортованих дітей станом на сьогодні тільки приблизно 400 повернулися на контрольовану урядом частину України.

Міжнародна громадськість лише поступово дізнається про масову депортацію українських дітей Росією. 1 липня 2022 року міжнародні правозахисні організації закликали запровадити мораторій на всиновлення українських дітей, яке не відповідає нормам українського уряду та міжнародного права. До початку березня 2023 року цей заклик підписали 43 неурядові організації.

У вересні 2022 року Європейський парламент ухвалив резолюцію, що закликає Росію, серед іншого, "негайно припинити [...] всі примусові вивезення дітей на окуповані Росією території та в Російську Федерацію і всі міждержавні усиновлення дітей, вивезених з усієї міжнародно визнаної території України; [...] скасувати всі закони, що регулюють в Україні. ...] скасувати всі закони, що полегшують усиновлення українських дітей; [...] негайно надати інформацію про імена, місцеперебування і благополуччя всіх затриманих або

депортованих українців і забезпечити безпечне повернення всіх українських цивільних осіб, включно з дітьми".

У своїй резолюції від лютого 2023 року Європейський парламент пішов ще далі. Він заявив, що передача дітей з однієї етнічної групи в іншу являє собою злочин геноциду. 1 червня 2023 року, в Міжнародний день захисту дітей, 23 іноземні дипломатичні представництва в Україні виступили зі спільною заявою з приводу насильницького передання українських дітей: "Ми притягнемо Росію до відповідальності за її незаконні та варварські дії в Україні".

Незважаючи на всеосяжний осуд, тисячі несупроводжуваних українських неповнолітніх залишаються в Росії або на окупованих Росією територіях без своїх українських опікунів. Що довше вони розлучені зі своїми домівками та сім'ями, то складнішою буде їхня майбутня репатріація. Тому, поки до влади в Росії та Білорусі не прийдуть відповідальніші уряди, необхідні масштабні багатосторонні та різноспрямовані дії, щоб домогтися відчутних покращень.

Національні та транснаціональні актори мають перейти від розмов до дій, орієнтованих на результат. РЦПЛ пропонує замість просто згадувати про масову депортацію українських дітей Росією в загальних заявах, ухвалити й опублікувати більш вузькоспеціалізовані спеціальні документи, в яких головною темою буде повернення українських дітей. Генасамблея ООН, інші багатонаціональні асамблеї та якнайбільше національних парламентів мають ухвалити відповідні резолюції.

Крім того, РЦПЛ пропонує:

- укласти угоди між Україною та охочими партнерами про співпрацю щодо повернення викрадених дітей;

- розширити список російських осіб, на яких станом на зараз накладено санкції за депортацію, і розширити можливості впливу на тих, хто вже перебуває під санкціями;

- видати нові ордери на арешт за зразком запитів МКС на арешт Путіна і Львової-Белової; додати нові злочини до тих, що перелічені в існуючих ордерах на арешт;

заарештувати заморожені російські активи, щоб полегшити страждання українських дітей та інших жертв незаконних депортацій і насильницьких переміщень.

Обмеження щодо російських чиновників, причетних до викрадення та асиміляції українських дітей, мають стати важливою частиною західних і незахідних санкційних пакетів.

Існуючі санкції ЄС, пов'язані з депортацією та перевихованням українських дітей, мають бути поширені на російські неурядові організації, компанії, школи, університети, професійні організації тощо, які – часто абсолютно відкрито, навіть демонстративно – беруть участь у діяльності російського уряду з депортації та русифікації.

Особлива проблема полягає в тому, як змусити неосвічену частину міжнародної спільноти усвідомити масштаби, серйозність і трагізм російської політики масового викрадення дітей. Тоді як багато експертів, політиків і дипломатів на Заході вже добре поінформовані, знання про трагедію серед "простих громадян" у європейських та інших країнах обмежені.

Цю прогалину необхідно ліквідувати, приділяючи особливу увагу країнам так званого Глобального Півдня, де апологетичні кремлівські наративи про російсько-українську війну популярні.

Виправити ситуацію можуть спеціальні стипендії, премії, конкурси, навчальні поїздки, семінари тощо для журналістів, редакторів, блогерів, видавців, експертів, митців і так далі. Необхідно створювати та поширювати аналітичні, журналістські та художні тексти, подкасти та відео, призначені для широкого загалу, щоб привернути увагу до проблеми.

Викрадення Москвою українських дітей – важливий аспект російської агресії проти України, який ілюструє її демографічний, а не лише географічний характер.

Так звана "спеціальна військова операція" Кремля – це національно-культурний і тим самим геноцидальний, а не лише воєнно-політичний проєкт Москви.

Розкривши подробиці жакливого депортаційної політики Москви в Україні від 2014 року, спільнота зможе краще зрозуміти природу й агресивність війни Росії і те, чому її необхідно зупинити якомога швидше.

План ЄС для перемоги України: що має змінитися у військовій допомозі Києву

<https://www.eurointegration.com.ua/experts/2024/02/23/7180259/>

Триваюча російська агресія проти України стала не лише критичним випробуванням українського суспільства на стійкість, але й лакмусовим папірцем для європейської архітектури колективної безпеки.

Однак нинішній рівень військової підтримки України з боку Заходу лише дозволяє Україні не програти, але далеко не відповідає тому, що необхідно для досягнення перемоги.

Саме тому існує нагальна потреба докорінно реформувати всю систему військової підтримки України з боку Заходу.

Нещодавно в Європарламенті я почав просувати ідею, що має бути План ЄС для перемоги України – колективний механізм Євросоюзу, спрямований на консолідацію зусиль та ресурсів задля перемоги України.

Нагальність такого плану важко переоцінити, враховуючи ескалацію ситуації на фронті та непропорційні військові витрати між Росією та її союзниками і західним демократичним світом.

Хоча сукупний ВВП західних країн у 25 разів перевищує ВВП Росії, диспропорція у військовій підтримці є кричущою.

У 2023 році Росія спромоглася витратити на агресію понад 100 мільярдів євро, тоді як сукупні витрати України (з усією західною військовою підтримкою) сягнули лише 80 мільярдів євро. Причина такої ситуації абсолютно зрозуміла: у 2023 році західна військова допомога Україні становила лише 0,1% від сукупного ВВП, тоді як Росія виділила на військову агресію понад 6% свого ВВП.

Ці цифри говорять про невтішну правду: досі військова підтримка Заходу дозволяла Україні не програти війну, але була недостатньою для досягнення перемоги.

Одним із критичних недоліків, на які вказано в запропонованому Плані ЄС, є **фрагментарний характер поточної військової допомоги**, що характеризується *добровільними* внесками окремих країн-членів ЄС або НАТО.

Такий фрагментарний підхід не лише не має колективної політичної волі, необхідної для сталої підтримки перемоги України, а й призводить до значних розбіжностей у наданні допомоги між різними країнами. Зокрема, підтримка Литви та Естонії за два роки війни сягнула 1,2% їхнього ВВП, Німеччина наздоганяє з 0,43%, а Франція відстає з 0,02%.

Неадекватність цієї системи ще більше посилюється виснаженням звичайних військових запасів протягом перших двох років війни, що вимагає переходу до виробництва і постачання нових видів озброєнь – завдання, яке європейська військова промисловість досі намагається виконати з усіх сил.

Запропонований План ЄС для перемоги України спрямований на усунення цих недоліків шляхом запровадження конкретних заходів з реформування всієї системи військової допомоги та переходу від індивідуальних до колективних дій і розподілу ресурсів.

Ключем до його успіху є встановлення зобов'язань на рівні ЄС щодо довгострокової військової підтримки України, які перевищують мізерний поріг у 0,1%, встановлений у попередні роки.

Для цього західні країни мають взяти на себе зобов'язання щодо щорічної підтримки на рівні 0,25% від ВВП.

Такий крок здатний майже втричі посилити спроможність України протистояти російській агресії і врешті-решт забезпечити перемогу.

Важливо, що План ЄС має виходити за рамки фінансової допомоги і охоплювати *широкий* спектр військового обладнання та ресурсів, необхідних для оборони України. Від сучасних безпілотників до систем протиповітряної оборони, план має визначити пріоритети стратегічних активів, які нададуть Україні *вирішальну перевагу* над російськими військами.

Крім того, тісна співпраця з українськими партнерами і партнерами з НАТО є вкрай важливою для точної та своєчасної оцінки потреб України, що змінюються, і відповідної адаптації підтримки, включаючи інвестиції ЄС у модернізацію і розвиток оборонної промисловості як в Україні, так і в ЄС.

Однак успіх Плану ЄС залежить від подолання потенційних перешкод, зокрема політичної інерції та стратегічної невизначеності. Важливо забезпечити широкий консенсус між країнами-членами ЄС та розробити плани на випадок непередбачуваних обставин, таких як гіпотетичний сценарій, коли Конгрес США не зможе ухвалити необхідні законодавчі пакети або суттєво зменшить рівень допомоги Україні.

Крім того, для зменшення залежності від зовнішньої допомоги та забезпечення довгострокової стійкості слід надати пріоритет зусиллям, спрямованим на підтримку вітчизняного оборонно-промислового комплексу.

Зволікання Заходу та стратегічна невизначеність стимулюють глобальні автократії до агресивної зовнішньої політики, в тому числі із застосуванням військових засобів. Продовження допомоги не лише є критично важливим для України, але й відповідає найважливішим стратегічним та національним інтересам країн-членів ЄС та НАТО.

Якщо Росія не буде переможена, вона залишатиметься постійною загрозою для європейської безпеки.

Єдиний спосіб досягти сталого миру на європейському континенті – це перемогти агресивну Росію в Україні й таким чином відкрити вікно можливостей для перетворення Росії на нормальну, неагресивну європейську країну.

А для того щоб перемогти Росію, існує нагальна потреба у Плані ЄС для перемоги України. Плані, який надасть усім нам реалістичну надію на те, що Росія буде переможена якщо не цього річ, то точно у 2025-2026 роках.

Шлях, що попереду, може бути сповнений викликів, але імператив забезпечення перемоги України виходить за рамки геополітичних розрахунків – він є свідченням незламного духу свободи і демократії в Європі.

Навчальне видання

Микола Миколайович **Лучак**

МІСТ МІЖ МОВАМИ

Посібник з практики перекладу
(англійською та українською мовами)

Відповідальний за випуск ***Куделько З.Б.***

Технічний редактор ***Чорасва Г.К.***

Електронне видання

Підписано до друку 20.05.2024.

Умов.-друк. арк. 10,1. Обл.-вид. арк. 10,8.

Зам. Н-040.

Видавництво Чернівецького національного університету.

58002, Чернівці, вул. Коцюбинського, 2.

e-mail: ruta@chnu.edu.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 891 від 08.04.2002.

